

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 80

Izlazi subotom

Zagreb, 14. studenog 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Pogled iz uredništva	3
Glasujmo	4
Za slobodu	5
Hrvatska knjižara	10
Lustracija	11
Predsjednici	17
Naše more hrvatsko	20
Klafranje	24
S Pantovčaka	27
Povijest i čovjek	30
U početku bijaše majmun	31
Zgodopis	34
Osvrti	35
Bosno moja	46
Živjeti NDH	49
Hrvatski jezik	51
Čitajte s nama	52
Roman u nastancima	53
Bog nas je stvorio	57
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

U zapovjedništvu Hrvatskih snaga – Šipovo 15. listopada 1995.

**IZVJEŠĆE PREDSTJEDNIKA REPUBLIKE dr. FRANJE TUĐMANA
O STANJU HRVATSKE DRŽAVE I NACIJE U 1995. GODINI
MILAN BANDIĆ - PREDSTJEDNIČKI KANDIDAT IVICE TODORIĆA**

**Vladimir Biondić:
ANKETA O OČEKIVANOM GLASOVANJU
ZA PREDSTJEDNIČKE KANDIDATE**

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka

Glasnik je besplatan

BORBA ZA SLOBODU*

Karlo Balen, Zagreb

Peti osmog devedeset pete
Sa svi strana sokolovi lete
Sutra rano dok osvane zora
Hrvacka se oslobađat mora

Puca grmi na sve strane ori
Vrane Tuđman potiho govori
Hrabro naprid do kraljevskog Knina
Braćo moja zove domovina

Vrane reče Gotovina kliče
Kud on krene tu se ne uzmiče
Na sve strane crna krv se lije
Borba teška nikom lako nije
Hrvat bitku za slobodu bije

Za tri dana stigoše do Knina
Veseli se cila domovina
Na tvrđi se šahovnica vije
Biži Čedo tu ti misto nije

Požuri se do Srbije majke
Stavi šajku i obuj opanke
Kad ti vide šajkaču na glavi
Svi će reći da si četnik pravi

Sretan Vrane na tvrđavi stoji
Oko njega Hrvacki heroji
Suza kanu a stisnuti zubi
Vrane barjak uze i poljubi

Ali u nas ima uvijek bijede
Vranu mnogi nažalost ne slijede
Pa ne prođe tu puno zemana
Još ne prođe pet godina dana

Groblje Sveti Rok

Tad Evropa nove note gudi
A Hrvati slušaju ko ludi
Brate mili umrit ću od tuge
Postadosmo jope tuđe sluge

Izdajice vršljaju po Hagu
Optužuju svoju braću dragu
Jal Hrvacki ponovo se budi
U Hagu se herojima sudi

Poturice prljavo vam lice
Umrit ćete i vi jedne noći
S čime ćete vi prid Boga doći
Vi ste naše ruglo i sramota

Prava braćo Jude Iškariota
Iz istog ste gnizda crni tići
Kao što su osamnaeste bili Anđelići
A četrest prve Bakarići

* Karlo Balen, Zagreb, Aleja pomoraca 5/I. Rođen je 28. rujna 1933. u Svetom Roku selo Plana. Završio je dva razreda osnovne i četiri razreda večernje škole. Nakon odlaska u mirovinu inspiriran potrebom za obilježavanjem smrti predsjednika Dr. Franje Tuđmana počeo je s pisanjem.

AMIS I HR-CERT

Iznenadi nas e-mail poruka iz HR-CERTa.*

Poštovani,

Prije svega, da vam ukratko objasnimo koja je svrha djelovanja Nacionalnog CERTa.

Nacionalni CERT osnovan je u skladu sa Zakonom o informacijskoj sigurnosti RH i prema tom zakonu jedna od zadaća je obrada incidenata (spam, virusi, DoS/DDoS phishing i sl.) na Internetu, tj. očuvanje informacijske sigurnosti u RH.

Zbog većeg broja pritužbi naših djelatnika i korisnika da se s vaše e-mail adrese šalje neželjena pošta (Glasnik) i da vam ne radi unsubscribe mail, ovim putem vas molimo da poduzmete potrebne mjere kako se to više ne bi ponavljalo.

U protivnom, slijedi prijava vašem nadležnom hosting provideru.

Također vas molimo da nas izvijestite o poduzetim mjerama.

Srdačan pozdrav.

*Odjel za Nacionalni CERT
Hrvatska akademska
i istraživačka mreža - CARNet
Josipa Marohnića 5,
10000 Zagreb
tel: +385 1 6661 650,
fax: +385 1 6661 767

Sve bi to bilo lijepo da zadnjih mjeseci preko našeg hosting providera (neka se zna: AMIS) neprekidno ne doživljamo razne sabotaze tijekom slanja naših internetskih časopisa "Glasnik" i "Ognjšte". Naime, imamo provjeren program za slanje skupnih e-mailova. Naš adresar smo podijelili u dvije skupine (A do L i M do Z), koje jednu za drugom puštamo u slanje. Odjednom, nakon svih oko 1.000 poslanih poruka nastaje prekid. Umjesto 3 do 4 sata, koliko smo trošili na slanje časopisa,

Zdravko Tomac: "Tražio sam crvenu nit"

taj isti posao nismo uspijevali dovršiti za manje od 50 sati. Dakako, AMISu smo poslali oštro pismo i zaprijetili tužbom za naknadu štete. Sve se, razumije se, odmah promijenilo – na bolje. Nema više prekida.

Budimo otvoreni. Ono što naši neprijatelji nisu uspjeli preko AMISa nastoje učiniti preko HR-CERTa. Cilj je jasan: Naši se časopisi trebaju ugasiti.

Odgovorili smo i njima. Dostojanstveno. Nismo (po)klekli.

Cijenjena gospodo,

To što navodite su najobičnije laži. Recimo čak i klevete. Zbog toga tražimo Vašu bezuvjetnu ispriku!

Naime, u zadnjih mjesec dana imali smo ozbiljnih poteškoća sa slanjem naših internetskih časopisa. Nismo o tome javno govorili. Stoga smo se prije tjedan dana obratili AMISu preko kojega se koristimo internetskim uslugama. Zatražili smo prestanak ometanja, jer ćemo u suprotnom zatražiti sudsku zaštitu, među ostalim i naknadu štete. Nisu nam odgovorili, ali su nas prestali ometati. Ne vjerujemo da je to činio netko iz uprave, nego teroristička banda na nižoj razini.

Sad se kriminalne komunističke horde izgleda udružuju s Vama. Isti proizvod, ali nešto drugačije pako-

vanje. Svatko tko zatraži brisanje iz našeg adresara mi njegovoj želji odmah udovoljimo. Međutim, postoje banditi koji nam dojave svoje adrese za slanje Glasnika, a onda se javljaju s posve drugih e-mail adrese kako bismo ih skinuli s liste. Dakako, za to je potrebno vremena, dok se dotičnog teroristu identificira.

Dakle, mi ćemo o ovim Vašim prijetnjama svakako obavijestiti Državno odvjetništvo i USKOK, te

Međunarodnu zajednicu, jer je očito da se radi o nezadovoljstvu s našom borbom protiv komunističkog kriminala u Hrvatskoj. Poći ćemo i s Vama na sud. Zato gospodo - karte na stol! Ovo pismo je i opomena pred tužbu. Dosta nam je terorizma i banditizma. Dajte nam podatke o tim navodnim žaliteljima. Sigurni smo da se radi o osobama s kojima mi uopće ne komuniciramo. Pazite što radite. Batina ima dva kraja!

S poštovanjem

HRVATSKI ULJUBENI POKRET
dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

To pak znači sljedeće. Ne dobijete li "Glasnik" ili "Ognjšte" ni dva dana nakon dana njihova izlaženja – Oni su u akciji. Potražite nas tako na našem portalu www.hrvatskauljudba.hr ili (ako i njega zauzmu) na adresi www.scribd.com. Ne ćemo stati!

Da. Skoro zaboravih. Milan Bandić zvani Konj najavio je (pismeno) **inspekcijску provjeru rada Hrvatskoga uljudbenog pokreta**. Navodno, nismo dovoljno aktivni! Nu, o tom idući put.

T. Dragun

General Ante Gotovina

za Predsjednika RH

IZVJEŠĆE PREDSJEDNIKA REPUBLIKE dr. FRANJE TUĐMANA O STANJU HRVATSKE DRŽAVE I NACIJE U 1995. GODINI, NA ZAJEDNIČKOJ SJEDNICI OBA DOMA HRVATSKOGA SABORA, 15. SIJEČNJA 1996.* (1)

Štovani predsjedniče Zastupničkog doma i Sabora Republike Hrvatske,

Štovana predsjednice Županijskog doma,

Dame i gospodo, zastupnici oba Doma hrvatskog državnog Sabora,

Štovani članovi hrvatske Vlade,

i svi predstavnici izvršne i sudbene vlasti,

Cijenjeni gosti, uzvanici i svi nazočnici!

I.

1995. GODINA NA KRAJU PETOGODIŠNJEG RAZDOBLJA SUVERENE HRVATSKE

U 1995. godini proslavili smo petu obljetnicu uspostave samostalne i nezavisne, suverene i demokratske hrvatske države.

Već zbog te činjenice, a pogotovo zbog načina na koji smo to obilježili - svečana sjednica hrvatskog državnog Sabora, prvi vojni mimohod i svečane proslave u čitavoj Hrvatskoj - prošla bi godina bila iznimno zapamćena.

Međutim, u njoj se zbilo toliko događaja, i od takvoga sudbonosnoga značenja, da je možemo nazvati godinom dovršenja uspostave samostalne Hrvatske, i njezine potpune, pa i izvanredne, međunarodne afirmacije.

Predsjednik Republike i vrhovni zapovjednik oružanih snaga Republike Hrvatske Vrhovnik dr. Franjo Tuđman

Bila je to godina napregnutih političkih i diplomatskih pregovora, i takvih za mnoge iznenađujućih, velikih političkih i vojnih pobjeda Hrvatske, koje su stubokom izmijenile: i njezin položaj, i međunarodne okolnosti.

Munjevitim, velikim i složenim ratnim pothvatima oslobođena su područja središnje Hrvatske i zapadne Bosne.

Time je za buduća stoljeća osigurana opstojnost, ali i strateški interesi hrvatske države.

Hrvatska je nanijela potpun poraz velikosrpskom imperijalizmu, i

njegovim dvostoljetnim planovima za osvajanje hrvatskih krajeva i hrvatskoga mora.

Ti uspjesi bili su najbolji, krunski, dokaz ispravnosti hrvatske državne politike u proteklih pet godina. S njima je obnovljena i učvršćena samosvijest hrvatskih ljudi da mogu ostvariti svoju samostalnu, za život sposobnu državu, usprkos nesklonosti svijeta. Valja, naime, imati na umu da je dio međunarodne javnosti, kao i domaći jugokomunistički nostalgičari, s nezadovoljstvom dočekao uspjehe hrvatske vojske u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini, doživljavajući ih kao "elementarnu nepogodu".

Svojim pobjedama Hrvatska je promijenila strateške odnose snaga, te kao regionalna sila postala uvaženi međunarodni čimbenik.

To je omogućilo: uspjeh mirovne inicijative međunarodne zajednice, pod vodstvom SAD, postizanje Daytonskih sporazuma i njihovo potpisivanje u Parizu.

U okviru Daytonskih sporazuma, postignut je i sporazum o mirnom vraćanju okupiranih područja hrvatskog Podunavlja, pod hrvatski suverenitet.

* - Fotografije potječu iz knjige generala Ante Gotovine: "Napadajni bojevi i operacije HV i HVO", Knin 1996.

U tom sklopu, od posebne je važnosti i potpisivanje sporazuma o stvaranju Zajedničkog vijeća za suradnju Hrvatske s BiH i Federacijom bošnjačko-hrvatskom, u duhu Washingtonskog sporazuma, koje je svoju prvu sjednicu održalo u Sarajevu 4. siječnja ove godine.

Sve tješnje i svrhovitije povezivanje domovinske i iseljene Hrvatske, došlo je, osobito, do izražaja u prigodi moga državnog posjeta Australiji i Novom Zelandu.

U prošloj su godini održani i parlamentarni izbori za Zastupnički dom Sabora, koji su označili dalji korak u učvršćivanju demokratskog poretka. Nakon njih došlo je do stanovitog preoblikovanja vlade, u smislu njenog smanjivanja i osposobljavanja za učinkovitiju operativnu djelatnost osloncem na solidnu radnu većinu u Saboru. Nikica Valentić otišao je po dogovoru, za novog premijera imenovao sam Zlatka Matešu, a većina ministara ostala je i u sas-

godina burnih zbivanja, i važnih događaja od najvećeg povijesnog značenja.

Godina najvećih uspjeha od dana uspostave samostalne i demokratske hrvatske države!

Stoga je više no začuđujuće, što smo **suočeni s pojavama koje sve te uspjehe negiraju**, s otvoreno izraženim nakanama da kompromitiraju i destabiliziraju postojeću demokratski uspostavljenu vlast, bez koje svih tih zavidljivujućih uspjeha uopće ne bi bilo.

Takve su pojavnosti štetne po hrvatsku državnu politiku, ka-ko s obzirom na rješavanje glavnih unutarnjih, tako i međunarodnih problema.

Bez obzira na svu različitost njihovih izvora i nakana, one mogu služiti, i biti sredstvo, samo onim snagama koje su zainteresirane za povratak na staro stanje, bez suverene Hrvatske.

Ni jednog momenta, ne smije se smetnuti s uma, **da se sustavni naponi za obaranje demokratske vlasti, koja je dovela do uspostavljanja samostalne hrvatske države, odigravaju u sjeni**, pače i u okviru plana,

neprestano prisutnih, itekako, utjecajnih međunarodnih čimbenika i silnica, o potrebi vraćanja Hrvatske u nekakve jugoslavenske, pa i šire balkanske zajednice, kojima se daju i primamljiviji nazivi: Euroslavija, Jadranska konfederacija, Unija Jugoistočne Europe.

Samo stabilna i snažna Hrvatska može se othrvati novim povijesnim zamkama. Rezultati koje smo dosada postigli, posebno u protekloj (1995.) godini, jamstvo su - na osnovama nacionalne sazrelosti hrvatskog naroda - i opstojnosti i budućnosti samostalne i suverene hrvatske države.

Predsjednik RH dr. Franjo Tuđman prati tijekom taktičke vježbe "Bandira 94"

Ozračje općeg političkog raspoloženja hrvatskog naroda, njegova zanosa i ponosa zbog postignutih rezultata, očitovao se posebno na primjeru "Vlaka slobode", u kojem je s državnim vodstvom simbolično bila čitava Hrvatska. Njegovim prolazom, od Zagreba preko Knina do Splita, zorno je potvrđena činjenica, da su zauvijek uklonjene sve zapreke, koje su sprečavale ne tek prometno jedinstvo sjeverne i južne Hrvatske.

tavu nove vlade.

U gospodarskom životu, usprkos povećanim izdacima za vojne potrebe, uzrokovanim velikom mobilizacijom i ratnim operacijama, uspjeli smo sačuvati stabilnost nacionalne valute - kune, i štoviše povećati kredibilitet zemlje u svijetu, a došlo je - prvi put u odnosu na predratno razdoblje - i do stanovitog gospodarskog rasta.

Sve u svemu, 1995. godina bila je

II.

DOMOVINSKI RAT, OSLOBOĐENJE OKUPIRANIH PODRUČJA I ORUŽANE SNAGE

Na početku 1995. godine bilo je još pod okupacijom srpskih pobunjenika, odnosno jugosrpske vojske 11.051 km² hrvatskog teritorija, ili 19,6% kopnenog, odnosno 12,3% ukupnog državnog teritorija.

Nakon što su srpski odmetnici (noću 28./29. travnja 1995.) terorističkim napadom na civilne putnike na autocesti kod Okučana (bila su 3 mrtva i 15 ranjenih) demonstrativno odbacili postignuti sporazum, o postupnom prometnom i gospodarskom vanju okupiranih područja u ustavnopravni poredak hrvatske države, donio sam odluku da se pravni poredak u zapadnoj Slavoniji uspostavi vojno - redarstvenim snagama.

Okupirano područje zapadne Slavonije (Pakrac, Bogićevci, Medari, Okučani, Stara Gradiška, Jasenovac) oslobođeno je pot-hvatom "Bljesak" (1. i 2. svibnja 1995.) za svega 36 sati. Na tom području (pod UNPROFOR-om "Sektor Zapad"), pobunjeni Srbi imali su vojnu snagu jačine 4.000 ljudi u sastavu 18. zapadnoslavonskog korpusa, i osim toga dobrovoljno ili prisilno naoružano čitavo stanovništvo (oko 12.000), s dobro utvrđenim položajima, i u šumama s pripremljenim skladištima streljiva za dugotrajnu borbu.

S naše strane sudjelovale su postrojbe 1., 2., 3. i 5. gardijske brigade, 1. hrvatskog gardijskog zdruga, 81. gardijske bojne, pričuvne i domobranske postrojbe zbornih područja Bjelovar, Osijek i Zagreb,

posebne redarstvene postrojbe i Hrvatsko ratno zrakoplovstvo. O žestini neprijateljskog otpora govore naši gubici: 60 poginulih i 186 ranjenih.

Srpske odmetničke snage bile su razbijene u cijelosti, dio ih se predao, a s ostacima otišla je i većina civilnog pučanstva u Bosnu.

Strani vojni promatrači, i analitičari, bili su iznenađeni uspjehom i profesionalnom učinkovitosti hrvatskih oružanih snaga, ali su još uvijek izražavali sumnje da bi Hrvatska mogla takvo što ponoviti u kninskoj krajini.

Kao osvetu za doživljeni poraz u zapadnoj Slavoniji, te da bi nas zastrašili sa svojom raspoloživom raketnom tehnikom, srpski su pobunjenici, po naglu Milana Martića, izvršili teroristički napadaj raketa-ma "Orkan" na grad Zagreb (2. i 3. svibnja 1995. g.). Posljedice: 5 poginulih i 203 ranjenih (od kojih 19 djece).

I nakon što smo munjevitim "Bljeskom" os-

lobodili zapadnu Slavoniju, predlagali smo Beogradu i Kninu mirno uključenje okupiranih područja na osnovi jamstva etničkih i ljudskih prava.

Istodobno smo, za 5. obljetnicu Dana državnosti, 30. svibnja 1995., pripremili vojni mimohod na Jarunu, da bi hrvatskoj i svjetskoj javnosti pokazali što smo stvorili, u uvjetima potpunog embarga na naoružavanje, i s kakvom oružanom silom raspolažemo. Sudjelovale su postrojbe svih grana oružanih snaga: kopnene vojske, ratne mornarice i zrakoplovstva, opremljene najmodernijom ratnom tehnikom.

Hrvatski se narod prvi puta mogao uvjeriti da njegova država raspolaže sa suvremenom oružanom silom, a strani vojni promatrači bili su začuđeni, koliko

Četvrta gardijska brigada – dogovor i usklađivanje postupaka bili su važan uvjet svakog uspjeha

Zapovjednik Četvrte gardijske brigade general bojnik Damir Krstičević i zapovjednik Sedme gardijske brigade bojnik Ivan Korade na kninskoj tvrđavi nakon ulaska njihovih postrojbi u Knin

tehnikom, toliko još i više izvježbanošću i dojmom koji je ostavio časnički i vojnički sastav.

Bez obzira na sve, kninski pobunjenici ne odustaju od svojih nakan da i pod cijenu rata provedu odcjepljenje od hrvatske države, i ujedinjenje s bosanskim Srbima. U tom cilju, zajedno s bosanskim Srbima, napadaju zaštićenu zonu Bihaća. Pad Bihaća prijetio je humanitarnom katastrofom (poput Srebrenice i Žepe), i ugrozom strateških interesa Hrvatske. Stoga smo na sastanku državnih vodstava Hrvatske i Republike i Federacije BiH, u Splitu 22. srpnja 1995., prihvatili poziv za pružanje vojne pomoći Bosni. U vojnoj operaciji u jugozapadnom području BiH, u srpnju i kolovozu 1995. (pod nazivom "Ljeto '95"), oslobođeni su Bosansko Grahovo i Glamoč, čime je prekinuta glavna prometnica koja je spajala Knin s ostalim Srbima. Osim odterećenja pritiska na bihaćko područje ti su vojni uspjesi bili priprema za oslobođenje kninskog područja. U

operaciji su sudjelovale postrojbe 1., 4., 5. i 7. gardijske brigade, 1. hrvatskog gardijskog zdruga, 81. gardijske bojne, pričuvne i domobranske postrojbe zbornog područja Split, Hrvatsko ratno zrakoplovstvo i postrojbe HVO (ukupno 12.400 pripadnika HV i 11.500 HVO). Naši gubici bili su 23 poginula i 180 ranjenih, dok su, srpskim snagama naneseni golemi gubici u ljudstvu i tehnici.

Pošto su me, predstojnik moga Ureda Hrvoje Šarinić i savjetnik Ivić Pašalić, izvijestili da na pregovorima, koji su nakon Beograda vođeni i u Ženevi, pobunjeni Srbi ne prihvaćaju naše uvjete, donio sam odluku da oružane snage obave oslobađanje okupiranoga teritorija Banije, Korduna, Like i Dalmacije s Kninom. Operacija "Oluja" počela je 4. kolovoza (u 05.00 sati) i završila potpunim porazom pobunjenika 7. kolovoza (u 18.00 sati), nakon svega 84 sati. Hrvatski se barjak zavijorio na kninskoj tvrđavi 5. kolovoza, a već 6. kolovoza, kao

državni poglavar posjetio sam Knin, nekadašnji prijestolni grad hrvatskog kralja Zvonimira, koji su jugo-komunistička armija i srpski ekstremisti pretvorili u glavni grad tzv. Srpske republike Krajine. Na taj se način zorno očitovala činjenica, da je za svagda riješen glavni unutarnji problem hrvatske države.

Tim, dotada najvećim, pothvatom hrvatskih oružanih snaga, operacijom "Oluja", oslobođeno je 7.940 km² okupiranog teritorija (14% kopnenog ili 8,8% cijelog hrvatskog teritorija).

U to vrijeme imali smo pod oružjem oko 200.000 ljudi, a izravno je u operaciji sudjelovalo 138.500 pripadnika HV, MUP-a i HVO (116.900 pripadnika Hrvatske vojske, 14.500 pripadnika redarstvenih snaga i 7.400 pripadnika HVO) sljedećih postrojbi: 1., 2., 4., 7. i 9. gardijska brigada, 81. gardijska bojna, 1. hrvatski gardijski zdrug, 28 pričuvnih brigada i 18 domobranskih pukovnija iz svih 6 zbornih područja i sastavi Hrvatskog ratnog zrakoplovstva. Njima su, na bojišnici dugoj 630 kilometara, bile suprotstavljene jake srpske snage, koje su činili: 7. kninski, 39. banjinski, 21. kordunski, 15. lički korpus, te korpus specijalnih snaga, ukupne jačine oko 31.000 vojnika. Srpske snage imale su oko 300 tenkova, 425 topova i minobacača, 170 oklopnih transportera i 230 protuzračnih oruđa.

O žestini borbi i otpora govori podatak da su naše žrtve iznosile 228 poginulih, 15 nestalih i 1.205 ranjenih boraca.

Iz oslobođenog područja otišlo je u svemu oko 90.000 srpskog stanovništva, usprkos pozivima - mojim i hrvatske Vlade - da se svima, osim ratnim zločincima,

jamče sva građanska i manjinska prava.

Ukupna jačina i prednost Hrvatske vojske, prije operacije, u odnosu na srpske snage procijenjena je, od stranih vojnih analitičara, nedovoljnom za takvu ofenzivnu operaciju, kad se protivnik nalazi u dobro uređenim položajima za obranu, i kada može računati s čitavim, naoružanim, stanovništvom.

Oslobađanje središnjih dijelova Hrvatske s Kninom, imalo je za Hrvatsku političko, strateško i gospodarsko značenje od neprocjenjive, i dalekosežne sudbomosne važnosti.

Predsjednik RH dr. Franjo Tuđman 6. kolovoza 1996. na kninskoj tvrđavi

Nakon točno 4 godine, 1 mjeseca i 2 dana, 26. kolovoza 1995. ponovno je uspostavljen redovni željeznički promet između sjeverne i dalmatinske Hrvatske. Taj povijesni čin obilježili smo, "Vlakom slobode", u kojem je na putu od Zagreba do Splita preko Knina bilo gotovo svo hrvatsko državno vodstvo i simbolično, prisutnošću brojnih predstavnika, sva domovinska i iseljena Hrvatska.

Način na koji je narod dočekivao "Vlak slobode" na svim usputnim postajama, i cijelim putem uz prugu, govorio je o svijesti i ponosu hrvatskih ljudi zbog napokon slobodne zemlje.

Neposredno nakon operacije "Oluja", u skladu sa sporazumom s vodstvom Republike i Federacije BiH, hrvatske vojne snage nastavile su tijekom kolovoza i rujna, zajedno s HVO i u suradnji s Armijom BiH, operacije (pod nazivom "Maestral") u jugozapadnoj Bosni. U toj su operaciji oslobođena šira područja Bosanskog Grahova, Bosanskog Petrovca, Glamoča, Drvara, Ključa, Mrkonjić Grada, Šipova i Jajca.

Istovremeno postrojbe BiH oslobodile su Sanski Most i Donji Vakuf, pa je tada pod nadzorom hrvatskih i bosanskih snaga bilo više od 54% teritorija BiH.

U oslobađanju jugozapadne Bosne sudjelovale su postrojbe 1., 2. i 3. gardijske brigade HVO, druge postrojbe HVO, te postrojbe 4. i 7. gardijske brigade HV, i 1. hrvatskog gardijskog zdruga.

Tijekom operacije "Maestral" hrvatske snage imale su 74 poginula i 226 ranjenih.

U svim vojno - redarstvenim pothvatima u 1995. godini hrvatske oružane snage imale su 473 poginulih, 24 nestalih i 2.017 ranjenih (poginuli i nestali čine 0,3%, a ranjeni 1,1% gledano u odnosu na ukupni broj sudionika), što je razmjerno znatno manje negoli u ratnim primjerima drugih vojski.

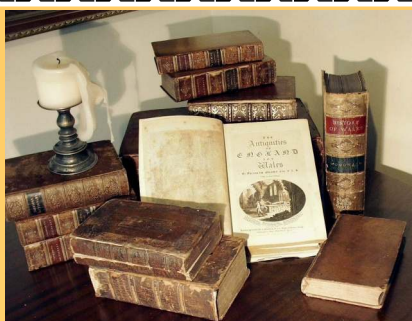
Vojnim operacijama hrvatskih oružanih snaga u tijeku 1995. godine oslobođeno je 77% okupiranog teritorija Hrvatske.

Oslobođenjem središnjih hrvatskih područja, od zapadne Slavonije do Knina i Benkovca, omogućen je povratak: nakon "Bljeska" za 49.000 prognanika, a nakon "Oluje" za još 130.000 hrvatskih ljudi. Pod hrvatski suverenitet vraćeno je više od 10%

nacionalnog bogatstva, dok su troškovi prometnih usluga smanjeni za 20 do 30%; proradio je naftovod; otvorena je auto-cesta Zagreb-Lipovac (Bajakovo), a u elektroenergetski sustav uključene su 4 hidrocentrale, snaga kojih je jednaka hrvatskom dijelu nuklearke u Krškom.

Oslobođenjem 8.500 km² privremeno okupiranog područja, Hrvatska je zadobila vojnu materijalu vrijednost od približno 2 milijarde kuna (9 vojarni, 27 skladišta, 4 vojna vježbalista, 8 ostalih vojnih objekata, 2 zračne luke), te golem ratni plijen: preko 400 tenkova, oklopnih i drugih namjenskih vozila, 10 zrakoplova, preko 350 komada teškog topničkog i protuzračnog oruđa, te više od 12 milijuna komada raznog streljiva i minsko-eksplozivnih sredstava).

Kao državni poglavar, i vrhovni zapovjednik oružanih snaga Hrvatske dodijelio sam, u ime Domovine, priznanja u obliku odlikovanja zaslužnim sudionicima Domovinskog rata. U prvom redu palim, nestalim i ranjenim viteзовima, među kojima su se osobito isticali: generali Blago Zadro i Andrija Matijaš, brigadiri Ivan Čanić, Ivan Rebrina, Predrag Matanović, Stjepan Grgac, Ante Šaškor, pukovnici Tvrtko Miloš, Branimir Anić, Damir Tomljanović, Ludvig Pavlović, pilot brigadir Antun Radoš, piloti pukovnici Mirko Vukušid, Marko Živković, Miroslav Peris, letači poručnici Ante Plazibat i Rade Griva, pilot pukovnik Rudolf Perešin, koji je nestao tijekom operacije "Bljesak", iz HRM bojnik Denis Špika i dočasnici Nikola Perleta, Miodrag Perkušić i Siniša Tkalec, ali i mnogi drugi ne manje zaslužni junaci.

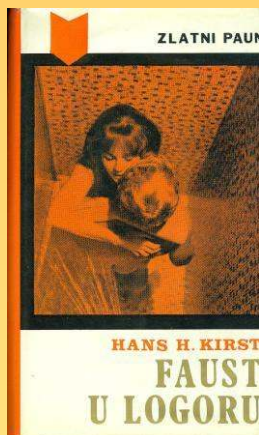

HRVATSKA KNJIŽARA

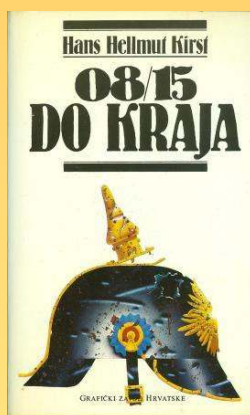
knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjige:

Hans H. Kirst

Faust u logoru
45,00 kuna

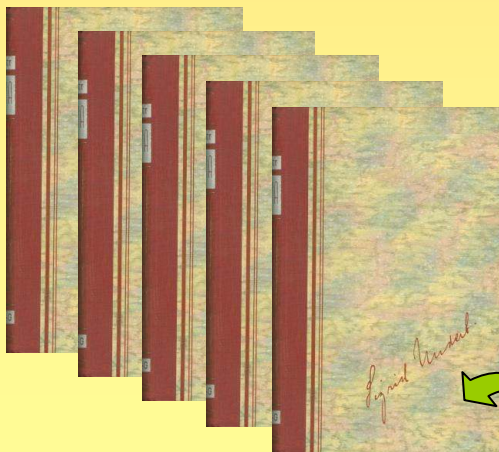
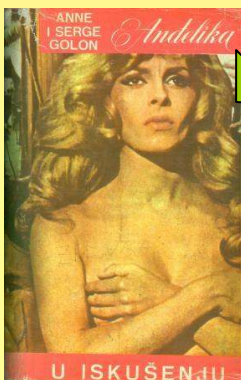
50,00 kuna
08/15 do kraja

Tvornica oficira
45,00 kuna

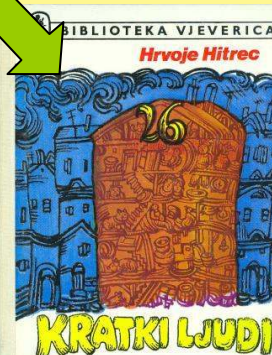
Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Anne i Serge Golon:
ANĐELIKA U ISKUŠENJU (8)
str. 596, 1969. g.
50,00 kuna

Sigrid Undset: **KRISTINA - LAVRANSOVA KĆI 1-5**
str. 280+277+303+244+230, 1943./44.. g. **250,00 kuna**

Hrvoje Hitrec:
KRATKI LJUDI
str. 117, 1984. g.
40,00 kuna

Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, tel. +385 1/2923-756, fax. +385 1/2923-757,
+385 91/3388-433, e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com

ČETVRTO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH

I DRŽAVOTVORNIH HRVATA

Na Iblerovom trgu u Zagrebu
27. studenog 2009.

TRAŽIMO LUSTRACIJU

ANTE NOBILA I SOCIJALDEMOKRATSKE PARTIJE HRVATSKE

HRVATSKI ULJUBBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7

10000 ZAGREB

hrvatska.uljudba@gmail.com

091-33.88.431

Zagreb, na dne 11. studenog 2009.

HRVATSKI SABOR

Luka Bebić, predsjednik

Trg sv. Marka 6-7

10000 ZAGREB

Posebno:

Anto Nobile,
Socijaldemokratska
partija Hrvatske,
Vijeće Europe

Predmet:

**Pozivnica za Četvrto Okupljanje
domovinskih i državotvornih Hrvata.-**

Cijenjeni g. predsjedniče,

Za 27. studenog 2009. u 11 satu na Iblerovu trgu u Zagrebu zakazano je Četvrto Okupljanje domovinskih i državotvornih Hrvata na temu: "Tražimo lustraciju Ante Nobila i SocijalDemokratske Partije Hrvatske", a uz metaforičnu krilaticu: BERLINSKI ZID JE PAO, ALI JE OSTAO ANTO NOBILO!

Vašu nazočnost na Četvrtkom Okupljanju domovinskih i državotvornih Hrvata smatramo neophodnom i neizbježnom, a iz sljedećih razloga:

1. Dvadeset je godina prošlo od pada Berlinskog zida. S njim je zauvijek trebao nestati nakaradni i zločinački komunistički sustav. Međutim, ostali su njegovi promicatelji, privremeno pritajeni, koji sada već ozbiljno – i vrlo opasno – dižu glavu, te čine sve što je izgledno i u njihovoj moći kako bi čovječanstvo vratili natrag u komunistički totalitarni mrak i pakao. Hrvatska u tomu nije izuzetak. Dapače!

2. Uskoro će pune četiri godine od kada je Vijeće Europe donijelo Rezoluciju o Potrebi za međunarod-

dnom osudom zločina totalitarnih komunističkih režima. Sve postkomunističke zemlje, osim Hrvatske, ušle su hrabro u postupak njene provedbe i primjene. Ovih dana je, na primjer, Češka objavila i popise - sa svim potrebnim identifikacijskim podacima - doušnika komunističkih tajnih službi. Za Hrvatsku je lustracija – nepotrebna! Dakako, jer su komunistički kadrovi u potpunosti zavladao Hrvatskom, zapravo su je okupirali, pokupivši i strpavši u džep svu vrjedniju imovinu s kojom je raspolagala.

3. To im, međutim, očito nije dosta, pa sve odlučnije kreću i traže, kao u svojim najboljim danima, pogrom i čistku svih onih koji ne misle kao oni. Posebno su im za oko zapeli, kao i uvijek, domoljubno i državotvorno usmjereni Hrvati, naročito oni koji njeguju tradicije Nezavisne Države Hrvatske i štuju uspomenu na Poglavnika Dr Ante Pavelića. Proglasili su se nekakvim antifašistima, iako je znano da nika- da takve stranke nije bilo, nego su njih oduvijek vodili najzadrtiji komunistički kadrovi i zločinci poput Josipa Broza, Aleksandra Rankovića, Vladimira Bakarića, Jakova Blaževića, Sime Dubajića i dr.

Goli otok

4. Njihovo je geslo (kako reče Vrdoljakov Španac): "Klekn!" Nu, što će biti ako domoljubni i državotvorni Hrvati ne htjednu kleknuti? A sigurno je da će upravo tako postupiti. Neminovan je novi sukob između domoljubnih i državotvornih Hrvata s Komparima uz nesagledive posljedice. U svakom slučaju na stol će se staviti stari računi, a blagost iz 1991. bit će nezamisliva. Zato će domoljubni i državotvor-

ni Hrvati sigurno potražiti saveznike i izvan Domovine.

5. Dođe li do toga sukoba, a gotovo je sigurno da će do njega uskoro doći, Vi ćete biti jedan od glavnih krivaca, kako za njega, tako i za njegove posljedice. Uporno, jedini u Europi, izbjegavate provesti u Hrvatskoj lustraciju komunističkih struktura i njenih nositelja. Onemogućujete čak i udovoljiti tjeralicama demokratskih pravosuđa raspisanih za udbaškim ubojicama poput Josipa Perkovića.

6. Hrvatski uljudbeni pokret je u rujnu 2008. utemeljio Časni lustracijski sud na kojemu uskoro kani pokrenuti (javni) lustracijski postupak protiv Stjepana Hršaka, Josipa Manolića, Ratka Ščekića, Josipa Perkovića, Leksikografskog zavoda "Miroslav Krleža", Ante Nobila i SocijalDemokratske Partije Hrvatske.

7. Anto Nobilo je perjanica najkrućih komunističkih struktura, i to ne samo u Hrvatskoj. Taj bivši Titov tužitelj, s jakim svezama u hrvatskom korumpiranom pravosuđu, sve je bezobzirniji prema domoljubnim i državotvornim Hrvatima. Posebno se je istakao u podvali dokaza Haaškom sudu kako bi Dariju Kordiću, nedvojbeno nekomunističkom ratniku, priskrbio dugogodišnju tamnicu. Ovih pak dana konačno je na vidjelo, na primjeru "Podravke" i "Varteksa", izišla njegova uloga u primjeni Gregorić-Artukovićeve modela beznovčanog preuzimanja hrvatskog gospodarstva. Za SocijalDemokratsku partiju Hrvatske pak dovoljno je reći da se otvoreno poziva na svoju povijesnu svezu s Komunističkom Partijom Jugoslavije i sa (samo preimenovanim) Savezom Komunista Jugoslavije.

Vaš dolazak, odnosno nedolazak na Četvrto Okupljanje domovinskih i državotvornih Hrvata za nas će biti jasan znak i precizan naputak za daljnje djelovanje.

S poštovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

ZAŠTO UNIŠTAVATI HRVATSKU ILI NOBILOV POUČAK?

politika.com, 28.10.2009.

Iako svakodnevno vidim i osjetim posljedice krajnje bezumne politike koja se vodi glede DR i političke i vojne garniture koja je pobijedila u DR, a koja danas sjedi u Haagu ili po domaćim zatvorima.

Kad se sagleda realna situacija u "regionu" vidljivo je da svaka država koja je nastala nakon raspada zločinačke Jugoslavije u principu vodi politiku šticećenja državnih interesa, zaštite osoba koje su zaslužne za samostalnost i koje su svojim angažmanom u nametnutom ratu, od strane agresorske Srbije, pokušale zaštititi svoje civile, kao i ratnike.

Sve države osim Hrvatske!

U Hrvatskoj se otvoreno iskazuje patološka mržnja, kao što ju je sinoć ponosno iskazao **Ante Nobilo, koji kaže da bi opet i još više lagao i manipulirao, samo i isključivo kako bi uništio, zatvorio, zgromio Tuđmana i svakoga tko je bio dio obrane Hrvatske.**

Iako u sklopu činjenica koje se više ne mogu skrivati, je očito da Srbija, koja je započela i provela nevideni teror, počinila genocid i do dana današnjega štiti najgore masovne zločince, biva nagrađena sa malim kaznama, novim dotocima love iz EU i Rusije. Za to vrijeme Karadžić u Haagu manipulira cijeli sud i ignorira međunarodnu pravdu.

Srbija koja i dalje utvrđuje republiku genocidnu srpsku u Bosni, nastalu na očiglednom i otvorenom masovnom ubijanju i pljački.

Bosna, iako nesposobna za prja-

ve igre koje vodi Srbija, debelo i konstantno koristi svoju ulogu žrtve, kako bi u ostatku Bosne zavela potpunu kontrolu.

U takvim uvjetima Ante Nobilo otvoreno izjavljuje, sa strašnom mržnjom u glasu, izjavljuje kako bi on i dalje i više i gore gazio svakoga tko se usudio poraditi na Hrvatskoj dobrobiti.

Anto Nobilo

Čemu takva patološka mržnja?

Zar Anti Nobilu i velikoj većini vas koji ovdje pišete nije domovina Hrvatska, zar neće vaša djeca, unuci, praunuci živjeti u toj istoj Hrvatskoj? Što im ostavljate u nasljeđe? Patološku mržnju i kontinuirani borbu protiv sebe i naroda iz kojega ste potekli?

Nevjerovatna je količina prezira koji kuha u Anti Nobilu.

Veli on da su Hrvati, Srbi, Bosanci

i Tutsi i slični, isti, valjda misli divlja plemena, koja ratuju između sebe, kao da ostatak svijeta nije u različitim ratovima.

Odakle izvire toliki kompleks manje vrijednosti, koji se iskupljuje mržnjom prema svemu Hrvatskom. Kad govori o potezima Srba i Srbije, smješka se, kad govori o potezima Haaga, sve mu je jasno, ali onog trenutka kad progovori o Hrvatskoj, nastaje promjena, pomalo luđački sjaj u očima i bujice mržnje.

Kad će te shvatiti, svi vi koji ste u duši Ante Nobilo, da režete granu na kojoj sjedite, **da ta vaša nebulozna mržnja je mentalni poremećaj, a ne pravednost**, a ne istina, a ne tekovina modernog svijeta.

Hrvatska na svakom nivou plaća visoke cijene za ovakvu destruktivnu politiku, ekonomiju, kulturu.

Ako je cilj Ante Nobila i njemu sličnima da se Hrvatska vrati u krilo Srbiji, **zar nije jednostavnije odseliti u Srbiju?** Jer ma kako vi strastveno željeli da se vrati Jugoslavija to se VIŠE NIKADA NEĆE DESITI!

Razmisli malo Ante Nobilo što radiš i zašto i za koga!

Sljedbenici Ante Nobila, pomozite mi shvatiti, što je to što vas strastveno vodi na ovaj put samouništenja, s kojim vučete Hrvatsku u blato, zlo i propast? I je li itko od vas ikad pogledao oko sebe i registrirao politiku koja se vodi u ostatku svijeta?

Zašto ste opsjednuti mržnjom prema Hrvatskoj i nekim Hrvatima?

MORALNA VERTIKALA HNS-OVA FIŠKALA!

Kamičak, amac.hrvati-amac.com
– u srpnju 2006.

Profesionalnost odvjetničke struke nije uvijek u sukladnosti s moralnim osobinama klijenta pa će odvjetnik pred Sudom jednako braniti i okorjelog zločinca da dokaže njegovu nevinost kao što će u 'službi' optužbe istim fiškal-skim moralom nastojati i neduž-noga strpati iza rešetaka.

Međutim, rijetki su profesionalci odvjetničke struke koji se usput bave i politikom, prijavijom od njihova često, isto tako prijavog posla!

Jedan od takvih-rijetkih je upravo i dopredsjednik zagrebačkog HNS-a, fiškal-privatni obrtnik Anto Nobilo. Svakome u Hrvatskoj poznat je njegov stav glede 'agresije' Hrvatske na državu BiH (a i glede Oluje!), a taj stav se nimab ne razlikuje, pače je i identičan stavovima HNS-ovke Vesne Pusić ili Stipe Mesića čiji je HNS-mandat doduše u fazi mirovanja!

Godine 2003. Nobilo je bio Mesićev glavni favorit za mjesto državnog odvjetnika a sam je Nobilo u više navrata isticao kako je njegova politička stranka, HNS, najeuropskija stranka hrvatske političke scene!

Međutim, on otvoreno i priznaje da mu je uz posao odvjetnika zgodan **'hobi' i politika** pa pročitajmo što Nobilo kaže u Vjesniku od 6. srpnja 2003.g.:

"Istina je to da sam dosad politički u javnosti djelovao isključivo kao Anto Nobilo. Sada sam prihvatio (krivokletničku, op.a.!) **uniformu** HNS-a pokušavajući dokazati da politički angažman

ne mora biti rutina i osobno dokazivanje. **Vjerovao sam od najranijih profesionalnih dana da sam kao tužitelj vrhunac karijere doživio na suđenju za ratni zločin Andriji Artukoviću**, a bio sam tužitelj i u 'slučaju Arkan', u plitvičkom 'krvavom Uskrsu'.... (Arkan je, znamo, ubrzo nakon uhićenja i pušten a šef policije Josip Boljkovac mu je čak i pištolj vratio!, op.a.)

Poslije su došli drugi predmeti **obrane poput nekih članova zločinačke organizacije**, pa zatim i Tihomira Blaškića...

**Andriju Artukovića vode
Anti Nobilu**

Svi ti predmeti imaju političku dimenziju. Nikad nisam krio svoj politički stav o kaznenim djelima koja se tamo spominju. Međutim, nikad nisam krio ni svoju spremnost da strankama koje su pravnu pomoć zatražile od mog odvjetničkog ureda pružim najviše što mogu "...kao što je primjerice pomoć obitelji Zec, pa pomoć Srbima koji tuže hrvatsku državu u Strasbourg-u", ili ple-

menita pomoć Severini u obrani njenih lascivnih, autorsko-pornografskih prava, dodao bih!

A da ima iole ljudskog morala i savjesti ustao bi sam u obranu novinara Josipa Jovića koji je samo prenio ono što su Nobilo i Mesić javnosti i otkrili, i to tri godine prije Jovićeve napisa u Sl. Dalmaciji!

"Vjesnik" (a nakon njega i "Večernji") je u svibnju mjesecu 1997. godine objavio vijest i dokumente o navodnom svjedočenju Stipe Mesića u Haagu. Prema tim izvorima Mesić je pred Tribunalom protiv Blaškića svjedočio 19. travnja 1997. godine. No, Mesić je u svibnju 1997. u svom "Feralu" negirao da je uopće bio u Haagu; laž krivokletnika!?

Prihvatanje obrane Blaškiću pred haaškim Tribunalom, koja je završila s presudom od poraznih 45 godina robije u prvom stupnju, ni u kom slučaju nije bio odraz Nobilovih političkih opredjeljenja nego najobičnija gramzivost fiškala za honorarom kojeg je upravo od "Tuđmana" i dobio... izvori kažu najmanje dva milijuna dolara!

Nakon presude Anto Nobilo se hvali kako je **"svojim konceptom obrane naštetio hrvatskim nacionalistima u BiH i njihovim moćnim zaštitnicima u Zagrebu"**, te da ga je bivša vlast sprječavala u dokazivanju dvostruke linije zapovijedanja.

To je govorio odvjetnik čiji je klijent tada dobio 45 godina zatvora (iz "iz Slobodne Dalmacije", ožujak 2000. g.)! Moralno!?

Što se tiče njegove odanosti politici, treba podsjetiti da je **Anto Nobile** uistinu bio dosljedan pri davanju političkih usluga u svojoj pravnoj karijeri. On je, kao zamjenik okružnog javnog tužitelja 15. ožujka 1989. pokrenuo prekršajni postupak protiv dr. Franje Tuđmana jer je ovaj u Društvu književnika Hrvatske 28. veljače 1989. održao "javni govor" a bio je pod "zabranom javnog istupanja". Cijeli je taj postupak pokrenut kako bi se pripremila pravna izlika za poništavanje odnosno zabranu registracije HDZ-a (prema Miroslavu Tuđmanu, 2003.g.!).

Bajro Avdić, lažni svjedok protiv Andrije Artukovića

Za suđenja hrvatskim "zločincima iz Domovinskog rata" u Zagrebu, Osijeku, Rijeci i Splitu, i "hrvatsko pravosuđe" usko surađuje sa srbijanskim a **uzor tim sudištima je poslužilo upravo suđenje dr. Andriji Artukoviću iz 1986. godine kada je glavni redatelj u zagrebačkoj Sudnici bio Anto Nobile.**

Nažalost, u ovih dosadašnjih 20 godina to pravosuđe je još uvijek na onim istim jugo-

komunističkim granama. Andriju Artukovića je UDBA mogla ubiti kada je god htjela, kao što je učinila s Brunom Bušićem ili Đurkovićima-ocem i sinom, jer Artuković se i nije krio. Međutim, **komunisti su htjeli upriličiti mega-spektakl, da se ponovno priča o onim navodnim ustaškim zločinima**, da se pokrene sav protuhrvatski aparat, da se svijetu pokaže kakvi su to genocidni Hrvati...a prava osoba za taj spektakl bio je upravo naš "moralno degradirani fiškal"!

Zašto se zamjenik tadašnjeg okružnog tužitelja, pravedni Anto Nobile **nije potrudio dovesti**

pred lice pravde popa i četničkog vojvodu Momčila Đujića iz SAD-a, zašto nije optužio "beograđanina" i zloglasnog krvnika s Kočevskog Roga, Simu Dubajića koji se sam hvalio s 30.000 pobijenih "narodnih izdajica"? Jednostavno zato jer je bio tek mižerni, poslušni aparatčik u funkciji besramne komunističke politike.

Ta dvojica, Momčilo i Simo, pobili su brojčano više Hrvata

ta nego što je broj svih, do danas nikad precizno utvrđenih(?) žrtava ustaškog zločina u Jasenovcu!

Toliko o Nobilovom liku i djelu!

Da se vratimo "slučaju Blaškić". Kapitalni svjedok optužbe bio je "zaštićeni" Stipe Mesić a njemu nasuprot bio je odvjetnikom obrane Anto Nobile.

Prvostupanjska presuda bila je znamo kakva... 45 godina robije Blaškiću.

Dakle apsolutni trijumf tužiteljstva i svjedoka optužbe Stipe Mesića koji je, onako usput, **svjedočio protiv svoje hrvatske države** zbog agresije na BiH i protiv njenog Predsjednika, Franje Tuđmana, i s druge strane radikalni poraz obrane na čelu s dobro plaćenim odvjetnikom Antom Nobilom.

Nakon žalbe, ekspertize i prezentacije niza dokaza o nevinosti generala HVO-a Blaškića ali i nakon dugih više od osam godina tamnice Blaškić je oslobođen svake krivnje po individualnoj odgovornosti a **Ahmići su i presudom označeni kao mudžahedinska utvrda**-vojni cilj.

Dakle, na koncu ipak trijumf obrane i potpuni debakl ne samo zaštićenog svjedoka Stipe Mesića nego i haaškog Tribunala!

Politička trakavica se međutim nastavlja:

Haaški Sud objavio je nedavno zahtjev Tužiteljstva za reviziju presude Tihomiru Blaškiću. U zahtjevu se tvrdi da su krivotvoreni dokumenti na osnovu kojih je Blaškiću "smanjena kazna".

Opaska: kazna nije smanjena jer kazneno djelo prema presudi nije ni postojalo... Blaškić je oslobođen po svim

točkama politički montirane optužnice!

A sad tek dolazi ono najinteresantnije. Blaškićev, još uvijek, odvjetnik Anto Nobile tu haašku tvrdnju opovrgava i kaže da je SUZUP 2000-te godine, dakle za vrijeme Račanove vladavine, napravio **dva Dokumenta**: opširniji na pedesetak stranica namijenjen državnom vrhu, a sažetiji je Goran Granić dostavio haaškom Tribunalu što je legitimna praksa tajnih službi! Ni jedan dokument ne sadrži ništa što bi moglo dodatno teretiti Blaškića a činjenice o Ahmićima su identične...tvrdi Nobile.

Ovu Nobilovu izjavu potvrdio je i Jakša Muljačić!

Ali Nobile dodaje: **Pojavljivanje dvaju dokumenata (a i jesu dva!, op.a.) znak je manipulacije para-obavještajnih službi...i to od one vlasti koja je izgubila izbore 2000.-te!?**

Koje su to para-službe, je li to Markica Rebić ili možda Miroslav Tuđman želi podvaliti i svom pokojnom ocu; makar to došlo i od Nobila, previše je?

Mesić je u bjesomučnoj "detuđmanizaciji" odlučio ići do kraja pa je u tom cilju angažirao i svoje vjerne političke "Metuzaleme" poput **udbaša Manolića i jugofila Bilandžića** da napišu revidiranu **povijest izbliza** a haaškom Sudu nije teško kupiti pouzdane svjedoke, obš poput Čička i Rajića... a Nobile?

Kaže narod da su fiškali poput

buldoga, kad jednom zagrizu ne puštaju; možda su mu malo bili oni silni zelembaći s dosadašnjih suđenja Blaškiću pa bi još jedno, revidirano a general Tihomir Blaškić je i tako "žrtveni jarac" a zna se i čiji!

Ne treba čekati da nam baš Josip Jović otkrije njegovo "zaštićeno ime"!

Privatna Nobilova moralna vertikalna, pa pročitajmo zajedno. **Jadranka Nobile za Nacional: Anto Nobile tukao je mene i kćer!**

Bivša supruga Ante Nobila, Jadranka Nobile, novinarki Nacionala ispričala je detalje fizičkog zlostavljanja kojem su ona i kćer Ivana bile izložene od strane poznatog odvjetnika, te razotkrila bivšeg supruga kao **poslovnog partnera Ninoslava Pavića**, zbog čega je Nobile zaštićen u izdanjima EPH.

Jadranka Nobile

Špekulacije o tome da je medijski najekspoziraniji hrvatski odvjetnik i samozvani borac za ljudska prava pretukao suprugu pojavile su se u medijima prije dvije godine, no to, kao ni ti razmjeri Nobilova divljaštva, do intervjua u Nacionalu nisu bili potvrđeni. Kako izjavljuje za Nacional, 5. rujna 2002. godine, Jadranka Nobile posjetila je supruga u uredu u Amruševoj 5, te zatražila rastavu braka jer **on nije, kako je obećao, prekinuo vezu sa sutkinjom Općinskog suda**. "Prebio me je tako da su mi napukle nosne kosti, na gornjoj je usni bio podljev, a na leđima sam s obje

strane imala ogrebotine", ispričala je Jadranka Nobile, dodajući kako ju je Anto Nobile bacao po podu i s fotelje na fotelju, te da je sreća da se uspjela izmaknuti mnogim udarcima jer bi inače prošla s još težim ozljedama. Jadranka Nobile tvrdi da su u prostorijama odvjetničkog ureda tada bili Maro Mihočević, Sanja Ormuž i Lidija Horvat, no nitko joj nije pomogao iako je krvava izašla iz Nobilovog ureda, piše Nacional. Jadranka Nobile dalje tvrdi da ju je bilo sram, a i nije vjerovala da će joj policija pomoći, pa se vratila natrag u ured kako bi ih obavijestila da će doći policija. Tada ju je, piše Nacional, pred odvjetnicima, Nobile **jiu-jitsu zahvatima (prvak u tom športu!, op.a.)** bacio na pod i vukao kao vreću do vrata, te ju je izbacio na stubište. Kako su joj na Hitnoj bile dijagnosticirane lakše tjelesne ozljede, policija je prijavila Nobila i nju, piše Nacional, kao slučaj remećenja javnog reda i mira. Tijekom postupka, koji je završio prije nekoliko dana, je, tvrdi Jadranka Nobile, a prenosi Nacional, odvjetnica Sanja Ormuž lažno svjedočila da nije ništa ni čula ni vidjela. "Dosad nisam ništa poduzimala jer sam vjerovala da ćemo uspjeti mirno riješiti svoje probleme i podijeliti imovinu, no vidim po njegovom ponašanju da je takav ishod sve manje izgledan. Moram se zaštititi, a ne da ovisim o njegovoj dobroj volji", objasnila je za Nacional Jadranka Nobile zašto se tek sada obratila javnosti, dodajući **kako je Nobile danas 28-godišnju kćerku Ivanu jednom prilikom pretukao do krvi, te kako njihova djeca više nemaju kontakte s ocem**.

Eto, to je bio razlog zašto 2003. g. nije izabran za državnog odvjetnika!

MILAN BANDIĆ - PREDSJEDNIČKI KANDIDAT IVICE TODORIĆA

R. Arsenić, www.politika.rs, 13. studenog 2009. – prevedeno sa srpskog jezika

Kampanja za izbor novog predsjednika Hrvatske već je u punom zamahu, iako službeno nije niti počela, jer još uvijek traje razdoblje za prikupljanje potrebnog broja potpisa birača za kandidaturu. Kandidati putuju širom Hrvatske i javljaju se u glasilima nudeći svoje poglede glede boljitka zemlje, a domišljaju se na razne načine kako bi privukli pozornost birača.

Tako je kandidat Istarskog demokratskog sabora Damir Kajin na glavnom zagrebačkom trgu častio građane "Predsjedničkim vinom" i rakijom iz svoje proizvodnje, ali ni ovaj put nije prošlo bez njegovih karakterističnih zajedljivih primjedbi. Pozdravio je Mesićevu posjetu Vrginmostu (koji se i dalje službeno zove Gvozd, što je promijenjeno protiv volje njegovih

većinskih stanovnika). Tom prigodom je rekao: „Dobro je da je predsjednik Republike vidio kako se tamo živi. Mogu reći da ljudi u tim krajevima, povratnici, žive gore nego oni psi kod Dubrovnika zbog kojih se na noge digla cijela Hrvatska“.

Gradonačelnik Zagreba Milan Bandić – koji je isključen iz SDPa zato što se je kandidirao za predsjednika RH, iako ta stranka ima svog službenog kandidata Ivu Josipovića – lansirao je vlastito energetske piće koji ga treba "održavati" u vrlo ambiciozno zamišljenoj kampanji. Bandić je namio običi sva mjesta u Hrvatskoj krećući se od Iloka na istoku do Dubrovnika na jugu Hrvatske, a kako je najavio na tom putu će "svakom djetetu pokloniti nogometnu loptu i sa svima se poigrati“.

Za to će biti potrebno poprilično snage, koju je već stekao redovito sudjelujući na domaćim mara-

tonskim trkama, pa je i svoju kandidaturu objavio s vrha Sljemena na koji se je u pet sati u jutro popeo brzim hodom i laganim trčanjem. U tome će mu, kaže, pomoći i njegovo energetske piće koje je sam smiješao, a i dijelit će ga besplatno tijekom svoje predizborne turneje. **Bandića financijski podupire vlasnik "Agrokora" i "Konzuma" Ivica Todorčić**, pa to i ne će biti posebna poteškoća.

Znatiželjni novinari otkrili su tajnu njegovog energetske pića na čijoj bočici od 2,5 decilitra uz ime autora Milana Bandića stoji i njegova predizborna kralatica: „Iskreno, hrabro, odlučno!“

To je, naime, obična smjesa sokova naranče, kajsije, grožđa, ananasa, marakuje, manga, gava i banane u izvorskoj vodi Jamnice (koja je također u vlasništvu Todorčića).

ANDRIJA HEBRANG: BANDIĆ JE 99 % LJEVIČAR, 0,1 % DESNIČAR, A 0,9 % NEOPREDIJELJEN

www.seebiz.eu, 10. studenog 2009.

"Mislim na gospodina Bandića, jer je on 99 posto ljevičar, 0,1 posto desničar, a 0,9 posto neopredjeljen. Tako da prvi puta imamo bitku desnice protiv desnice i to je bio osnovni cilj s namjerom da u drugi krug uđu dva ljevičara: Josipović i Bandić. Čvrsto sam odlučio osvjetliti taj plan i ući u drugi krug i to svojim programom. Programi ostalih političara mogu se opisati u jednoj riječi: jedan dijeli talijanske naranče, drugi dijeli kineske loptice, treći ide na sajam Hreljić i tamo kupuje kineske ig-

račke" - kazao je Andrija Hebrang dodajući kako je razradio svoj program za sljedeće petogodišnje razdoblje.

Kazao je kako budući predsjednik ne može pasivno promatrati što se događa u državi već da mora okupiti sve političke opcije da bi osmislio velike reforme za koje je potreban konsenzus, odnosno suglasje ljevice i desnice. Te mu ovlasti daje, kaže Hebrang, Ustav RH. Na upit kako gleda na to da dio HDZ-a podržava Nadana Vidoševića i Dragana Primorca, Hebrang je odgovorio da

su to nedosljedni političari koji gledaju samo svoj osobni interes, a ne interes stranke i da su u HDZ ušli kao anonimusi. Pita se hoće li na taj način iznevjeriti i birače, a možda i državu u slučaju da zagusti.

DRAGAN PRIMORAC, PREDSJEDNIČKI KANDIDAT

Josip Kokić, Zagreb

Dragan Primorac uskočio je kad je vlak već krenuo, ali je dinamičnim trkom uskočio u vlak bez voznog reda, vehementno najavljujući kako ništa više neće biti isto kao što je to do sada bilo, nakon uskakanja u vlak.

Nikada ne volim o nečemu pisati, ako za to nemam dobru podlogu i nužnu objektivnost utemeljenu na argumentima, kojima sam ponekad i svjedok. Koncem 2001. i početkom 2002. postao sam vanjski član saborskog Odbora za znanost itd. Na Odboru sam predložio inicijativu o istinskom pomirenju među Hrvatima, tako nužnom, kao što je i projekt izrade popisa svih naših akademskih ljudi koji su iz raznih razloga morali otići trbuhom za kruhom u tuđinu.

O pomirenju nitko od članova se nije usudio progovoriti, a o ovom popisu su dali pozitivno mišljenje i neka obećanja. Nažalost nakon naknadnih konzultacija i osnovanog Pododbora za koji sam predložio petero poznatih profesora, na čijem je čelu bio gosp. Šlaus, profesor i dr. znanosti, a moja malenkost je to trebala oživjeti u praksi. Naravno, nitko se nije usudio tako nečemu reći NE, ali ni prstom nisu maknuli do kraja svojeg mandata. Novi predsjednik tog saborskog Odbora, g. Petar Selem je to ignorirao kao i oni prije njega, eto jer to nije njihova inicijativa, a na nju ne bi nikada ni došli jer o tako nečem nikada ni nisu razmišljali.

Došao je i Dragan Primorac, te sam mu nakon mnogih poziva uru-

čio 14 stranica što se je sve činilo u proteklom razdoblju, primarno s moje strane. U kabinetu proveo sam svega nekoliko minuta, tu-maćeći što i kako bi trebalo i koja je svrha uključivanja našeg iseljeničtva za suradnju s RH i svojom matičnom Domovinom, kako bi izašli iz ove skoro trajne krize, a taj popis po granama struke naših iseljenika staviti bi na internet i virtualnom komunikacijom ostvariti suradnju na brojnim područjima znanosti, kulture, gospodarstva itd.

Josip Kokić

Opet su prošle godine uz moje brojne pozive, ali ništa do proljeća prošle godine, kad smo vrlo lijepo razgovarali o inicijativi, i stekao sam dojam iskrenosti. Mnogo ranije i njegov državni tajnik bio je vrlo suglasan sa idejom i vrlo iskren, ali pomoćnik ministra Primorca liječnik Dr. Crnić, u našem prvom razgovoru, također ranije, odbacio, jer to nije njegovo područje. Ministar Primorac me je uputio opet svojim pomoćnicima, a kome nego dvojcu Fuchs-Crnić.

Kad sam ušao odmah su me ignorirali, posebice Fuchs. Nakon mog kratkog izlaganja odgovorio je znanstvenik Fuchs, zašto bi drža-

va Hrvatska financirala taj projekt i da za tako nešto oni nemaju novca. To mi je dakako podiglo tlak, pa sam odgovorio, gospodo, a to njih dvojica nimalo nisu, a tko je školovao te ljude i za koga su školovani i tko je to platio, a stranci ih dobivaju besplatno. Sramota za takav odgovor, i sramite se obojica. Otvoreno Vam govorim, ujutro kad se brijete recite u ogledalo sami sebi koja je Vaša svrha i cilj položaja koji ste zauzeli, očito nije u hrvatskom interesu, lupio sam vratima i otišao u kabinet Primorca, te prenio tajnici njihovo ponašanje.

Kod kuće sam napisao sve kako je slijedilo tijekom tog neljudskog prijema, na kojeg sam upozorio Primorca već ranije na Crnićevo odbijanje. Odgovor nakon brojnih poziva ljubaznim tajnicama nikad nisam dobio. Naknadno sam **saznao da su obojica židovi**, a poznat sam po svojim djelima da nikada zbog toga ne pravim

razliku među ljudima, ali je pravim na osnovi njihova ponašanja i tada to povezujem.

Taj isti Fuchs danas je ministar, koji je ne tako davno u Virovitici rekao učenicima koji su prosvjedovali, jeste li došli ovdje na zabavu. Primorac je obećao sankcije, i ne samo zato, koje nikada nisu uslijedile. Primorac je prošlo ljeto bio sudionik-pješak hodočašća majci Božjoj u Sinj iz Splita, a nakon toga slijedi odlazak iz Vlade i kandidatura za predsjednika RH, čime je omogućio ovom dvojcu tako važno ministarstvo prepustiti u ruke kojima je cilj protivan interesa hrvatskih mladih naraštaja i hrvatske države.

Sjetimo se samo sadašnjeg ministra i njegovog odnosa prema studentima koji su tražili besplatno školovanje i javnog ignoriranja,

kao uostalom i Dragana Primorca. Neka ova javnost zna, kako ne bili zaknuti za ova bijedna događanja u vrijeme njegova manda-

ta, a bio sam iskreno vjerovao u njega kao mladog čovjeka i poznatog znanstvenika.

Ipak sve dođe na vidjelo!!!

ANKETA O OČEKIVANOM GLASOVANJU ZA PREDSDJEDNIČKE KANDIDATE

Vladimir Biondić, Zagreb

Nastavno prikazujemo rezultate ANKETE o očekivanom glasovanju za predsjedničke kandidate koju je Udruga za kontrolu izbora HONI provela u vremenu od 6.11.2009. do 11.11.2009. Ukupno je anketirano 1.317 glasača od kojih se 317 odbilo izjasniti. Naime, nakon što se dobilo 1.000 odgovora stalo se s anketom, koja će biti nastavljena 14.11.2009. Rezultati:

Ivo Josipović	182 glasa	ili 18,2 %
Milan Bandić	163 glasa	ili 16,3 %
Nadan Vidošević	141 glas	ili 14,1 %
dr. Miroslav Tuđman	139 glasova	ili 13,9 %
Dragan Primorac	118 glasova	ili 11,8 %
dr. Andrija Hebrang	111 glasova	ili 11,1 %
Vesna Pusić	75 glasova	ili 7,5 %
Josip Jurčević	26 glasova	ili 2,6 %
ostali	45 glasova	ili 4,5 %

BUDUĆI PREDSDJEDNIK

mr. sc. Miljenko Marić, Zadar

Već godinama u Hrvatskoj narko-kriminalne skupine biraju svoje kandidate i dovode ih na vlast, bilo na lokalnim, parlamentarnim i predsjedničkim izborima.

Tako su na zadnjim lokalnim izborima po pojedinim hrvatskim gradovima, regionalne vođe davale novac povjerljivim kriminalnim skupinama da na dan samih izbora idu po kafićima i daju novac narkomanima da glasuju za njihova kandidata.

I stvarno isti su davali narkomanima po dvjesto, tristoto i više kuna, a ovi su dolazili "teturajući" se i dajući glas njihovu kandidatu.

Uvidjevši da imaju iza sebe veliki broj narko-birača i da mogu pomoću njih izabrati koga hoće, sada to isto

primjenjuju i za predstojeće predsjedničke izbore, gdje će na dan izbora ići po kafićima, mračnim sobama i sjenicima, te ih izvlačiti dajući im novac da idu glasovati za njihova kandidata.

Po procjenama navedenih kriminalnih skupina u Dalmaciji ima oko 200 tisuća narko-birača, koji će po njima odnijeti prevagu za budućeg predsjednika Republike Hrvatske.

To je broj narkomana samo u Dalmaciji, a gdje su druge regije i gradovi, pa ispada da ćemo imati predsjednika kojega će izabrati narko-birači. Može se reći da to nema ni u zemljama Latin-ske Amerike.

Više nije uopće tajna da u Hrvatskoj postoje narko-birači, već zabrinjava što institucije koje su zadužene za takve kriminalne radnje (potplaćivanje narko-birača i dr.) i ne znaju da takav problem postoji u Hrvatskoj. Međutim, njihovi čelnici su po anketama hrvatskih sredstva informiranja najpopularniji članovi hrvatske Vlade.

A sad na biralište!

NEKA NAROD ODLUČI O SVOJOJ ZEMLJI

Krešimir - igor.jelovac@inet.hr

U subotu, 7. studenog 2009. pobornici građanske inicijative "MORE JE KOPNO" predstavili su u Splitu nacionalnu akciju kojom se najavljuje pokretanje opsežnog posla prikupljanja potpisa građana za raspisivanje referenduma o Sporazumu o arbitraži u pitanju granica, koji je potpisan između Hrvatske i Slovenije. Predstavljanje u Splitu provedeno je paralelno s predstavljanjem akcije u Zagrebu te akcijom istarskih ribara u Savudrijskoj vali, koji su polaganjem plutača na crti sredine zaljeva označili hrvatsku granicu.

Oko 30 splitskih aktivista akcije, odjevenih u bijele majice s logotipom akcije, podijelili su na Rivi oko 1.000 letaka kojima je građanima predstavljen cilj akcije i samo referendumsko pitanje za koje će se od sljedeće subote prikupljati potpisi u Splitu i u svim mjestima Splitsko dalmatinske županije.

Letcima se građanstvu željelo objasniti smisao i osnovni cilj akcije. Cilj akcije je da se prikupi zakonom propisanih 10 % potpisa svih birača i na taj način ispune uvjeti po Zakonu o referendumu, kako bi temeljem toga Ustavni sud raspisao referendum o spornom sporazumu: Na ovaj način narod bi bio taj koji bi odlučio o ovom pitanju, a ne zbrkane i proturječne političke elite koje su već mijenjale svoja stajališta u ovom prevažnom pitanju.

Referendumsko pitanje za koje će se u ovoj akciji tražiti potpisi građana glasi:

Jeste li za to da se u cijelosti odbaci Sporazum o arbitraži između Vlade Republike Hrvatske i Vlade Republike Slovenije, za koji je Hrvatski sabor 2. studenoga 2009. godine Vladi Republike Hrvatske dao odobrenje za potpisivanje, što je i učinjeno 4. studenoga 2009. godine u Stockholmu, odnosno da se prijevor između Republike Hrvatske i Republike Slovenije ne

može rješavati na ad hoc arbitražnim sudovima, nego isključivo na Međunarodnom sudu za pravo mora u Hamburgu i Međunarodnom sudu pravde Ujedinjenih naroda u Den Haagu?

Građanska inicijativa

Iako je početak do-

gađanja u Splitu, koji je bio zakazan za subotu u 11 sati, omeo neviđeni pljusak, nakon što se vrijeme udobrostivilo, ipak je održano predstavljanje akcije, njenog cilja i vizualnog identiteta, na zakazanom mjestu.

Logotip akcije izradio je svjetski poznati hrvatski dizajner Boris Ljubčić.

Nažalost za Hrvatsku demokraciju, pozivu organizatora odazvali su se samo oni moćniji mediji: HTV i HINA, no u cjelini predstavljanje je prešućeno ili minimizirano u glavnini pisanih i elektronskih medija HINA je uredno prenijela vijest ali su je tek poneke novine objavile.

Organizacijski odbor u Splitu planira prikupljati potpise na 3 mjesa.

Područni organizacijski odbor poziva sve dragovoljce s područja Splitsko dalmatinske županije koji su voljni radom, novčano ili na drugi način poduprijeti provedbu akcije da se jave područnom organizacijskom odboru akcije.

Oni na sjeveru Hrvatske mogu se prijaviti na brojeve mobitela 098/355-277, a oni na jugu na broj 099/748 9705 i 098/895 629.

Za sve obavijesti možete nam se javiti i el-poštom na (more.je.kopno@gmail.com) ili doznati na web stranici: www.more-je-kopno.com.

Oni koji nisu s područja ove županije ali ne znaju načina kako se priključiti u rad ove inicijative na području svoje županije mogu se javiti na neki od gornjih brojeva koji će ih povezati sa ostalim sudionicima akcije na njihovom području.

PRIOPĆENJE ZA JAVNOST

Zagreb, 9. studenoga 2009.

MORE JE KOPNO - Građanska inicijativa uputila je danas poziv svim saborskim zastupnicima da se do 29. studenoga suzdrže od rasprave i ratifikacije Sporazuma o arbitraži. Svim zastupnicima upućen je sljedeći poziv.

Poštovane gospođe i gospodo saborski zastupnici!

Građanska inicijativa MORE JE KOPNO dana 7. studenoga 2009. najavila je da će od 15. do 29. studenoga ove godine pristupiti prikupljanju potpisa birača sa zahtjevom za održavanje referenduma o graničnom prijeporu s Republikom Slovenijom sa sljedećim pitanjem:

Jeste li za to da se u cijelosti odbaci Sporazum o arbitraži između Vlade Republike Hr-

vatske i Vlade Republike Slovenije, za koji je Hrvatski Sabor 2. studenoga 2009. godine Vladi Republike Hrvatske dao odobrenje za potpisivanje, što je i učinjeno 4. studenoga 2009. godine u Stockholmu, odnosno da se prijepor između Republike Hrvatske i Republike Slovenije ne može rješavati na ad hoc arbitražnim sudovima, nego isključivo na Međunarodnom sudu za pravo mora u Hamburgu i Međunarodnom sudu pravde Ujedinjenih naroda u Den Haagu?

Pozivamo vas s toga, da se sukladno pravu građana na čin izravne demokracije - referendumu, do 30. studenoga suzdržite od svake daljnje rasprave i ratifikacije sporazuma o arbitraži koji su potpisale Vlada Republike Hrvatske i Vlada Republike Slovenije.

Smatramo da mi birači imamo pravo na ta svoja dva tjedna u ovako važnom pitanju. U koliko se u međuvremenu pristupi ratifikaciji, a mi do 29. studenoga prikupimo potreban broj potpisa birača za obvezujući referendum Republiku Hrvatsku stavit ćete u vrlo neugodnu situaciju.

Naše pak pravo, sukladno Ustavu Republike Hrvatske i zakonu o referendumu, neupitno je i, ponavljamo, najavljeno 7. studenoga 2009.

S poštovanjem,

Ivica Relković,
koordinator
098/355-277

Mate Knezović, dipl. iur.
predsjednik
Organizacijskog odbora
Građanske inicijative
MORE JE KOPNO

BEŠĆUTNOST I SEBIČNOST OD STRANE I JEDNE I DRUGE VLASTI DOŽIVJELA JE SVOJU KULMINACIJU

Josip Kokić, Zagreb – jutro 7. studenog 2009.

Hvala dragom Bogu i Majci Božjoj od Kamenitih vrata, kao i molitvi brojnih građana. Sinoć sam po prvi puta molio krunicu i za sebe, da mi Bog da snage da svojim pisanjem koje ide u svijet radim na cilju buđenja građana za njihova neotuđiva prava, koja im vlast svojom bahatošću oduzima.

Sjećam se jedne svoje davne kolumne, dok je Slobodna Dalmacija još bila otvorena, s naslovom OD BAHATOSTI DO BEŠĆUTNOSTI. Od tada do danas ta slika stanja u društvu samo je rasla. Eto Bandić

se kandidira i već u startu traži dva mandata od glasača koje neprekidno kupuje cijelo desetljeće novcem tih istih građana. Grafikoni njegove patološke ambicije paraju u bes-krajno nebo, a prije dva dana - kao što sam već pisao - na Kamenitim vratima, od straha nije ni pogled osvrnuo na moju osobu. Nakon

"skrušene" molitve samo je odjurio sa svojim skakavcima, koji se također nisu usudili ni pogledati u

Kapelica Majke Božje od Kamenitih vrata u Zagrebu

mojem smjeru. Sinekura je draža od humanosti, a alijenacija od dobra i skromnosti.

Evo danas u 12 sati počinje teći i šesti dan mojeg štrajka, i još sam živ HVALA BOGU I MAJCI BOŽJOJ. U ovih pet dana izgubio sam preko 8 kg, a moj duh je samo rastao. Od sinoć sam odlučio nositi ubuduće stalno krunicu oko vrata, koju sam kupio na Kamenitim vratima. Ako preživim. Od onih kojima sam uputio faks, a primarno gospođi Hloverki, odgovora nema. Opet iz straha, najveće blokade čovjeka.

Prošao je i sinoćnji Dnevnik, a moje poruke nema, a tjedni odmor nastupa samo za neke.

Nisam klonuo, već odlučio i dalje ustrajati u ciljevima koje mnogi podupiru. Hvala Bogu za Internet, koji je kao nož, može biti vrlo koristan i neizbježan, a i vrlo opasan i poguban, posebice za mlade. Meni je mnogo pomogao, a to mogu zahvaliti prijateljima, g. Dragunu, Marku Franciskoviću

i svim njegovim članovima izbornog stožera, kao isto tako Deanu Golubiću, koji su odustali od svoje kandidature, jer su ih mediji u potpunosti bojkotirali, pa se novi ljudi ni ne mogu pojaviti na javnoj sceni. Svoju energiju ulažu u ono što je u ovom vremenu daleko važnije, a to je zaštita nacionalnog interesa od tuđih posezanja na naš teritorij.

Hvala im svima, a danas organiziraju i skup potpore na Trg Kralja Tomislava s ciljevima koji su naši zajednički, a to je buđenje savjes-

ti građana. Hvala i mladim dečkima iz Njemačke koji vjerno prate ova događanja putem interneta i koji mi šalju potporu i pozdrave. Zapamtio sam samo nekoliko imena, Roman Sole, Mate Bulić i reprezentativac Niko Kovač. Svaki redak u ovim jutarnjim satima je vrlo naporan, suha usta su mi najveća prepreka, kao i povremena vrtoglavica, ali ne dam se, i uzdam se!

Tako je bilo i na Ovčari. Brojne krunice za masakrirane branitelje i njihove obitelji dali su mi snage

Vladimir Biondić i Josip Kokić

da izdržim. Na suncu je bilo i do četrdeset stupnjeva, a hlada nema. Nakon svega što reći, nego zbog ovakvog odnosa, dragi građani nemojte kupovati novine i nemojte plaćati HTV kao ni GK zbog jednostranosti glavnog urednika Miklenića i njegovog direktora N. Pintarića, jer nimalo nisu evoluirali u elementarnoj ljudskosti, a za to bi mogao navesti vrlo mnogo primjera.

Samo jedna rečenica, koju sam oдавно objavio, glasi - od strane vlač. Pintarića koji je bio glasnogo-

vornik nadbiskupa Bozanića - kada bi Kokić bi na razini nadbiskupa i kardinala Bozanića, nadbiskup bi se očitovao o njegovu zahtjevu. Zahtjev je bio odricanje četvrtine novca za Vukovar, koji je Crkva po prvi puta dobila od države Hrvatske, a iznos je bio 40 milijuna kuna. Vukovar ga nikada nije dobio. Moram ovo iznositi, jer da bi ljudi shvatili koga imaju, nakon časne trojke, Stepinca, Šepera i Kuharića.

Već sam u jednom od prošlih tekstova objavio moju molbu Sv. Ocu da ga povuče iz Zagreba. Ovo su dokazi za njihovu bešćutnost, jer govorim ISTINU, a isto se odnosi i na Vlast RH.

Zar sam ja ovakav nesebičan neprijatelj naroda i države da se ovako odnose, a stariji sam od svih u sustavu vlasti, ne po godinama već po zalaganju za ljudska prava i zaštitu nacionalnih interesa. Ne mogu više pisati, jer su mi ovo posljednje snage.

Ne mrzim nikoga i svakom bih rado oprostio, ako pokažu imalo ljudskosti, a to sam već jednom učinio osobno u razgovoru s nadbiskupom Bozanićem 2001. u vezi Apela za Vukovar riječima: zaboravimo sve što je bilo negativno i učinimo nešto za dobro najviše ugroženih, a to je bio Vukovar, kao i za pomirenje svih Hrvata.

BOG I HRVATI!!!

PUZ, III PP ZAGREB

(Naziv i sjedište tijela koje vodi postupak)

Klasa: 511-19-29/8

Urbroj: 12-1373/09

Datum: 13.11.2009

POZIV ZA STRANKU

~~(čl. 70 - 73. ZUP)~~

TOMISLAV DRAGUN

(Ime i prezime odnosno naziv)

iz ZAGREBA ul. BOHANIĆE kbr. 7

poziva se da dođe osobno, ili da uputi svog zakonskog zastupnika odnosno opunomoćenika

na dan 16. STUDENOG 2009 u 10,00 sat

u PUZ SEKTOR KRIM. POL. HEINZELOVA 98 soba broj 225
(ulica, broj i kat)

radi OBAVIJESNOG RAZGOVORA u predmetu

iz čl 177 ZKp-a

NAPOMENA:

U slučaju spriječenosti pozvani je dužan da o tome **odmah** obavijesti ovo tijelo. Ako se pozvani ne odazove ovom pozivu, snosit će zakonske posljedice.

(Potpis službene osobe)

JESMO LI DANAS BOLJI NEGO JUČER? - PRIČA O PAŠINOJ SLONICI

dr Ante Pavelić, prvo poglavlje Poglavnikovih "**DOŽIVLJAJA**", Madrid, 1968. – Priredio **akademik Mirko Vidović**, Pariz

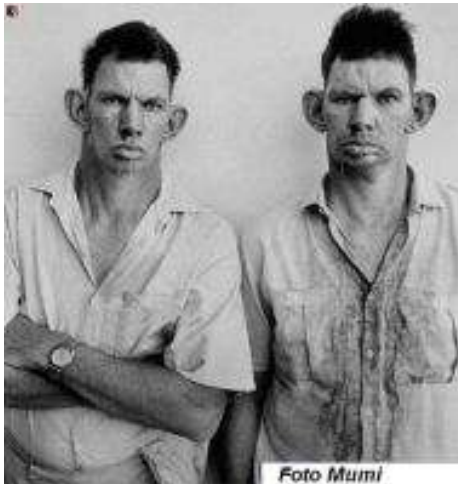
Kada je Bosna bila pod Turskim carstvom, upravljali su njome paše i veziri, što ih je silni Car u Stambulu postavljao... Veziri, a kasnije i paše stolovali su u Sarajevu. Nu građani šehar Sarajeva nisu bili uvijek mirni i strpljivi nego su često pokazivali svoje otvoreno nezadovoljstvo s politikom što ju je vodila Visoka Porta. Napose su bili nezadovoljni i često se bunili age i begovi, a u Sarajevu je barem svaki treći građanin bio aga ili beg...

Tako se sbilo da su jednom čestiti građani Banjaluke, kamo je bio premješten paša, došli u priliku da se i oni, poput njihove sarajevske braće, bune proti ovome dostojnome predstavniku cara i to radi jedne velike napasti, koju im je zadavao paša, odnosno, bolje rečeno, jedno njegovo životinje - jedna velika i lijepa, ali vrlo vragoljasta, pa čak i zlobna - slonica...

Doista, ova je pašina miljenica lutala posve slobodno sama, sama po svim mahalama Banjaluke, a razumije se, najvolila je one u središtu grada, i po čaršiji, gdje se nalaze više-manje svi dućani puni svakovrsne robe...

Pašina bi slonica obilazila po čaršiji od jednoga do drugoga dućana, izabirala i požudno gutala s najboljim tekom sve ove Božije darove, a uz to žmirkala i svojim malim očima namigivala strpljivim trgovcima, kao da hoće jednoga pohvaliti radi dobre robe, a drugoga pokuditi...

Lijepa slonica bila je i veliki vragoljan. Uvijek dobre volje koja je prirodjena njezinom soju, kada bi se dobro nauživala svih tih đakonija po kafenecima, počela bi sbijati i šale. Jednom bi trgovcu prevrnula žaru u kojoj je bilo ulje, drugome bi izmiešala i ispremiešala robu...

Braća Mehaga i Juso

Jednom bi prolazniku skinula fes s glave, nekome turban, a nekoga bi i za tur povlačila. A onda bi otišla na česmu, napunila se podobro vodom, prišla k otvorenom prozoru koje kavane, pa pružila kroz njega svoju dugu surlu i s očitim užtkom vršila ulogu i vatrogasca... Jednom riječju, ona je pašovala, i zabavljala se... Nitko se nije usuđivao prosvjedovati, uznemirivati ili samo krivo gledati ovo mezimče tako silnoga i tako strogoga paše.

I jednoga dana dođoše banjalučki građani do osvjedočenja, da ne mogu više podnositi tog ponižavanja. Iz početka počеше šaputati i mrmoriti, a onda se sastadoše najviđeniji i najugledniji, održaše kao neku sjednicu ili kongres, kako bi se to danas reklo, povedoše dugu razpravu i na koncu odglašaše zaključak... izabraše jedno

poslanstvo od deset najuglednijih i najčasnijih građana, koji će poći u toj stvari - k paši!

Sutradan se uputi rečeno povjerenstvo u pašin konak. Dugo su vremena čekali u pašinu predsoblju, svi zamišljeni, niemi i ozbiljni... U odlučni čas se svi pogledaše među sobom kao da su jedan drugoga pitali, tko će unići prvi. Napokon se odluči i uđe prvi Mehaga Krupić, jedan od najsiromašnijih među njima, ali nadaleko čuven kao čestit i pametan čovjek...

Uniđe prvi u pašinu sobu, zaustavi se nakon nekoliko koraka i tu pričeka da se oko njega svrstaju ostali članovi povjerenstva. Paša je sjedio na minderluku podvitih nogu, mrk u licu, namrštenih obrva, te je zurio u pod i odbijao guste dimove iz svog dugačkog čibuka.

Mehaga se malo sbuni, nešto radi mrkog pašinog lica, a još više što je - obazrijevši se natrag - vidio da je tu pred pašom on sam samcat, i da ni jedan njegov drug nije s njim ušao, nego su svi ustuknuli i jedan za drugim umakli iz predsoblja niz basamake, te njemu samome prepustili, da predoči paši zaključke poštovanog građanstva.

Nakon nekoliko časaka mučne šutnje, okrenu paša glavu prema Mehagi, upre u njega svoj ukočeni strogi pogled, promotri ga dobro i reče tvrdim glasom: 'Elem, Mehaga, šta mi imaš reći?'

Mehaga progutnu dva do tri puta malo sline kroz suha usta, duboko se pokloni, prinese prste desne ruke na srdce, na usta i na čelo, pa reče svoj znameniti govor:

"Kad me pitaš kada je testir, o silni pašo, evo pa slušaj: Mi građani ovog slavnog grada, vierni podanici cara i sultana, zadovoljni i presretni pod tvojom blagom, mudrom i pravednom upravom, gledamo od dana do dana s velikom bolju u srcu, kako tvoja liepa i draga slonica hoda jedna sama,

žalosna i neutješiva po gradu bez ikakvog druga te se silno dosađuje... Te smo odlučili da ovo izaslanstvo... da u svojoj velikoj dobroti učiniš kraj toj mucijadnoj slonice, te da joj nabaviš jednoga dostojnog, liepog i zdravog slona koji će onda svakog dana pratiti je na njezinoj šetnji po čaršiji.."

"Što se tiče troška oko nabave slončina životnog druga, mi ćemo, silni pašo, caru vijerni i tebi odani građani, doprinijeti svaku žrtvu, samo da ugodimo tvome i našem mezinčetu, našoj dragoj i ljubljenoj slonici..."

KAKVA JE "KEMIJA" NEDODIRLJIVIH?

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Bilo je to tako davno, da se doima kao da se nikad nije ni dogodilo, toliko je izlizana s obje strane politička jaketa Stipe Mesića.

Uoči drugog kruga predsjedničkih izbora, dne 8. siječnja 2000., Mesić je dao slijedeću izjavu s nedvojbenom nakanom da zavede birače u gustu slavonsku maglu:

"Kad postanem predsjednik odreću se i Pantovčaka i Brijuna, otpustit ću savjetnike koji su dobrim dijelom kumovali pogrešnoj politici" (v. Večernji list, str.3).

No kad je izabran obećavši svima sve, Mesić je 'došao k sebi' i odmah na prvom važnijem političkom koraku pokazao je da on podjednako mrzi i Tuđmana i Račana (i ljevicu i desnicu). Poput Tita, svog uzora u sebeljublju, on je išao u službeni posjet Bosni, gdje je kritizirao politiku koju je, kao Glavni tajnik HDZ, uz Tuđmanovu suglasnost - sam uveo na čelo HDZ BiH: svrgnuo pitomog Stjepana Ključića i postavio na njegovo mjesto Matu Bobana, dokazanog oficira KOS-a i ostalih "sedam sekretara skoj-a".

Još šareniji je bio njegov povratak u Zagreb iz Sarajeva, kad je primijenjen novi protokol i kad je odlučeno da se pred 'charter' zrakoplove ne stavlja crveni tepih ni

Darko Hudelist i Mate Meštrović

da se šef vlade mora pojaviti na licu mjesta da mu čestita na flagrantnom proturječju. Naime, Ivica Račan je poslao svog zamjenika na Pleso i Mesić je u tome vidio početak 'sukoba na ljevici', neka-ko previše solidarne s desnicom. Ne uzimajući u obzir da su i HDZ i SDP dvije polovice iste cjeline (bivšeg SKH), a on u tom svemu - crv u jabuci.

Za one koji ne bacaju ni dnevne ni tjedne novine, preporučujemo ponovno čitanje razgovora Darka Hudelista sa predsjednikom Mesićem (u 'Globusu' od 31.03.2000., ss. 12-15).

Hudelist jednostavno definira opće poznati problem, koji je nastao Mesićevim solo-akcijama nakon useljenja na Pantovčak, gdje je

postao trećom verzijom titolitizma: Gosp. Hudelist to reče slijedećim riječima:

"Većina novinskih komentatora tvrdi da ste na proteklm predsjedničkim izborima uvjerljivo pobijedili stoga što ste se i svojim stilom i izrečenim obećanjima pokazali kao najveća suprotnost predsjedniku Tuđmanu... Sada vas analitičari optužuju da ste preko noći tuđmanizirali i time iznevjerili svoja predizborna obećanja...?"

Na to je Stipa, kao od čibuka, uzvratilo na svoj način:

"Radi se o nesporazumu. Dio medija u Hrvatskoj nije mi nikad bio sklon i sada ti novinari jedva čekaju da mi naprave neku podvalu ili da činjenice prikažu samo s je-

dne strane..." Pa sad se pitaj gdje je odgovor na postavljeno pitanje: Stipa sve okrene u besmislenost posebno kad ne može smisliti neki vic.

Hudelist mu sprasi u čekinjasto lice i slijedeću primjedbu:

"Zamjerava vam se da ste se ponašali kao Tito... spominje se i vaš posjet skijaškim skokovima na Planici i jednoj kazališnoj predstavi. Tako se, kažu, i Tito ponašao: naprosto se provodio."

Stipa se i tu snađe na vicaroški inverzivni način obesmišljenja smisla:

nje, ne u vilu 'Bedeković', u Grškovićevoj 15, kao rezidenciji Predsjednika Republike, nego u Predsjedničke dvore na Pantovčak, bez obzira na predizborno obećanje, on to objasni na način sličan klafranju u Jelsi u toku svoje izborne kampanje:

"Bio sam unutra i vidio vlastitim očima. Ako u jednom objektu od 550 kvadrata nema nijednih novina niti knjige, znači da je služio za sve samo ne za čitanje i intelektualni rad. Od predmeta sam vidio samo šlape, ogrtače i živopisne pokrivače na krevetima. Valjda ne treba prevelike pameti da se

početku trijumfalnog puta, on je izjavio:

"Između mene i Chiraca ima neka posebno privlačna kemija."

I eto, sad, kad Europom nakon općeg gospodarskog i novčarskog kolapsa, inspektori pretražuju archive i vodećih državnika, i otkrivaju velike dokaze lopovluka i rasipanja narodne imovine iz državnog proračuna i tajnih fondova, isluženi Predsjednik Chirac se nađe u rukama Javnog tužiteljstva Francuske i očito je da se sud mora pozabaviti njegovim svojeglavim i proturječnim izjavama u očitoj nakani da sakrije tragove svojih mešetarija.

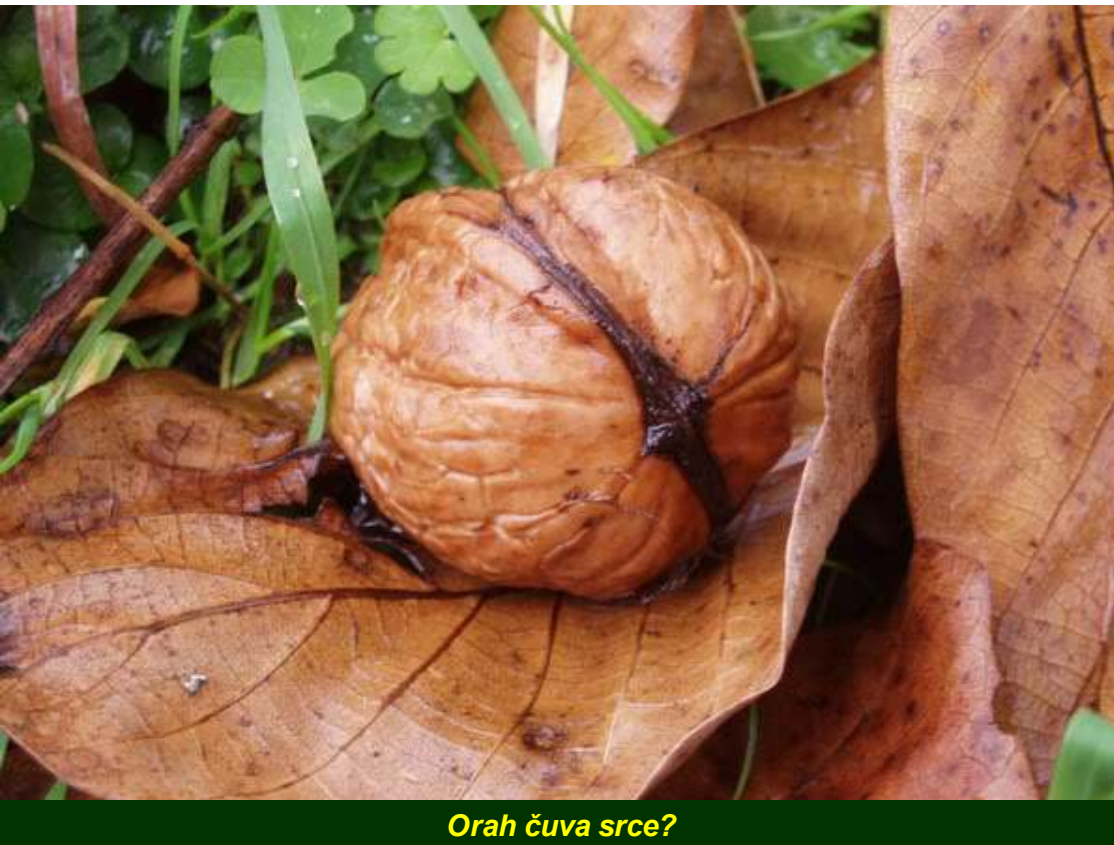
Očito je da se Mesić pomalo navikava na analogno ponašanje hrvatskog tiska, pa i pravosuđa, i osjeća da ni on neće proći bolje od Jacquesa Chiraca. Pa kaže:

"Naravno da se i mene može istražiti. Nitko nije nedodirljiv. Uostalom mene su već mnogi tužili za koješta" - rezignirano izjavi Stipa von Orahod'vica.

I doda kao u snoviđenju: "Moj život je išao u fazama kada me pratila policija i kada me čuvala policija. Sad sam u fazi da me čuva" (Večernji list, 07.11.2009). Da ga ne izgubi iz vida...

Dok mu uskoro ne stane na rep!

Moglo bi se sudski dokazati da je bio u pravu bar, što se tiče njegove "posebno privlačne kemije" s Predsjednikom Chiracom...

Orah čuva srce?

"Mislim da Titu ni na kraj pameti ne bi palo da ode u kazalište lutka gdje prikazuju lutku s njegovim likom. To ni Tuđmanu ni Titu ne bi bilo ni na kraj pameti."

N.B. Hedelist ne kaže je li se tu radilo o krampusu ili o – "Dedeku Kajbumščaku"...

Pa da bi opravdao svoje nastanje-

shvati zašto je to i kome služilo. I samo se po sebi razumije da i moja obitelj ne može prihvatiti da se selimo u bordel."

Sjećamo se i onog njegovog pompozno posjeta Parizu, gdje se je sastao s novim francuskim predsjednikom Jacquesom Chiracom. U povratku s tog posjeta, kao na

INTERVJU LAJAVOG PSA ROIA S FRAMOM

Sa svepsećeg književnog novogovora na hrvatski preveo **Vladimir Biondić**

U subotu ujutro za vrijeme mog spremanja na Jelačić plac zazvoni telefon. Bi to pomalo čudan zvuk, očito iz daljine. Protrnem, nisu valjda opet - oni. Dignem slušalicu, a na drugoj strani žice zalaje neki nepoznati džukac. Halo, halo, on će, da li sam dobio onog čuvenog belgijanca ROI-a?

- Jest, ja sam, odgovorih, a tko me to treba? Oprostite gospodine ROI na smetnji, nisam još imao čast upoznati Vas, ja sam pas sisačkog gradonačelnika uvaženog gospodina Pintarića. Redovno pratimo Vašu kolumnu u Glasniku hrvatske uljudbe, svaka čast na odličnim tekstovima. Zapazili smo, da ste dobri s našim Framom, s kojim nikako da nađemo zajednički jezik. Biste li nam Vi mogli pomoći da zakopamo ratnu sjekiru i popušimo lulu mira? Red bi bio, da posjetite naš Sisak i kroz jedan intervju s gospodinom Framom pokušate nemoguće. Vi ste nam još jedina nada. Ne znam u stvari što mi bi, povukla me neka doza samilosti i obećah, da ću uslišati njihovu molbu.

I evo me, vozim se u autobusu za Sisak i dok kraj mene prolaze otužni jesenski pejzaži, u glavi mi se redaju slike, slike prošlosti, slike otete zaboravu.

Nekad čuvena Siscia, zatim mali industrijski div, a sada pravi tužni sindrom stanja u Hrvatskoj - danas. Jedine svijetle točke Siska su poznati Framov cirkus i tu i tamo po koja sporadična kulturna manifestacija (već poznata Keltska noć, Sajam cvijeća i Viteški turnir) možeš sve na prste jedne ruke

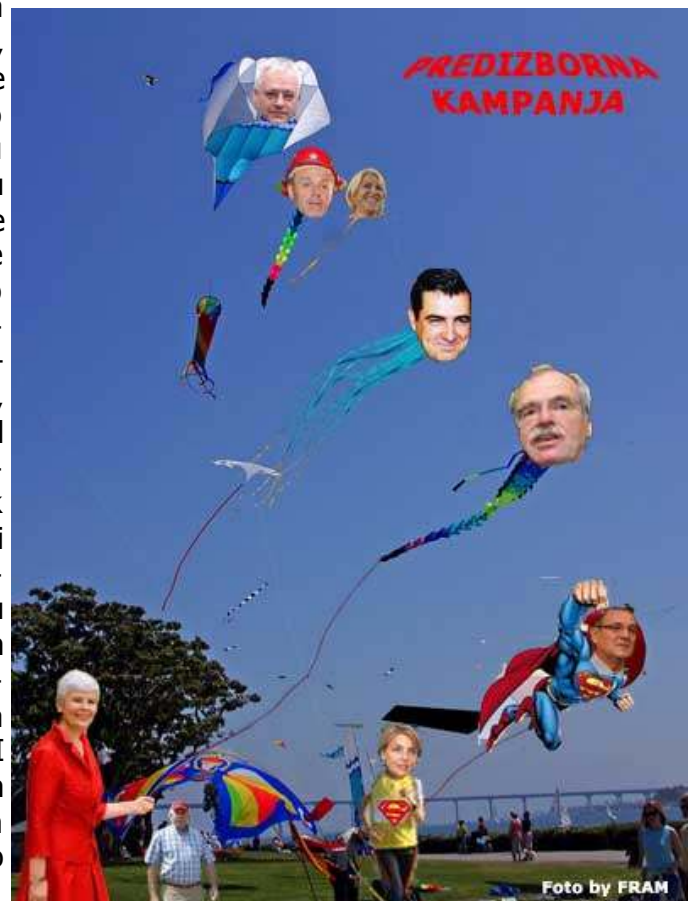
snabrojiti. A kako kaže pisac Božidar, cirkus živi otkako je svijeta i vijeka. Kao što je svoje tvorce nadživio, nadživjet će i nas, jer cijeli svijet je jedan veliki cirkus. I zato je i Framov cirkus značajan za širu okolinu kako Siska, tako i Zagreba. Fram, punim imenom Franjo Martinović vrhunski je spisatelj humorističko-satiričkih uradaka. Priznaje, da je rođen u cirkusu Croatia, a vrijeme rođenja skriva kao zmija noge. I bolje. Vlasnik je portala **www.framxxl.com** kojeg ja redovno pratim i mogu Vam ga toplo preporučiti. Posebno je poznat po svojem nadaleko čuvenom optimizmu koji je dobro vidljiv iz njegove poruke – Hrvatice i Hrvati, nije sve tako crno kako Vam izgleda, još je puno mračnije. Nemojte zaboraviti – Fram znači naprijed. Naprijed ledobolmče naš.

I s tim i takvim osobenjakom sada ja žurim na intervju. Jasno, da sam mu se najavio i ukratko ga izvijestio o cilju mog dolaska u Sisak. Kad me saslušao veselo se nasmijao i rekao – Dođi prvim autobusom, nestrpljivo te čekam, intervju buš dobil i nekaj za pregristiti, ali honorarček nemreš očekivati jer nisam baš siguran kak buju Tvojem pasjem prijatelju i njegovom gazdi moja mišljenja pasala. I dočeka me Fram na kolodvoru. Čim smo se udobno

smjestili kod njega, krenem ja po dobrom starom pasjem običaju - rafalnim pitanjima.

ROI: Redovno pratim Tvoju rubriku u Hrvatskom slovu. Želio bi da mi pojasniš neka Tvoja stajališta koja su u člancima samo naznačena. Prvo mi daj malo pojašnjenja o slučaju " Podravka ".

Fram: Očito je, da naš kanalizacijski sustav više ne radi besprijekorno, pa smeće polako isplivava na površinu. Podravka je samo jedan mali segment mafijaškog vođenja hrvatske privrede, slijedi povratak na aferu Brodosplit, a onda će jedna za drugom polako u koloni dolaziti HEP, Cestogradnja etc. Sa smećem isplivavaju za sad samo mali štakori, ali čekamo mi i one tustije. No kako je naš bivši potpredsjednik Vlade izjavio, da se tu radi o časnim ljudima, treba mu svakako vjerovati. Ali

zasad su časní ljudi u bajboku. A naš časní Polančec. Bojim se kaj bu s njim.

ROI: Očekuješ li kakve oštrije reakcije bivšeg premijera koji bi se mogao osjetiti ugrožen?

Fram: Svakako da će on pokušati intervenirati kako bi spriječio da se ta svinjska gripa (nazovimo tu pošast tako) previše ne proširi. Pa vidiš, da je to vrlo opasna situacija i u toj gripi ima već i smrtnih slučajeva. A i u onoj drugoj gripi već su pale prve žrtve. No vidli bumo, nastavak slijedi.

ROI: A kako će na to reagirati razglednica? Mislim da si Ti tako prvi nazvao dopisnicu s lipičke Jugo-tržnice, sadašnju premijerku Jadranku u svojim „Bjelovarskim cakama“ koje si svojevremeno pisao kao kolumnist „Večernjeg lista“ iz bjelovarskog Čvora?! Aferre bujaju, a našoj Margaret Thatcher popularnost raste, kak kakav velki šareni balon. Izgleda li Ti takva situacija normalna?

Fram: Sve te afere događale su se, dok je naša premijerka glumila Suzanu i kad je izgledalo, da se ona ponaša kao da nije odavde. Daljnji razvoj situacije nakon što je ista pokazala zube zubaru, koji su joj popravljeni i naoštreni, kreće u više pravaca i za sada se još

ne može vidjeti koji je pravac u igri, a koji su lažnjaci. Jedino je jasno, da su se oni njezini čuveni krumpiri ohladili i da je dama sada u jesenskom periodu prešla na vruće kestenje. Kako god bilo, ali mogla bi se ona gadno opeći.

ROI: Kaj misliš kakvu ulogu ima u tim događanjima naš već čuveni predsjednik? Meni se čini da je i on bil blizu kopanje. Onaj siroti Polančec dok su ga stisnuli se zlažal. Kak pravi domaći džukac.

Fram: Bormeč, nemreš mu zameriti, taj švedski stol s hrvatskim specijalitetima bio je toliko bogat i zamaman, da mu je bilo stvarno jako teško odoljeti. A poznato je, da su svi pravi antifašisti uvijek znali iskoristiti situaciju. A on je baš pravi raritetni primjerak. Da bi človek reč rekel.

ROI: Ponovno su aktualni ti čuveni topnički dnevnicí. Meni, a i većini mojih poznatih nikako nije jasan njihov značaj i važnost. Što bi uopće ti dnevnicí sudu u Haagu trebali pokazati?

Fram: Protiv naše vojske i naših generala stoji nebulozna optužba o takozvanom prekomjernom granatiranju. Međutim, poznato je, da je u napadima na Knin poginulo slovima i brojkom jedan civil i da je u tom ratu bilo najmanje civilnih žrtava od svih dosad poznatih ratova. Kako se ne može dokazati prekomjerno granatiranje brojem poginulih civila (granatiranje na primjer Beograda rezultiralo je velikim brojem civilnih žrtava, a nitko nije pričao o prekomjernom granatiranju, odnosno prekomjernom bom-

bardiranju, da ne govorimo o Dresdenu, Hirošimi i Nagasakiju ili brojnim civilnim žrtvama u Koreji, Vietnamu, Iraku etc.). Treba topničkim dnevnicima dokazati, da je namjera hrvatske vojske bila pobiti veliki broj civila, a ostale natjerati u bijeg što im samo zbog nekvalitetnog gađanja nije pošlo za rukom, tu leži zec, a možda i lisica. Očito je, da naši ratnici o tim dnevnicima, ako su ih kadkad i vodili nisu previše brinuli.

ROI: Kad smo već kod ratnih pitanja zanima me Tvoje mišljenje o prodaji vukovarske Ovčare. Što će u slučaju prodaje te zemlje biti s našim tamo pokopaním žrtvama?

Fram: Naša vrlo vlast svakodnevno pokazuje koliko joj je stalo do sudionika hrvatskog obrambeno-oslobodilačkog rata. Nije u tom kontekstu uopće iznenađujuće, da je srpski tajkun Miroslav Mišković došao na morbidnu ideju kupnje Ovčare, a kakva klima i jagma za hapavanjem bilo kakve love kod nas vlada (pa recesija je), moglo bi se dogoditi, da on kupi Ovčaru sa svim njezinim žrtvama i od toga sutra napravi pravi biznis. Nevjerojatno, da ostaneš bez teksta.

ROI: A sad na kraju malo najaktualnijih tema, prvo nekoliko riječi o Jadrankinom (bivšem Jadrankinom) moru, a onda o ovom bogatom izboru kandidata za novog hrvatskog predsjednika.

Fram: Nis Ti ja, moj ROI neki pravni stručnjak. Međutim ovak sa strane mogu reč slijedeće. Nije mi jasno do kakvog je kontakta došlo između onog fakina Pahora i naše premijerke. Ali kaj je, je, nekakav dobar junction je tu svakako bil. O čemu je točno riječ bumo videli, da li za sedam do devet mjeseci ili i prije, ne zna se. Kaj se slovenskog pak dodira s nekakvim otvorenim morem (koliko mi je poznato zatvorenog

Fram Polar Ship

mora u Jadranu i nema) dotikavle, tu nema neke velike mudrosti. Postoje tri mogućnosti i svaka strana se decidirano trebala izjasniti koju soluciju predlaže, pa onda dati Međunarodnom sudu da donese odluku. Da bi Slovenija došla do otvorenog mora može dobiti: a) mogućnost prolaza kroz vode koje ostaju u hrvatskom vlasništvu, b) koridor u kojem se oduzima vlasništvo Hrvatskoj i taj dio dobije nezavisni status, c) koridor koji se daje u vlasništvo Sloveniji. Očito je, da Sloveniju mogućnost A ne interesira jer tu mogućnost ona već uživa i nije potreban nikakav pravorijek da se to utvrdi, već obje države to mogu utvrditi posebnim pismenim sporazumom. Ukoliko bi se pak neko drugo traženje Slovenije rješavalo po propisima pozitivnog međunarodnog prava, pravorijek je jasan, taj spor Slovenija ne može dobiti. Kako sada situacija izgleda, najbolje što nam se nakon ovog monstruoznog potpisa može dogoditi je slučaj B u kojem ostajemo bez vrlo vrijednog teritorija kojeg ne možemo nesmetano koristiti. Kod svega još moramo imati na umu kakve reperkusije to rješenje sa sobom nosi, što je s Osimskim sporazumom i što sa zahtjevima ostalih zemalja s kojim graničimo. Nije nemoguće da Mađarska i Austrija na temelju nekadašnjeg života u jednoj državi traže svoj koridor. A o vrlim "bratskim" državama da ne pričam. Jugofili su na potezu. A ti lopovi igraju šah očito i previše dobro.

Što pak reći o izbornoj utrci? Ovdje nema šale. Da je stvar više nego ozbiljna pokazuje i broj kandidata za naslov. Čul sam Tvoj prijedlog za šest predsjednika, ali ni tad ne možemo sve namiriti. Postoji i prijedlog za 21. Ako se to prihvati trebat ćemo i dopunske

Kralj Richard:
- Dajem Kraljevstvo
za konja!

Milan Bandić:
- Evo me, taj sam!

Foto by FRAM

izbore. No o tom potom. Kak sam čul glavni slogan većine kandidata bit će - Želim biti predsjednik svi- ma, pa i lopovima.

Sama trka bit će do zadnjeg dana vrlo neizvjesna kao ona čuvena trka kornjače i zeca i nezahvalno je davati bilo kakve prognoze. Na pitanje koje mi većina građana postavlja – Hoće li biti nekih većih iznenađenja, odgovaram – A što bi za Vas bilo iznenađenje – ima puno objektivno jednakih kandidata, a presudnu ulogu će u prvom krugu odigrati mogućnost nastupa u medijima i prezentacija svog programa. Najinteresantnije će u svakom slučaju biti izneseni zmazani veš i očekuje se veliko povećanje u prodaji deterdženata. Naručen je i veći broj karikatura. Tu bu veselja.

Svaki pak od kandidata koji uđe u drugi krug sigurno ima podjednake šanse, jer će tek tada oba kandidata dobiti mogućnost ravnopravnog istupa u medijima. Živi i veseli bili, pa videli.

ROI: I na samom kraju, molim Te, nekoliko riječi o Sisku i njegovom razvoju. Da i želimo znati koji su Tvoji daljnji potezi. Dal'

krećeš na šah, bridž ili kao nesvrstani - biraš nekaj treće.

Fram: U Sisku je pat situacija, jer – zna se, da se ništa ne zna. Oni koji bi trebali odigrati odlučujuću partiju bridža i dati šah-mat kriminalu i korupciji, poput tebe Roia laju samo po Zagrebu, pa organizirani kriminalci, zločinci i korumpirani u sisačkim državnim službama mogu i dalje mirno spavati. Možeš ti ROI i dalje lajati, ili zviždati poput Vesne Balenović i mene koliko god želiš, samo ubuduće pazi što govoriš, lajanje Ti svakako bolje ide.

I tako - i to smo završili. Posao je obavljen, a kolko bu ko zadovoljan bumo videli, rekli su slijepci.

Kad bi bar ti slijepci mogli progledati. Čul sam da u Americi već postoje neke mogućnosti za to. Možda je i taj Obama neki dokaz. U svakom slučaju ostajte mi zdravo i živo kak je govoril naš vrli Ivo. Nek Vam Martinje - zakloni pogled na svinje, uz dobro vino lakše je sve to probaviti. Av, av, av

pozdravlja Vas

Vaš ROI

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, dr. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (34)

Marko Francišković
HRVATSKA KNJIGA
OPSTANKA, ulomci

Tuđman je u tom pogledu imao daleko više milosti od spomenutog Voltaira i svakako da je tako pravedno makar bilo gledano i čisto ljudskim spoznajnim mogućnostima sa svim njihovim ograničenjima.

Tuđman je bio samo udaljen od vjere, nije je dovoljno spoznao i uvidio metafizičke istine koje nadkrijuju političku dimenziju Crkve te je svojim postupcima zasigurno učinio više koristi nego štete, a to nije mala stvar za ustvrditi za bilo čiji život. Tuđman nipošto nije bio neprijatelj vjere i Crkve kakav je bio Voltaire pa sukladno tome i dijametralno suprotna sudbina na samrtnoj postelji ima svoju logiku.

Ipak, nije u tim posljednjim zemaljskim danima sve bilo tako idealno po Tuđmana jer sile podzemlja sigurno nisu blagonaklono gledale na mogućnost spasenja jednog čovjeka. Pogotovo onoga na koga se moglo utjecati po njegovom položaju državnika, a koji u sebi nosi jednu delikatnu odgovornost kojom on značajno utječe na ostale ljude, ali i ostali ljudi utječu na njega natrag. U

tom smislu iskorišten je poseban odnos koji je Tuđman imao s Kissingerom, a koji je predstavljao svojevrsnu materijaliziranu sponu sa svime onim nevjerničkim u Tuđmanovom svjetonazoru. Tako dolazi do svojevrsne kulminacije tog pokušaja zavođenja Tuđmana upravo u vremenu uznapredovalih zdravstvenih problema, tj. onda kada se čovjek više i nesputanije otvara prema Svevišnjemu. To jednako nije slučajnost te jednako kao i Božja strana, tako i ona suprotna, protubožja strana želi u posljednjim životnim trenutcima za sebe pridobiti i/ili utvrditi ljudske duše. Tako teško bolesni Tuđman od Kissingera dobiva pismo kojim mu ovaj povlađuje na najbolji mogući način – govoreći istinu.

Kissinger piše Tuđmanu slijedeće riječi:

"Gospodine predsjedniče, kao mnogi velikanj, ni vi nećete za života doživjeti da vaš narod zna cijeni ono što ste za njega učinili. Ali to će uslijediti nakon vašeg života."

Budući da je Tuđman imao Kissingera kao svog glavnog političkog uzora i stalo mu je do njegovog priznanja, jedno takvo pismo imalo je svrhu utvrđivanja Tuđmana u "krivovjerju po Kissingeru". Najbolje od svega je što unatoč tome što Tuđmanu imponira takav Kissingerov pristup kojim ga se laskanjem hoće usmjeriti prema pozemljarskoj samodovoljnosti bez potrebe za pokajanjem, to svejedno ne mijenja poslije, u vre-

menu teške agonije, primljene milosti po sakramentu bolesničke pomasti. Svo ovo događanje može se promatrati tako da se na samrtnoj postelji Tuđmanu dostavlja demonski pozdrav od velikog meštra Kissingera osobno, no Božjim milosrđem Tuđman poslije pada u bolesničku komu te tako danima ostaje nedostupan svim pozemljarima i njihovim sirenskim zazivima te može u najdubljoj nutrini unutar njegovog mira kontemplirati o životu i putu u vječni život osobnim pokajanjem i izmirenjem sa Stvoriteljem.

* * *

Zaključujući ovo poglavlje koje se bavi uspostavom hrvatske države i Franjom Tuđmanom kao onim koji je za hrvatsku samostalnost zaslužan potrebno je vratiti se na sami početak poglavlja gdje se odmah ispod naslova daju prigodni biblijski citati. Ono što se tu navodi je ono što treba kroz nadnaravni izričaj koji je prisutan u Svetom pismu pokazati što je suština kako države tako i državnštva, ali posebno kakvo je državnštvo bilo poželjno ovdje, u kontekstu Hrvatske i Tuđmana. Može se samo sa žaljenjem ustvrditi da je šteta što Franjo Tuđman nije više čitao Sveto pismo, odnosno što nije vjerovao u ono što Sveto pismo navještava i Crkva tumači na način kako to čini praktički vjernik, a ne kao samo još jedan racionalistički tumač nedokučivog. Možda bi onda Tuđman uvidio koliko se okružio zmijskim nakotom, a kako zmija po svojoj naravi ujedna ne treba čuditi kada se to na koncu i dogodilo.

Henry Kissinger

MITOVI ANTI-HRVATSKE POVJESTNICE (3)

Tomislav Nürnbergger, Zagreb

14. Mit o "nedemokraciji" NDH

Često se može čuti i ova nevjerovatna glupost - *da NDH nije bila demokratska!* Pa koja je to država *bila* demokratska 1941.-1945.? Istovremeno vlada potpuni muk da su 1943. godine u toj i takvoj Europi održani **neposredni izbori za gradonačelnika Zagreba**, *dar* koji još uvijek s nestrpljenjem očekujemo već 63 godine. A da ironija bude veća, najveći zagovornici ove gluposti su oni koji su počinili monstruozne zločine na Bleiburgu, Macelju i Križnim putevima, da onda 45 godina podržavali i održavali komunističku diktaturu.

Big Brother's

15. Mit o tzv. "rasističkim zakonima" i rasizmu u NDH

Među jugo-komunističkim lažima, laž o rasističkoj NDH zauzima visoko mjesto. Gledajući arhivske filmove iz doba NDH pojavljuje se Izbornik Hrvatskoga Šakačkog Predstavništva, Jimmy Lygget. Vjerovali ili ne, usred ratom pustošene Europe pune cvjetajuće demokracije, u maloj Hrvatskoj, prvi puta slobodnoj i nezavisnoj nakon više od 800 godina, izbornik Šakačkog Predstavništva je gospodin Lygget, crnac. I to u vrijeme dok je svjetska demokratska klatež širila tzv. "zapadnu kulturu" oslobađajući svoje žrtve svih ovozemaljskih dobara, pri tome puneći grobnice kostima "aborigina", "indijanaca" i ostalih "obojenih"! A koliko je bilo Hrvata Izbornika

Boksačkog Saveza, u tzv. zajednici bratskih ravnopravnih naroda, ESEFERJOT-u?

16. Mit o komunističkom i partizanskom "antifašizmu"

Tzv. "Komunistička partija" nikada nije branila hrvatski narod, nego se je pridružila rušiteljima

hrvatske države, pa tako **partizan Đoko Jovanić 1942. godine sklapa ratni ugovor s talijanskim fašistima o zajedničkom istrebljenju hrvatskoga naroda s područja Like**. Nije li dakle od svih fašizama, najgori "partizansko-četnički" pod vodstvom "Komunističke partije"?!

17. Mit o "prodaji" Dalmacije

U danim uvjetima bila je ispravna procjena da je obnova hrvatske države najviši prioritet, te **da će oslobađanje tada okupiranih teritorija od Italije i Srbije biti neusporedivo lakše jednom kada hrvatska država bude ponovo uspostavljena**. Hrvatska je već nedugo nakon obnove bila spremna u po-

godnom trenutku i vojno vratiti okupiranu teritoriju, što je **i učiniła nakon kapitulacije Italije**.

18. Mit o zavjeri Vokić-Lorković

Mit kako je Poglavnik spriječio puč, kojim bi Vokić i Lorković spasili Hrvatsku prelaskom na savezničku stranu. **Nestanak Hrvatske države je bio visoki Engleski prioritet** (Titina misija!), pa je pregovarati s Englezima bio izraz političke sljepoće, a ne mudrosti! O razlozima, vremenu i načinu smrti Vokića i Lorkovića se može nagađati, ali **nema nikakvih dokaza da su Vokić i Lorković strijeljani od strane NDH**, a pogotovo da je to naredio Poglavnik!

19. Mit o "zajedničkom kulturnom prostoru" tzv. Zapadnog Balkana

Trošeci milijarde poreznoga novca na festivale, kazališne predstave, koncerte, knjige i filmove, koje nitko ne čita, ne sluša niti gleda osim njih samih, jugonostalgicari **pokušavaju stvoriti dojam da ne postoji hrvatska kultura** nego nekakva zajednička kultura "bratskih naroda". Dok topovi Kadijevića, Adžića i Mladića miruju, teška artiljerija balkanske ne-kulture razara ostatke ostataka hrvatske srednje europske tradicije i uljudbe. Grafiti mračnog kaosa na zidovima, smeće na ulicama, štikla na radiju i big brother na TV. To je naša eYUropa dala!

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (3)

Harun Yahya

(pseudonim autora), Ankara

Slijepi materijalizam

Vjera o kojoj govorimo je **materijalistička filozofija, koja zagovara da je materija oduvijek postojala i da ne postoji ništa drugo osim materije.** Takozvana **teorija evolucije je "znanstvena osnova" za materijalističku filozofiju** i ta teorija se slijepo brani kako bi se održala ta filozofija. Kada znanost proglaši teoriju evolucije ništavnom - a to je upravo ono što je postignuto na kraju XX. stoljeća - **onda se znanost iskrivljuje** kako bi se predstavilo teoriju evolucije kao ispravnu, a time i dalje **održavao materijalizam u životu.**

Nekoliko redaka napisanih od strane jednog od istaknutih biologa-evolucionista Turske, pružaju nam dobar primjer i omogućavaju nam da vidimo poremećeno rasuđivanje i opreznost u koje nas vodi ova slijepa odanost. Ovaj znanstvenik, diskutirajući vjerojatnost i mogućnost slučajnog formiranja Cytochroma-C, koji je jedan od suštinskih enzima potrebnih za život, kaže slijedeće:

"Vjerojatnost formiranja jednog Cytochroma-C niza je jednaka nuli. To jeste, ako život zahtijeva jedan točno određen niz, može se reći da on ima vjerojatnost koja vjerojatno može biti realizirana jednom u čitavom univerzumu. Inače bi morali prihvatiti da su neke metafizičke snage iznad našeg poimanja radile na njegovom

formiranju. Prihvaćanje ovog drugog nije pogodno za ciljeve znanosti. Prema tome, mi moramo ispitivati prvu hipotezu."

Ovaj znanstvenik misli da je "znanstvenije" prihvatiti vjerojatnost koja je ravna nuli nego Kreaciju (Stvaranje).

Međutim, prema zakonima znanosti, ukoliko postoje dva alternativna objašnjenja za neku određenu stvar, a da jedno od njih ima "nultu vjerojatnost", onda je drugo, alternativno objašnjenje ispravno. Međutim, **dogmatični materijalistički prilaz zabranjuje priznanje superiornog Tvorca.** Ova zabrana vodi ovog - i mnoge druge znanstvenike koji vjeruju u tu materijalističku dogmu - da prihvati tvrdnje koje su apsolutno suprotne razumu.

Ljudi koji im vjeruju i cijene ove

znanstvenike, također, pos-

taju začarani i zasljepljeni istom materijalističkom

čarolijom i usvajaju istu nerazumnu psihologiju kada čitaju njihove knjige i članke.

Ovo dogmatsko materijalističko gledište razlog je zašto su mnoga istaknuta imena u znanstvenoj zajednici ateisti. Oni koji oslobađaju sebe od robovanja toj čaroliji i razmišljaju sa otvorenim srcem

ne dvoume se da prihvate postojanje Tvorca. Američki biokemičar dr. Michael J. Behe, jedan od onih istaknutih znanstvenika koji podržavaju teoriju "inteligentnog dizajna", koja je prihvaćena u posljednje vrijeme, opisuje one znanstvenike koji odbijaju da prihvate "dizajn" ili "stvaranje" živih organizma na slijedeći način:

"U posljednje četiri decenije, suvremena biokemija otkrila je značajan dio tajni stanice. To je zahtijevalo da desetine hiljada ljudi veći dio svojih života posvete dosadnom radu u laboratorijima... Rezultat ovih akumulativnih napora u istraživanju stanice - u istraživanju života na molekularnoj razini - glasan je, jasan i prodoran vrisak: "Dizajn"! Rezultat je tako nedvosmislen i tako značajan da mora biti rangiran kao jedan od najvećih postignuća u povijesti znanosti... Umjesto toga **čudna i zbujujuća šutnja okružuje potpunu kompleksnost stanice.** Zašto znanstvena zajednica pohlepno ne prigrlji svoje iznenadno otkriće? Zašto se s uočavanjem dizajna postupa u intelektualnim rukavicama? Dvojba je u tome što, **ako je jedna strana slona označena etiketom intelektualni dizajn, onda druga strana mora biti označena etiketom Bog!**"

To je taj neprijatni položaj ateističkih i evolucionističkih znanstvenika koje vidimo u novinama i na TV-u i čije knjige možda čitate. **Sva znanstvena istraživanja ovih znanstvenika pokazuju im postojanje Tvorca.** Međutim, oni su postali jako bezosjećajni i zasljepljeni dogmatičnim materijalističkim obrazovanjem koji su toliko upili u sebe da su još uvijek uporni u svom poricanju.

Evolucionisti

Ljudi koji stalno odbijaju jasne dokaze Tvorca postaju potpuno neosjetljivi. Uхваćeni u jednoj **neznačkoj samouvjerenosti** prouzrokovanoj njihovom bezosjećajnošću, oni bi mogli završiti podržavajući apsurdnost kao neku vrlinu. Dobar primjer je istaknuti evolucionist Richard Dawkins koji poziva kršćane da ne pretpostavljaju da su prisustvovali čudu čak iako vide da im spomenik Djevice Marije maše rukama. Prema njemu, "možda su svi atomi u ruci statue krenuli u jednom trenutku u istom pravcu. To je malo vjerovatan događaj, ali je moguće".

Ovakva psihologija nevjernika postojala je kroz cijelu historiju, a Kur'an je opisuje na slijedeći način:

Kada bismo im meleke poslali, i kad bi im mrtvi progovorili, i kad bismo pred njih očigledno sve dokaze sabrali, - oni opet ne bi vjerovali, osim ako bi Allah htio, ali većina njih ne zna. (Al-An'am, 111)

Kao što ovaj kur'anski ajet jasno pokazuje, dogmatično razmišljanje evolucionista nije nikakvo originalno razmišljanje, niti je to svojstveno samo njima. Ustvari,

ono što znanstvenik-evolucionist podržava nije neka nova znanstvena misao, već **neznanje koje ustrajava još od najranijih, neciviliziranih poganskih zajednica**.

Ista psihologija je opisana u jednom drugom kur'anskom ajetu:

Kad bismo njih radi vrata na nebu otvorili i oni se kroz njih uspinjali, opet bi oni, zacijeb, rekli: "Samo nam se pričinja, mi smo ljudi opčinjeni!" (Al-Hijr, 14-15)

HARUN YAHYA (2)

Zajednički cilj svih autorovih djela je širenje kur'anskih informacija i saopćenja širom svijeta i na taj način podsticanje ljude na razmišljanje o temeljnim postavkama vjere, kao što su Allahovo postojanje, Njegovo jedinstvo i budući svijet (ahiret) i iznošenje neosnovanosti ateističkih sustava i njihove izopačene prakse.

Upravo su veliku pozornost na sebe privukla djela Haruna Yahye u mnogim zemljama širom svijeta od Indije do Amerike, od Engleske do Indonezije, od Poljske do Bosne i Hercegovine, od Španjolske do Brazila. Djela, koja su prevedena na mnoge jezike poput engleskog, francuskog, njemačkog, bosanskog, talijanskog, španjolskog, portugalskog, pakistanskog (urdu), arapskog, albanskog, ruskog, ujugurskog i indonežanskog, se prate od strane široke čitalačke publike.

Ova djela, koja su prikupila veoma pozitivne kritike širom svijeta, su bile povodom da mnogi ljudi postanu vjernici, a, također, i povodom da mnogi ojačaju svoje već postojeće vjerovanje. Svatko

Harun Yahya

tko pročita i proanalizira ove knjige uočiti će njihov prepoznatljiv stil pun mudrosti, jezgrovitosti, jednostavnosti i srdačnosti i njihov znanstveni i racionalistički pristup. Djela nose odlike kategoričnosti i apsolutne neospornosti. Nemoguće je da materijalističku filozofiju, ateizam i sve ostale zalutale filozofije i gledišta ubuduće iskreno brane oni koji pročitaju i ozbiljno razmisle o temama koje se obrađuju u ovim djelima. Ako, pak, budu branili, to može biti samo inatna emocionalna obrana, s obzirom da su se oni kroz ova djela uvjerali da su apsolutno pobijeni idejni oslonci ovih filozofija.

Sve suvremene ateističke tendencije su idejno poražene u djelima Haruna Yahye.

Nesumnjivo, ove karakteristike potječu od nadasve efektnog stila i mudrosti Kur'ana. Sam pisac nije ponesen gordošću zbog svojih djela; jedina mu je nakana biti povodom da čitatelje usmjeri na pravi, Allahov put. Osim toga, od ovih djela autor nema nikakve materijalne zarade. Nikakvu materijalnu zaradu nemaju ni svi ostali uključeni u projekat publiciranja knjiga: od onih koji rade na kompjuterskoj obradi teksta, dizajnu stranica i korica, do onih koji su uključeni u marketing i distribuciju. Jedini im je cilj da svojim hizmetom postignu Allahovo zadovoljstvo.

Uzimajući u obzir ove činjenice, proistječe da je i podsticanje na čitanje ovih djela, koja omogućavaju da se vidi ono što se prethodno nije vidjelo i koja su povod usmjeravanja na pravi put, također jedan veoma značajan hizmet.

NE MOŽEMO SE S TIME POMIRITI

Branko Stojković, Bjelovar

Nasilni policajac Nikola Hajdarević promoviran je u vođu skupine za vrijeme (bivše) načelnice Marije Galić.

BRUTALNI NAPADI U POLICIJSKOJ ODORI NA OBITELJ STOJKOVIĆ

Policajac Nikola Hajdarević prijavljen je nekoliko puta zbog napada na obitelj Stojković. (Ne)primjeren policajac bio je prijavljen gotovo svim nadležnim institucijama u Republici Hrvatskoj.

Sada se sa stajališta pravde obraćamo ministru policije i MUP-a gospodinu Tomislavu Karamarku u nadi da će ispraviti nanесenu nam nepravdu.

Nasilnog policajca Nikolu Hajdarevića, promaknuo je zamjenik načelni-

ce Policijske uprave Bjelovarsko-bilogorske Hamdija (Muharem) Mašinović.

Iako je cijeli policijski vrh MUP-a dobio na desetke stranica pisanog materijala s prijavama protiv Nikole Hajdarevića, oglušio se je na njih do danas. Nikola Hajdarević sramoti policiju, tj. ovu državu sa svojim ponašanjem. Uostalom, on nema nikakve stručnosti, jer je bio portir u propalom poduzeću.

Eto, tako se korumpirane policajce prijavi za zloupotrebu službenog položaja i ovlasti, ili bolje rečeno zbog nasilničkog ponašanja, a oni onda bivaju unaprijeđeni. Odora im daje važnost i zaštitu, da poštene i normalne građane mogu i dalje gaziti. Isto tako prijatelj i kolega Nikole Hajdarevića, policajac Đuro Kalinić, bez ikakve srednje škole, odnosno s osam razreda završene osnovne

škole, promoviran je u inspektora.

Zamislite gospodine Karamarko, kada se takvi udruže, onda je to i slika policije, a kad stranu proganjati svoje neistomišljenike, onda je to pravo nasilje. Takve ljude upozoriti na neku realnost, biva pravi apsurd i strahovlada. Sustavno smo upozoravali na agresivno i bizarno ponašanje policajaca i njihovo uzastopno maltretiranje građana. Dosad nitko još nije poduzeo ništa. Obraćamo se ministru s nadom, da će nešto poduzeti, da takvim ljudima više ne bude mjesta u policiji i zaštiti države.

Otkako je u bjelovarsku policiju ušao gospodin Jakov Bukvić za načelnika, Nešto se je promijenilo na bolje u bjelovarskoj policiji. To nam je jedini optimizam za sada.

BANDA SE BORI SAMO ZA PRORAČUN

Branko Stojković, Bjelovar

Borba za vlast i skupljanje harača jedna je od najvažnija politika hrvatske elite. No, proračun je najbitniji, a ne kako narod živi. Političari neće plaćati obeštećenja, jer nemaju odgovornosti. Danas su Hrvati jedna opljačkana i poražena nacija. Narodne mase ostale su zasljepljene zbog nepoznavanja najelementarnijih ekonomskih i gospodarskih prilika. A predsjednički kandidati misle samo na izbore. S druge strane – ili se ne usuđuju, ili ne znaju kazati istinu ljudima. Još se nije nitko našao dovoljno razborit i superioran, odnosno dovoljno inteligentan da nerazumnoj javnosti kaže ove osnovne brutalne činjenice. Oni koji iskoristavaju Hrvatsku, cijede je „do posljednje kapi“. Sve to ostavlja duboki pečat, i poruku na raspad društva, tj. čovječanstva, a posebno kod nas Hrvata. Pitam se: Što je onda demokracija i parlamentarizam? Nemamo potpuno ostvarenih i

temeljnih državnih ciljeva. Posljednja večera s Judom Iškariotskim desit će se 18. veljače 2010. godine, kada Stjepan Mesić napušta Pantovčak. U predsjedničkim dvorima ovih dana gostovali su mediji. Prebrojavali su predsjedničke darove. Ima ih oko tri tisuće. Novinare su zanimali darovi i što će Mesić uzeti kad ode. Nije ih zanimalo što je taj mistifikatorski predsjednik u zadnjih deset godina učinio za Hrvatsku.

A ono što je najgore u HRT-ovoj emisiji „Nedjeljom u dva“ gostovao je Miljenko Jergović, neki izmišljeni književnik, koji ni sam ne zna koje je sve knjige napisao. U emisiji Jergović je branio Mesića i homoseksualce. Voditelj emisije „ustaljeni licemjer“ Aleksandar Stanković tražio je od Jergovića da ocijeni rad premijerke Jadranke Kosor i njenih sto preteklih dana. Kao da je Jergović kakav stručnjak, pa Stanković od njega traži mišljenje. Miljenko Jergović nema ni dana radnog staža. Eto, Bog se je odmarao sedmi dan otkako je stvarao svijet.

Bolje bi bilo da uključimo um za ozdravljenje Hrvatske. I da se mi normalni udružimo u borbi protiv tog šljama.

Branko Stojković i Miroslav Rovis

SPORAZUM O ARBITRAŽI IZMEĐU HRVATSKE I SLOVENIJE

Josip Papković, dipl. inž fizike, Zagreb*

Sporazum o arbitraži između Hrvatske i Slovenije za potpis kojega je Hrvatska vlada dobila dopuštenje od Hrvatskog Sabora, bez da su zastupnici upoznali narod kojeg zastupaju o sadržaju i mogućim posljedicama potiče me da se ovim pismom iskažem svoje stajalište u prvom redu građanima RH i BiH, Predsjedniku RH, zastupnicima Hrvatskog Sabora, dužnicima Hrvatske vlade.

Slušao sam raspravu od početka do kraja i sa zaprepaštenjem uvidio da sa sadržajem Sporazuma zastupnici nisu upoznati, tako se predpostavljalo kako se u sporazumu „otvoreno more piše zabunom“, te da nikomu nije sigurno jasno što znači riječ „junction“.

Iz toga nesumnjivo slijedi da Vlada ne zna što u Sporazumu piše, jer njezin jedini pregovarač, gđa. Jadranka Kosor ne zna ili se čak ni ne usudi zahtijevati od autora Sporazuma da razjasni svaki pojam u tekstu Sporazuma–Ugovora. A moguće je i da svjesno laže.

Nedopustivo je, a i kažnjivo ponuditi stranci (stranka je ovdje narod zastupan izabranim zastupnicima!) ugovor kojemu sadržaj nije poznat pogotovu kad se radi o međunarodnom ugovoru. To zna svaki odvjetnik pa i provincijalni fiškal kao g. Šeks – „ustavotvorac“.

Sramotno je da HDZ, s pomoću

stranačke stege osigurava jednoglasnost zastupnika HDZ-a, a čime se uspješno korumpira zastupnike.

Sramotan je i jadan istup g. Šeksa nakon istupa g. Grubišića (?) kada je nakon izrečene opomena vrlo žustro i agresivno pokazivao želju da se rečenog zastupnika još strože kazni samo zato što je izrekao svoje mišljenje da je glasovanje „za“ izdajnički čin. Gospodine Šeks i ja mislim da je vaš čin izdajnički čin, a neki tvrde da je vaš čin VELEIZDAJNIČKI (Damir Borovčak, dr. Davor Pavuna, Tomislav Nürnbergger). Hoćete li g. Šeks zahtijevati od zastupnika HDZ-a da proglaše, npr., g. Pavunu slugom imperijalizma.

Sramotan je istup gđe. Kosor kad je zastupnika g. Grubišića povodom njegovog mišljenja povezala

s onima koji osuđene ratne zločince proglašavaju herojima. Slobodan sam vas podučiti gospođu Kosor da osuđene i ne osuđene i zločince i ratne zločince može svatko proglašavati i smatrati svojim herojima, a osim toga biste trebali znati da biti osuđen ne isključuje biti herojem.

Osuđeni ne znači i biti kriv pa ni nakon pravomoćnosti presude, jer svaka presuda može biti i pogrešna (tzv. sudska pogreška, politička presuda, presuda gdje se suci ne drže zakona kao pijan plota, presuda Ivi Pukaniću ili gospođici Hodak i dr.), pa jedna pametna gospođa neopterećena boljševičkim mentalitetom ne rabi takove izraze neoprezno. Na primjer, Andrija Hebrang otac vašeg kolege prof. Andrije Hebranga bijaše junak, narodni heroj, pa postade zločinac, pa bi

smaknut, pa bi izbrisan iz povijesti, pa postade ponovno nevin. Zanimljivim se čini da prof. Andrija Hebrang nije ni okom trepnuo na takav istup gđe. Kosor.

Ne treba isključiti ni mogućnost korupcije, a to bi obavještajne službe i Uskok morali preventivno istraživati a ne post festum. Da se radi o korupciji barem poput „tko će prije potpisati, tko će prije dobiti orden, tko će se prvi proslaviti“, vidi se iz više pute ponovljene, ne pametne, bolje rečeno glupave argumentacije nekih zastupnika HDZ-a u nadmetanju s opozicionarcima, koja približno kaže: „Vi ste samo zavidni što smo mi uspjeli ostvariti dogovor“. Ta jedno-

glasnost zastupnika HDZ-a kao rezultat stranačke stege je, po mojem mišljenju, korupcija sama po sebi.

Tijekom cijele rasprave, Vlada je uporno tvrdila da ima pozitivno mišljenje mnogih stručnjaka za međunarodno i pomorsko pravo o Sporazumu, posebice se pozivajući na g. D. Vidasa koje je on izrekao na nekom sastanku, da bi Sporazum u bitnome mogao biti i dobar. Vlada je tom prilikom svjesno lagala prešutjevši Izjavu o Sporazumu što su joj ga uputili gospoda Vladimir Ibler, Davorin Rudolf, Davor Vidas i predsjednika hrvatskog Društva za međunarodno pravo Hrvoja Sikirića, u kojoj se izjavi izravno predlažu odbacivanje ovakvog Sporazuma bez dodatnih preciziranja sadržaja i domašaja pojedinih njegovih odredbi.

Tijekom rasprave moglo se više puta čuti apel zagovornika Sporazuma na oponente da ne propitkuju stručnost, časnost i posebice dobronamjernost mogućih nepoznatih arbitara, da ih ne daj Bože ne naljute. Jadno i bijedno. Takav apel je prvenstveno uvredljiv upravo tim mogućim arbitrima, a samo propitkivanje je istinsko nepovjerenje Vladi, hrvatskim pregovaračima, hrvatskim zagovornicima Sporazuma o kojem se ne smije ni misliti, a kamoli propitkivati. Slušajući danas, 4. studenog, vijesti HTV-a, čuh gospođu Kosor kako preporuča svim predsjednicima vlada ovoga svijeta da slijede njen i Pahorov primjer uspješne i blagotvorne suradnje, 3x win suradnje, dok su drugi sudionici pa i g. Pahor bili puno skromniji. Izgleda da oni nemaju svjedodžbu čuvene kumrovečke škole. Pa i zbog shvaćanja da će Arbitraža tražiti pobjednika treba je odbaciti i uposliti jedini sud koji će suditi po zakonu.

Začudno je da nitko od pustih stručnjaka i domoljuba velikih i malobrojnih Hrvatina nije dao ni naslutiti da Vlada RH pokušava navesti Hrvatski Sabor na nepoštivanje međunarodnog prava, Baidinterove komisije, Helsinške deklaracije odobravajući Vladi da prihvati nepoznati Sporazum kojim ovlašćuje nepoznate arbitre da presuđuju u sporu za koji je nadležan stalni Međunarodni sud Ujedinjenih Naroda u Haagu, te da donesu presudu, promijeni granice države Hrvatske ili pak Slovenije, te time izazove lavinu apetita za promjenom granica, more mržnje i netrpeljivosti, pa i more zločina ne samo u Hrvatskoj i Sloveniji, nego u cijelom svijetu. Ponašam u cijelom svijetu. Za ovakvo djelovanje gđa. Kosor i Hrvatska vlada zaista zaslužuju orden znan kao Pakrački dekret.

S kojim obrazom gospodo tražite da podržimo Sporazum svjesni da je njegova cijena u dolarima nemjerljivo veća od arbitriranja jedinog zakonitog međunarodnog suda. Hoćete li gospodo te troškove platiti od vaše dedovine, ili će te donijeti još jedan domoljubni i pravedni porez kakav ste već donijeli, a i najavili.

Smatrajući se punopravnim građaninom RH i jednakovrijednim npr. gospodinu Šeksu obraćam se Hrvatskom Saboru da odlučivanje o ovom pitanju kao i o svim bitnim pitanjima prepusti jedinom suverenu – narodu. Volja suverena-naroda se propitkuje

referendumom. Dužnost je i Vlade i Hrvatskog Sabora da upoznaju narod sa sadržajem Sporazuma i svim njegovim mogućim i dobrim i lošim stranama.

Ovim se pridružujem svim već pokrenutim inicijativama za raspisivanjem referenduma (ustavnog, a ne „Šeksovskog“).

Moram dodati da sam gđu. Kosor i HDZ o ovom problemu izvjestio pisanim putem doslovce ovako:

3. EU, SLOVENIJA: Zabrinjavajućom je postala TAJNOST pregovora o hrvatskim interesima? Tko ima pravo pregovarati tajno? Nisu li tajnim pregovorima Rimski ugovori perfektuirani slučajno u Ljubljani? Pavelić je imao prigodu poništiti te ugovore, hoćete li ju imati i vi? Pitanje je upućeno pregovaračima odnosno ovoj Vladi? Zar nije sramotno i ponižavajuće slušati pohvale o napretku Hrvatske, o njejoj iznimnoj kooperativnosti... itd? Zar nije Hrvatska dala „Europljanima“ neka prava već do 2009., ne pitajući se što je s „hrvatskim“ pravima, mojim pravima?

Navik on živi ki zgine pošteno - 'prošteno je svima samo ne izdajnicima!

*Josip Papković, dipl. inž. fizike rođen je 14. studenog 1934. u Gornjem Vakufu (Uskoplju), BiH. Domovnica mi je hrvatska, a imam pravo i na bosansku, pa ću je i zatražiti. Domovina mi je Hrvatska i Bosna i Hercegovina. Član sam HDZ-a od dana potpisa u Društvu književnika Hrvatske godine 1988. Sudionik sam svih sastanaka inicijativnog kruga u hotelu Panorama u Zagrebu. Nisam bio u NK Metalac kad je osnovan HDZ. Razlog nije moja vo-

lja, on je, mislim, taktički ali nema značaja. Sudionik sam Domovinskog rata u kojem sam dao sve što sam mogao pa i više. Nisam tražio nikakvo priznanje.

Dobio sam ga, zahvalan sam jer će mi unuci znati da im dida nije bio

ni izdajnik ni bjegunac. HDZ-u sam dao svu raspoloživu energiju, do 1996-te s apsolutnim povjerenjem, a poslije kao najmanjem mogućem zlu. Sudjelovao sam

kao kandidat na prvim lokalnim izborima za nekakvog općinskog vijećnika, zamoljen od prijatelja vrlo aktivnog sudionika borbe za Hrvatsku, a za HDZ u Hrvatskoj. Bio sam zadnji na listi i kao takav sam postao vijećnik skupštine u Maksimiru. Ne, nisam ja dobio izbore, HDZ je dobio izbore, jer je narod glasovao samo za HDZ, a uz moje ime je pisalo HDZ. I danas sam HDZovac premda se HDZ odmiče od naroda i sve više se okreće „svojim“ interesima.

MIŠLJENJE O ŽUPNIM MUZEJIMA

Đivo Bašić, Dubrovnik

Reprezentativni hidroarheološki nalazi s podmorskih arheoloških lokaliteta mogu biti izloženi u pomorskim ili drugim muzejima, a prečesto se događa da se određeni (ponekad i veći) dio materijala nalazi u pohrani tih muzeja ili (zbog skučenosti prostora i sl.) na mogućoj "dugoročnoj" konzervaciji i restauraciji u specijaliziranim centrima za

podmorska istraživanja, kao što je onedavno onaj u Zadru.

Najbolji (neki još tijekom 1970-ih restaurirani) primjerci uvijek zavrjeđuju mjesto u stalnim postavima muzeja, a ostatak predmeta prečesto je osuđen na pohranu (deponiranje) zbog poznate činjenice veličine muzeja i smisla muzejske izložbe da ne bude prezasićena. Učestale selidbe oštećuju predmete, pa oni tijekom vremena u neku ruku gube na vrijednosti ili je pak onda potrebna veća "cijena" da bi se takvi očuvali. Nadalje spomenimo da u različ-

Đivo Bašić
početkom 90tih

tim muzejima imamo različite predmete koji se ne drže strogo "teritorijalnog" principa ili se pak (do)tiču određenog područja ili neke države, već npr. neke strane države imaju dosta (potencijalno) muzejskih predmeta koji su očito podrijetlom iz RH, a baštini ih

zapravo strana država (ili inozemni pojedinci). Na nedavnom skupu o podvodnoj arheologiji većinu novovjekovnih brodoloma Jadrana jedan strani znanstvenik je proglasio "mletačkim", iako je poznata činjenica da su se npr. topovi i staklo proizvedeni u Veneciji mogli naći na različitim brodovima, pa tako i dubrovačkim (uostalom, mogli su biti uzapćeni kao i cijeli brod). Iako je službeni jezik tog skupa bio engleski, autor (koji je inače Talijan) nazvao je na prezentaciji hrvatski Zadar (naziv koji se jednako tako rabi i u engleskom) zapravo talijanskim imenom

"Zara" odnosno Biograd kao "Zara Vecchia"! Jedan skup na kojem se itekako spominjao hrvatski dio istočnojadranske obale imao je naziv "Baština Serenissime" [Mletačke Republike]!

Idealno bi bilo izložiti autohtone predmete koji se odnose na dotično bilo kopneno ili otočno područje, pa bi tako župni muzeji u svojim zbirkama i postavima trebali imati izvorne uratke i predmete domorodnog pučanstva koji bi bili nadopunjeni slikarskim, fotografskim, tiskanim (i eventualno multimedijalnim) materijalom koji polako izmiče rukama muzejske pravde (i završava u stranim zemljama ili sl.). U najboljoj nakani posezanja za hidroarheološkim materijalom (pogotovo ako je novovjekovno "mletački") zapravo nam izmiče kopneno ili otočki zalagaj i ugođaj. Pretpostavljam da posjetitelji žele vidjeti nešto novo o staroj tradiciji ovog hrvatskog područja (ako i otoke ne prodamo za "1 Kn"!), a ne na relativno bliskom području vrlo sličan materijal koji u određenoj mjeri ne donosi novinu već ponavljanje (koje se neponovljivo može vidjeti u specijaliziranim, pomorskim ili drugim muzejima).

Primjera radi, Župni muzej Koločepa trebao bi imati jedan jednostavan, simbolično zamišljeni izložbeni epigraf po istoimenoj knjizi Vicka Lisičara: *Koločep nekoć i sada*, (Dubrovačka hrvatska tiskara zast. I. Birimiša, Dubrovnik, 1932, 195. str.). Tako bi se stalni postav pred nama otvarao kao knjiga: otok Koločep (zemljovidni položaj), o raznim imenima otoka Koločepa (u Dubrovniku je uvriježeniji naziv Kalamota), stari Koločep (opće prilike, pomorstvo Koločepljana iliti Kalamoteza, koločepski brodovi u XIV. i XV. vijeku, 'ribarenje' koračlja /kronološki sinkronizam/, koločepski brodovi u XVI. vijeku i dalje), crkva matica, kapele staroga Koločepa, dumne (časne sestre) na Koločepu, bratovštine staroga Koločepa, groblja staroga Koločepa, kršćanski (uopće vjerski) život na Koločepu, dušobrižnici Koločepa, glasoviti Koločepljani (Ivan i Petar Ognjanović, don Vlaho Skvadrović, kap. Petar Svilokos i njegova obitelj, kap. Mato Poković, Pasko Baburica,

Antun Poković, Vicko Baburica, Pavao Svilokos, Vlaho Svilocossi [Svilokos]), priče, legende i kolenda (starinska "Kolenda Gospi" s otoka Koločepa), župni arhiv, naselje i podrijetlo stanovništva Koločepa (XIV.-XVII. st., od 1600.-1673., 1673. godine, XVIII.-XX. st. - ovo bi možda trebalo biti odmah na drugom mjestu, nakon zemljopisnog položaja). Kao i u prilogama knjige, postav bi morao imati inkorporirane (prikaze) starohrvatskih kapele (crkvice), matrikulu ili statut Sv. Antuna Opata na Koločepu (1497.), povelju (1515./1518.) bez pečata koji je "nestao" i dr. (u presliku ili sl.).

Vicko Lisičar je napisao i knjigu: *Lopud, Historički i savremeni prikaz*, (Dubrovačka hrvatska tiskara /zast. I. Birimiša/, Dubrovnik, 1931, 93. str. + 16. sl.). Knjiga je štoviše prevedena i na njemački jezik /Vincenz Lisičar, *Lopud, Eine Historische und Zeitgenössische Darstellung*, Dubrovačka hrvatska tiskara (zast.

I. Birimiša), Dubrovnik, 1932, 106. str. + 16. sl./). Tako ćemo u starijoj (i novijoj) literaturi naći dosta podataka za materijal kojeg treba skupiti ili on već postoji na drugim mjestima svog materijalnog života, te ga prezentirati kako nalaže struka. Prečesto za (stalne i povremene) izložbe vrijedi ona (bukvalna) "koliko novaca, toliko glazbe", zaboravlja se na njihovo duže ili kraće održavanje i trajanje (kao i nas samih), dok kulturni djelatnici (barem donekle ili u većoj mjeri) nastoje uz relativno skromna sredstva uprizoriti zamišljeno uz dugoročnu reupotrjebu (onog idejnog i ostvarenog, a ne kompromisnog ili redigirajućeg), iako smo zapravo uvijek nejednaki pred ovozemaljskim (na sreću ne i jedinim) sudovima. Mišljenja sam da su župni muzeji /bez obzira na dvojstvenost i (ne) razdvojenost "zbirke" i "muzeja"/ vrijedni nastavljači tradicije koja bijaše nekoć, sada je, a to će i biti sve dok dišemo.

SPASIT ĆE NAS DJELA PO SPOZNAJI

Logistika (materija) bez ideje je nemoćna – trula. Dok je ideja slika i prilika svakom čovjeku, tako da i demonstrira u svome vremenu i prostoru ..., dužnost

čovjeku radi uzornosti, generaciji i narodu, ... svaka ideja ima adekvatno vrijeme i prostor i može se kao dobro razbukutati zbog, ali uz pomoć, adekvatne logistike koja ju mora prattiti, ali ne i obrnuto.

Dakle, ne bojte se! Ideje traže angažiranje, što život znači, dok vrijeme teče i život teče a čovjek i generacija trebaju shvatiti da su IDEJE kretanje = život = dobro.

Duša u tijelu (čovjek) može i treba, u vremenu i prostoru reali-

ziranom idejom sebe unaprijediti, učvrstiti temelje za život.

Ovo vrijeme je za ovu generaciju pogodno za realizirati tj. uredovati u pravcu općeg dobra na hrvatskim prostorima prema dužnostima Hrvata (voluntarizam ..., za Hrvate je ..., zbog volonterstva ..., samoinicijativnog djelovanja).

Svaki čovjek i svaka generacija imaju svoje vrijeme, sa svim razlikama, čovjek po imenu je specifičnost i djela ga krasi, da se zna u Hrvatskoj – na Zemlji – zbog osobnog udjela duše.

Čovjek kao pojedinac s imenom, kao i narod, treba biti dosljedan,

Đivo Bašić ispred kućnog kamina sa šahovnicom

za što je dovoljan uzor Stvoritelj brižan otac čovjeka – života, bez atributa. Stoga od Stvoritelja k Stvoritelju kao stvorenja trebamo biti zahvalni da kao generacija možemo afirmativnim participiranjem realizirati ideje, što je dužnost zbog uvjeta - životu.

Kako vrijeme stalno teče tako i prostor na kojem žive Hrvati treba stalno uređivati, prije svega čovjek treba stalno misliti (Bog = misao = ideja). A da bi čovjek na zemlji realizirao ideju treba mu pomoći zaradeno – logistika, pod kontrolom, jer pojedinac lako postane rob materije, jer nezarađeno uzrokuje nered, što se pokazuje i očigledno je baš sada u Hrvatskoj.

Sadašnji američki predsjednik je u pravo vrijeme na prostoru gdje obitava, djelovao i uz pomoć adekvatne logistike realizirao ideju, a što bi kandidati za predsjednika Republike Hrvatske trebali znati.

Dakle, samo iz ljubavi i po spoznaji Hrvat predsjednik spasit će Hrvatsku, ukoliko navikne Hrvata na red, rad i disciplinu, a što bi rezultiralo potrebnu životnu snagu. U Hrvatskoj je mjerilo natalitet – život, koji je danas u raskoraku s idejom, pokazuje se slabost naroda jer mortalitet hvata maha. Zato su uglavnom odgovorni boljševici koji su desetkovali hrvatski narod, a koji i danas podmeću zamke radniku i seljaku, novim metodama (drogom, ... i dr. = mortalitet) ruše temelje i uvjete životu. Kao opomena ljudskom rodu, oni ništa vrijednosti dok kalkuliraju samo zbog osobnih koristi a nikada zbog duhovnih vrijednosti, što priliči čovjeku. Dakle **opredijelili su se za imati, a ne za biti i zato su propadljivi**, dok čovjek po dobroj volji i pored žrtava ipak ih nadživljuje.

Umišljeni boljševici kao egoisti pomiješali su ruke i zaboravili koju je kojoj ruci Stvoritelj dodijelio funkciju. A ruke su u osnovi oruđa za dušu i tijelo, s podijeljenim ulogama za lijevu i desnu ruku. Tako bi lijeva ruka trebala skrbiti o logistici dok idejama treba služiti ruka desna. Bez pogovora desna je ruka u funkciji za dušu, dok lijeva u funkciji za golu egzistenciju, tj. tijelo. Ali naročito kod boljševika zavarani prividom često desna ruka se očituje za korist lijeve ruke, dakle za osjetilnu razinu skupa, u korist lijeve ruke, dok Stvoritelj i mi dopuštamo da tako griješe. Takvim stilom čovjek ili narod demonstriraju nered – nesklad, što im stvara patnju kao kaznu. Posebno su odgovorne institucije u kojima čovjek predstavlja religiju – koje su također podložne nažalost istim zamkama.

Život čovjeka se prepušta po varci lijevoj ruci kao da je ona na prvom mjestu, umjesto da lijeva ruka ostane na drugom mjestu i služi ideji, tu da stvara stvari a ne da čovjek zaboravi koja mu je lijeva, a koja je ruka desna. Očito tendencija u Hrvata je da obje ruke budu lijeve. Dakle, bitno se ne njeguje, već se ignorira život i nesvjesno suportira smrt, što znači da su svjetovna materijalna imanja prije života.

Planine i doline ostaju i nakon jedne generacije planine i doline, besmisleno je ako posluže samo lijevoj ruci kao zamka - čovjeku. Ta pomiješanost ruku, tj. kada nisu u funkciji po ulogama kako

im je po Stvoritelju određeno, lijeva ruka po prividu po anarhičnoj i slobodnoj volji producira zlo, ... , sve u pravcu samo propadljivog, nesvjesna da je samo u funkciji materije i nije u funkciji života.

U Hrvatskoj je boljševika oko 10% , lako ih je prepoznati i otkriti (kao robove u funkciji lijeve ruke tj. materije), ustvari danas kao i kroz prošla vremena nezasićni opiru se većini od 90% po cijenu života. Danas kao i uvijek proturiječe sami sebi gledano i iz kuta „demokratskih uređenja“, stoga im – treba odmah, odlučno odgovoriti i upozoriti bilo pojedinca ili grupu iz korpusa od 10%, tako da im to bude obvezujuća naredba, jer riječ je između ideje i ljudi, ona ujedinjuje ili razdvaja, dakle može biti u funkciji za dobro ili zlo.

Po logici zdravog razuma – za život, imamo pravila za opće dobro po kojima treba funkcionirati hrvatski narod s odgovornošću svakog pojedinca zbog vremena koje je skoro izteklo. Ova pravila, zbog vremenske racionalnosti, trebaju postati navika, koja će po dužnostima, po djelima pokazati koliko je odgovoran svaki Hrvat ili građanin Hrvatske.

Gdje je nered, tj. neuredno življenje, tamo se to i očituje ali i

razlog za uredovanje u pravcu skupljanja snage životu, neuredno iritira i uzima – snagu pa taj trend moramo zamijeniti urednim ponašanjem, zbog uvjeta životu što pretpostavlja angažiranje.

U ukupnom angažiranju hrvatsko svećenstvo kao promotori duhovnih vrijednosti imaju posebnu odgovornost, tako da zlo ne bi više preko lijeve ruke imalo svoje medije (po kojima se pokazuje) dok zastupa samo koristi, već da do-

bar duh upravlja – prezentira ljude i ističe vrijednosti, dok suprotiraju za opće dobro – zajedništvo.

I ova generacija danas sebe pokazuje i prezentira preko života konkretno, bilo da istina pokazuje pozitivno ili negativno, što se uvijek poklapa sa stvarnošću. Dakle, nema više razloga da Hrvati mlate praznu slamu, koju im uvijek pripreme netko drugi dok zaustavljaju život.

Danas, iz korpusu od 10% predsjednički kandidati s maskama traže da im Hrvati daju svoj glas, o kojima ništa ne znaju. Drsko je i necivilizirano kada se kandidat za predsjednika Hrvatske ne predstavi Hrvatima i građanima Hrvatske svojom širom biografijom. Umišljeni vođe će otpasti jer Hrvati nisu više za takve šarlatane. Hrvatima sada i ubuduće baš to pravilo je i najvažnije pri odabiru predsjednika.

FARKAŠEVAČKO NOVINARENJE

Trpimir Gudar, Vinkovci

Riedko kada čitam pisma čitatelja u tiskovinama (osim u Hrvatskom Listu), no za oko mi je zapelo jedno takvo objavljeno u Jutarnjem Listu u broju 4003. od 19. VIII. 2009. godine. U tome, naime, pismu njegov autor, **Željko Copak, kao općinski načelnik Općine Farkaševac** osvrće se na članak pod nazivom „**Nemamo vodu, vrtić i zubaru. Ukinite nas, općina nema smisla.**“, kojeg je napisao neki novinarčić koji se odaziva na ime Velibor Panić. Članak pod gornjim naslovom, koji je bio predmet osvrta, pun je laži, manipulacija i novinarskih konstrukcija, kao uostalom i većina članaka u Jutarnjem Listu, pa je Željko Copak, o kojem je i bilo govora u članku, našao za shodno dobronamjerno izpraviti netočnosti iz navedenog članka. Ništa tu ne bi bilo čudno kada se usporedbom tog osvrta/izpravka i izvornog članka ne bi uvidjelo da je taj članak gotovo u celosti sačinjen od neistina i poluistina, te predstavlja zaista vrhunce žutog „*novinarstva*“. Počevši od napada na općinskog načelnika, gospodina Copaka, za kojeg se lažno tvrdi da živi i radi u sus-

jednoj općini, preko smiješne konstrukcije o načelnikovo posjetnici, pa sve do manipulacija s brojkama zaposlenih stanovnika te općine. Gospodin Copak uspješno je, argumentirano, pobio sve laži i napade na sebe i svoju Općinu, no za svoj je

izpravak dobio samo jedan kvadrat u dnu 13. stranice tih novina (veličine odprilike 1/6 stranice). Za razliku od toga, citirani članak prostirao se na skoro čitavoj jednoj stranici.

Sigurno se sad pitate – čemu sve ovo; zar je zaista važna ta jedna općina i članak o njoj? Naravno da nije, te da moj govor o tome ima određenih viših i dubljih razloga, a koji su vezani uz prirodu „*novinarstva*“ na ovim našim hrvatskim prostorima, a i šire. Stvar koja predstavlja „*magnissimum crimen*“ Jutarnjeg Lista u ovom slučaju je ta što je citirani članak (onaj „*vrhunac žutog novinar-*

Ivo Matanović (lijevo)

stva“, sjećate se?) dobio, uzprkos očito neprovjerenim činjenicama koje su iznesene u njemu, čitavu jednu stranicu za sebe, dok je osvrst kojim se htjelo izpraviti nepravdu i laži dobio samo 1/6 prostora namijenjenog onom prvom. Osim što ga se (osvrst) fino objavilo na određeni način i na određenom mjestu kako bi ga što manje ljudi vidjelo i pročitalo, ni autor citiranog članka ni urednici odgovorni za njegovo objavljivanje nisu ni na koji način kažnjeni (ni novčano ni lišavanjem slobode), što bi u pravu Državi svakako bili. No, kako ova Republika Hrvatska to nije, a niti će ikada biti, **pojedinci iz „čoporske“ klase**

(političari, novinari i ini plaćeni provokatori lijevoliberalnog uvjerenja) mogu činiti i pisati što hoće, na svesrdno zadovoljstvo njihovih poslodavaca iz judeomasonskih centara na Zapadu.

Što se dobilo ovim svim i što stoji iza svih ovih napada na male i seoske občine? Jednostavno je, konačno pod svoj utjecaj svesti i taj dio pokorenog naroda – seljaštvo. **Plemstvo**, kao duhovno i materijalno najbogatiji stališ, začeto je Francuzkom revolucijom 1789., da bi bilo dokrajčeno krajem Prvog Svjetskog Rata i padom velikih europskih monarhija. **Radništvo** je u velikom postotku izkvareno i stavljeno, preko komunističkih organizacijâ i internacionalâ, pod judeomasonski utjecaj već u drugoj polovici 19. stoljeća. **Svećenstvo** i snaga Crkve kao institucije je, osim čas-

tnih iznimaka, uništeno donošenjem i provedbom odluka Drugog Vatikanskog Sabora. Preostalo je **seljaštvo**, kao jedini stališ koji se više-manje odupire „*zloduhu nevremena*“. Zato se sada, po raznim ne-seljačkim predsjednicima ne-seljačkih udruženja organiziraju seljački prosvjedi čime se uz destabilizaciju vlasti nastoji postići i polarizacija u tom, ionako premlom, hrvatskom stališu. Kada to nije uspjelo, pokušava se jednostavno ukidati seoske občine i tako umanjiti utjecaj seljaštva i na lokalnu politiku (te ujedno, naravno, umanjiti birokratski i glasački aparat HDZ-ove vlasti). Cilj te hajke na male i seoske občine je, kako se vidi iz gornjeg, zapravo dio većeg projekta gospodarskog i demografskog uništenja sela i seljaka. Članak o Farkaševcu, kao nastavak te anti-obćinske kampanje koja je započela 10. VIII. o.g.

člankom u Jutarnjem Listu pod naslovom „**Ukidamo 150 općina koje životare na račun države**“, samo je zadnji izdanak te borbe. Budući da se, kako vidimo iz pisma gospodina Željka Coperka, primjer njegove občine Farkaševac uobće ne uklapa u ono što su oni htjeli postići svojim govorom o toj občini, za pretpostaviti je da se i o ostalim obćinama koje su uzete kao primjeri nije pisalo na istinit način iz čega sledi da se niti te ostale obćine ne uklapaju u njihovu priču i „zaključak“ koji su nastojali postići iz njih. Očito da ti novinarčići koji su smislili i realizirali ove manipulacije nisu znali za onu staru rimsku poslovicu - „**Nihil opertum quod non reveletur**“. Ali mi znamo, a doći će vrijeme kada će i cio hrvatski narod znati za novinarsku rabotu proti Hrvatske. A tada, tko zna što će biti...

IZMEĐU "SLUŽBENE CRKVE" I KRISTOVE VJERE

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

(Ono što je kategorički odbio Stepinac, to Bozanić pokornički prima)

Ovo što se danas odvija u Hrvatskoj ne može shvatiti ni onaj tko je malo dublje pogledao u biblijsko tumačenje Kristove nauke, a kako li onaj obični čovjek, vjernik koji je od svojih predaka naučio da se vlada po onoj **"radi što pop kaže, a ne ono što pop radi"**. Tu izreku je navodno prvi put izrekao jedan grčki svećenik koji je stalno vjernicima propovijedao da se moraju pridržavati krjeposti kršćanskog života, kao što su: post, neuporaba mesa petkom, ne diranje tuđih žena i t. d. No, vjernici, koji su očito bili puno mudriji od vjernika u današ-

njoj Hrvatskoj, počeli su malo bliže paziti na popa, da vide da li se on osobno pridržava onoga što propovijeda. I, poslije kratkog vremena, vidješe da pop ne posti, petkom jede meso, često se opija, gona tuđe žene, krade i t. d. Kad su mu to predbacili, on se na brzinu snašao i dao im taj "savjet". I, ljudi su se umirili.

Jer kako im je davno rečeno da je sam Bog postavio popove da vode i "upućuju" nepismeni puk, onda je valjda On odredio i to da pop može raditi ono što je njima zabranjeno. Zapravo taj "savjet" vrijedi za sve vjeroispovijesti svijeta, no sudeći po ponašanju današnjih poglavara katoličke

crkve u Hrvatskoj, slobodno možemo tvrditi da se oni čvrsto drže te "jedanaeste zapovijedi".

Ako možda i ne čine prekršaje koje je činio ovaj grčki pop, no sigurno čine one puno gore i puno opasnije za opstanak crkve i vjere u Hrvatskoj.

To se najbolje pokazalo ovih dana kad je hrvatski aktivist, vjernik, katolik, Josip Kokić, odlučio štrajkom glađu dokončati svoj život, da bi se **BAREM SAM oduprao vladajućoj jugokomunističkoj bandi** koja pored milijardi različitih izdajničkih i kriminalnih malverzacija prepušta (daruje, ne prodaje) dio hrvatskog mora Sloveniji. Josipa, koji je mirno došao na trg Sv. Marka da sjedne i počne sa štrajkom, redarstvenici, koji su, pod prijetnjom otkaza, prisiljeni izvršavati naredbe vladajuće hunte, tjeraju da se udalji od Sabora. No, kad je Josip potražio utočište pred crkvom Sv. Marka, dolazi župnik i na vrlo drzak način tjera Josipa od crkve. Nemajući drugog izbora, Josip se povlači ka kapelici Majke Božje od Kamenitim vratima. No i tu dolazi jedan svećenik i pokušava, prijetnjom pozivanja policije, otjerati Josipa i s toga mjesta. Ova okrutnost predstavnika katoličke crke u Hrvatskoj nadmašila je sve zbrabe koje su neki od "apostola" katoličke crkve, u ime crkve, prakticirali barem u posljednjih 200 godina.

Ali, njihova samovolja i umišljenost koja im, po njihovom shvaćanju, daje apsolutno pravo da čine što ih je volja, blisko se podudara, ako već ne, s "svetim razdobljem" iz vremena dok su crkvom upravljali, oni poput Rodrega Borgije ili onih iz trinaestog stoljeća u Francuskoj koji su, s mačem u ruci, predvodili rulju, podpaljenu njihovim propovijedanjem o herezi Albigenzijana (Katara) koje su (njih milijun i dvjesto tisuća, do posljednjega posjekli), ona je vrlo slična onoj nakadašnjih feudalnih velikaša koji su živjeli od truda kmetova koje su kad im se prohtjelo mogli kao pseto izbaciti na polje iz njihovih siromašnih kuća. Možda će netko ovo shvatiti kao neku vrstu bunta protiv crkve. Ne, ja sam isto vjernik koji je odan onome dijelu svećenstva koji propovijeda i slijedi Kristovu nauku, ali nikako se ne mogu složiti s onim "eminentnim" crkvenim glavešinama koji su spremni surađivati i sa samim sotonom da bi postigli apsolutnu kontrolu nad nekim vjernim pukom. Nemam nimalo poštovanja prema onima koji, poput nekadašnjih feudalnih

brdova, sami sebe postavljaju za apsolutne vlasnike "crkvenih posjeda" koje nisu oni, nego je siromašni vjerni puk kupio, izgradio i stoljećima uzdržava svojim novcem, svojim znojem i žuljevima. Ovi crkveni feudaci, ova gospoda, nisu, osim brojenja novca ubranog od siromašnih vjernika i oponašanja gospodskih nadzornika imovine stečene tim novcem, nikada ništa doprinijeli kupovini, izgradnji ili održavanju niti jednog objekta u tkzv. vlasništvu crkve.

Prema tome, bez obzira na to što sami sebe postavljaju na pozicije neke vrste "legitimnih" kustosa svih imanja koji, kako se to kaže, pripadaju crkvi, oni nisu i nemogu biti vlasnici onoga što nije njihovo. Gospodo crkveni dostojanstvenici, velečasna gospodo, Josip Kokić, kao član puka koji je kupovao, izgrađivao i svojim novcem i radom uzdržava sva ta imanja njihov je suvlasnik, a ne vi. Otkuda vama pravo da ga izbacujete iz, ili, ispred crkava i svetišta? Vi ste, barem kako sami propovijedate, izabrali svećeničko zvanje da služite narodu, ne da on služi vama. Vi nemate pravo ponašati se poput feudalnih velikaša ili, u ovome slučaju, poput žandara vladajuće klike.

Prema Kristovoj nauci, crkva je narod a ne zgrade u kojima se klanjamo Bogu. Prema tome svi ti "crkveni" posjedi pripadaju narodu, ne vama. Kad je Krist rekao Šimunu: "Ti si stijena na tebi ću sagraditi crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati", sigurno nije mislio na njemu podići neku zgradu. Kad je, na iskušavanje farizeja odgovorio: "Dajte caru što je carevo, a Bogu što je Božje", sigurno se nije želio pokoriti i priključiti carevim poreznicima, kao što to danas činite vi u Hrvatskoj. Vama je glavno da, dobivanjem novčanih dotacija od vla-

Zvonimir R. Došen

dajuće kamarile, novca koji ona pretjeranom taksacijom ubire od siromašnog naroda, prosperira "crkva". To jest vi.

Nimalo vas ne zanima razlog za koji je Josip Kokić odlučio štrajkati glađu. Umjesto da mu pomognete, što bi trebala biti vaša dužnost, vi ga poput zalutalog psa izbacujete s mjesta koja ni po ljudskom, ni po Božjem zakonu ne pripadaju samo i jedino vama. Ako ništa drugo, s ovakvim vašim istupima i još mnogo toga, dokazali ste da ste u sprezi s jugo-

boljševičkom kamarilom koja danas dma Hrvatskom. Pogazili ste zakletvu kojom ste se obvezali voditi vjerni puk Kristovim putem i braniti ga od najezde bezbožnih crvenih utvara.

Blaženi kardinal Stepinac je 1946. rađe primio tamnicu i smrt nego suradnju s Titom, krvnikom svoga, a valjda i vašega, naroda. Vi danas otvoreno surađujete s njegovim nasljednicima koji su Hrvatsku doveli na rub ponora. Još evo im samo nedostaje da je s vašim blagoslovom u taj bezdani ponor

strovale.

Preuzvišena gospodo, poručujem vam ovo: Hrvatski narod neće zaboraviti žrtvu Josipa Kokića, neće zaboraviti ni vaše drsko ponašanje. A ako, ne daj Bože, ovaj iskreni domoljub umre, vi ćete zajedno s tom crvenom bandom s kojom surađujete morati snositi odgovornost. Ako ne na ovome svijetu, onda sigurno na onome drugom. No, ne izgleda da vas to plaši, jer ste svojim ponašanjem pokazali da u taj drugi svijet uopće ne vjerujete.

MLADEN SCHWARTZ: BLEIBURG I HAAG - KAKO PROPADAJU HRVATSKE DRŽAVE! (2)

Bleiburg i Haag - Mladen Schwartz (2)

Kao ilustraciju navest ću samo jedan primjer iz Mostara, gdje se već 15. travnja 1941. isplaćuju odštete ljudima kojima su bile zapaljene ili opljačkane kuće od strane četnika, dakle samo pet dana od proglašenja države.

U pravilu NDH je bez ikakvih poteškoća uspostavljena na onim područjima gdje nije bilo Srba ili Grko-iztočnjaka, kako su ih onda zvali, a ondje gdje ih je bilo u značajnijem broju, Država je nailazila na nepremostive teškoće.

Kraj NDH je bio neminovan i Schwartz dobro zaključuje kada tvrdi da se odustalo od gerilske borbe i **da je donesena odluka o povlačenju zbog pomanjkanja streljiva**. To je bio glavni razlog. Njemačka je obustavila sve isporuke zbog raznih teškoća koje uključuju transport i uništavanje njihovih tvornica jer je bila žestoko bombardirana od strane saveznika. A zbog nestanka streljiva padala su mjesta i gradovi,

što je već tada rezultiralo pokoljima naše vojske i golemim valom izbjeglica koje su u već u travnju 1945. preplavile Zagreb i naravno iz prve ruke donosili vijesti o načinu na koji partizani „oslobađaju“ zemlju. Kao primjer navodim slučaj „oslobađanja“ Aržana (Imotska krajina) od 25. svibnja 1944. kada se na prijevaru zarobila Ljubuška bojna od 126 domobrana i nakon predaje oružja svih 126 je pobacano u jamu. Ovo je mogla biti pouka za Bleiburg da se oružje nikada ne daje iz ruku, ali na žalost Hrvati ne uče iz pogrešaka nego ih uporno ponavljaju. Tako su manje-više „oslobađana“ sva mjesta. Kada su ovako postupali prema domobranima, onda možemo samo zamišljati njihovo postupanje prema ustašama.

NDH se nije mogla spasiti ni priklanjanjem saveznicima, jer oni u stvarnosti nisu nikada podržavali tu opciju, ona je mogla figurirati samo kao varka kojom bi se Hrvati ponovno vratili pod okrilje Jugoslavije. Jedina dvojba koju su Englezi imali jest da li obnoviti Kraljevinu Jugoslaviju ili Titu dati komunističku Jugoslaviju.

Sličnu varku Englezi su nam podvalili i 1939. **kada su Srbe nagovorili da Mačeku daju Banovinu**, koja nije bila država nego zakonski akt, kako bi se Hrvati odmaknuli od sila Osovine i branili Jugoslaviju. Nakon stoje 25. ožujka 1941. Jugoslavija potpisala Trojni pakt, Englezi se opet upliću i organiziraju vojni udar u Beogradu. Tako da dolazimo do apsurdne situacije da mi stvaranje NDH, između ostaloga, možemo zahvaliti i puču od 27. ožujka

1941. koji su organizirali Englezi, a koji nikada nisu bili za nikakvu hrvatsku državu, a za izvršitelja puča izabran je general Dušan Simović. Puč je toliko razljutio Hitlera daje na brzinu organizirao napad na Jugoslaviju koja je uz opstrukciju Hrvata pala nakon samo 12 dana tj. 17. travnja.

U poglavlju knjige gdje autor povlači paralelu između rata za RH i rata za NDH, dolazimo do prave istine o tomu kako hrvatski narod doživljava NDH. NDH je inspirativno djelovala na bojovnike u Domovinskom ratu i bila odlučujući poticaj za ustrajnost i neustrašivost naše vojske. Tu se Srbima obila o glavu stigmatizacija ustaša kao zločinaca i koljača, i u podsvijesti su oni i ovu državu doživjeli kao novu NDH, što im je ulijevalo strah u kosti a što je onda naravno olakšavalo našu borbu. Poznato je da su se u Domovinskom ratu pjevale pjesme o Juri i Bobanu i da se pozdravljalo Za Dom Spremni.

Sada se vodi usporedna bitka gdje se stigmatizira Domovinski rat kao zločinački, a na drugom kolosijeku se sustavno i dan danas plasiraju laži o NDH. Oni dobro znaju za te poveznice između dviju hrvatskih država i stoga se obje zajedno moraju i ocrniti. Genezu gubljenja hrvatskih država Schwartz pokušava pronaći u psihologiji mase tj. hrvatskoga naroda, koji se drži nekih besmislenih i

pogubnih načela. Tako navodi naš zavjet samom Sv. Petru po papi Agatonu danom u 7. stoljeću, da Hrvati nikada ne će voditi rat izvan svoga teritorija, a čega se Hrvati na žalost drže, što nije zabilježeno nigdje u svijetu. Spočitava im preveliki humanizam, miroljubivost, mekanost itd., a neprijatelj je sve samo ne takav. Ovakvo ponašanje Hrvata svakako treba tražiti u dugotrajnom razdoblju bez države, i takav vid borbe, dok nemate državu može se donekle i opravdati. Jer smo mi tada u poziciji da se služimo katoličkom moralkom o ljubljenju svojih neprijatelja kako bismo ih smekšali, ali takva načela iz pozicije kada imate države su ništavna i treba ih odbaciti, a vjerska načela zadržati na duhovnoj i osobnoj razini i odmaknuti ih od praktične državne politike. Ali kako Schwartz dobro uviđa da su naši neprijatelji sve samo ne humani i miroljubivi, dokazuje to da smo obje države plaćali krvlju i uspostavljali ih s oružjem u ruci. Ovdje čak ne vrijedi ni ona od Oca domovine dr.

Ante Starčevića da je moguće postići usrećenje svijetu, jer se pokazalo da su obje države od strane Srba doživljene kao nesreća za njih i oni su protiv njih ustali u oružanu pobunu. Država je sama po sebi diskriminirajući faktor za sve one koji nisu njeni državljani ili se ne osjećaju takvima, oni svoja državotvorna prava ostvaruju u svojim matičnim državama. Ali Hrvati na žalost ni to ne shvaćaju, pa stoga kod nas manjine imaju veća prava nego mi, a to je rezultat bojažljivosti i sluganskoga mentaliteta te neusudba konzumiranja države u punom smislu. Ako se sam smatraš slugom i drugi će te tako smatrati, A.S. Uglavnom kao zaključak svoga izlaganja na-

veo bih ključni razlog zbog čega je propala ili propada i ova država, a što se dade izvući iz mnogih opservacija koje autor iznosi u knjizi, jest taj da se politička elita odnarodila i da vodi politiku suprotnu nacionalnim interesima. Udaljavanjem onih koji su je stvarali širom su se otvorila vrata raznim političkim mizerijama i sluganima, a velike nepravde koje se nanose Hrvatskoj potpuno su sterilizirale i paralizirale narodne mase, koje su ponovno u poznatoj apatičnoj situaciji, što izdajicama samo olakšava dovršenje posla. Opet je zavladała ona poznata hrvatska zabluda o neuništivosti duha i povlačenje u tu duhovnu sferu, a da bi duh bio jači potrebna mu je patnja. Naši neprijatelji to jako dobro znaju i onda nam tu patnju rado osiguravaju i prepustaju, a oni za sebe uzimaju ono opipljivo a to je hrvatska imovina svih oblika, a sada posežu i za teritorijem. Knjigu preporučam svima, i hvala Mladenu na ovim britkim i briljantnim mislima koje je podijelio s nama i uvijekvećio ih u knjizi.

Čestitam!

Bleiburg i Haag – P. S. (Prvi dio)

Izlaganje Mladena Schwartza

Hrvatska braćo i sestre!

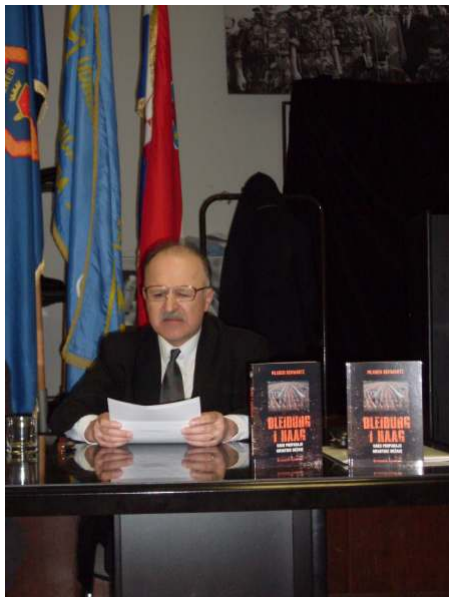
Pred nama je moja nova knjiga „Bleiburg i Haag ili Kako propadaju hrvatske države“, i da je ona ugledala svjetlo dana u ovim našim *obvnm vremenima*, moram za to izraziti zahvalu nizu ljudi, bez kojih je ne bi bilo; uz dragoga Boga i svoju inspiraciju, eto, ovim našim suvremenicima: Zvonku Maštroviću kao financijeru i organizatoru, tiskari Parvus i Stjepanu Ocvirku koji je stvar računalno obradio, kolegi Kujundžiću, i jednom prijatelju koji želi biti anoni-

man, na ustupanju silne literature, Robertu i Zdenki Sertić na priskrbi potrebne aparature, Ani Lučić na logističkoj potpori, našim dičnim predstavljacima, gospodi Kujundžiću, Miljku i Horvatu-Milekoviću, napose čelniku naših junačkih ratnika, gospodinu i kameradu Ivanu Pandži – Orkanu, koji nam je velikodušno ustupio ove lijepe prostorije za današnju prikazbu moje knjige. Nije u naše dane uopće lahko u Zagrebu, u Hrvatskoj kakva jest, naći utočište za pothvate ove vrsti; da navedem tek primjer zagrebačke knjižnice Ugrizović, mi je zovemo „Mile Budak“, ali ništa od toga, tamo su došle židovske intervencije, i Zrinke Vrabec Mojzeš („radio 101“), i nekoga srpsko-židovskog fizičara Saše Blagusa, i sličnih, i nakon dvije moje tamo prikazane knjige imamo dakle „zabranu lokala“.

I postupak odabira današnjih predstavljača prošao je stanovite peripetije. Mate Kovačević ispričao se jer je ovih dana morao pripraviti predstavljanje nove knjige Benjamina Tolića („Sanaderova dionica“), a Josip Jurčević jer ne smije, kao predsjednički kandidat, biti pristran. (Nadam se da će mi predstaviti slijedeću moju knjigu, o Brunu Bušiću, nakon što postane Predsjednik Republike.) Stjepan Šulek pak odustao je kada mu je prijatelj u Koruškoj iznenada dobio rođendan, pa su ga očekivali tamo.

Poslije objave (u vrijeme ovogodišnjega hodočašća na Bleiburg), knjiga je već doživjela različitih ocjena: usmenih, jer one pisane su pod embargom. Budući da su mi važne i pohvale i pokude, evo nekih od iznešenih mnijenja: Dakako, i opet je bilo prigovora zašto nisam pisao o ovom ili onom (a što ne spada u temu). Ali, kada čovjek piše o primjerice François Villonu i pjesnicima – zločincima,

neumjesno je prigovarati mu da u knjigu nije uvrstio ništa o slavonskoj kuhinji i letećim tanjurima. Jedan čitatelj spočitava mi da ne može, kako ja to tražim, na Bleiburške komemoracije dolaziti ustaška vojska u odorama. I ne može, *rebus sic stantibus*, kako sada stoje stvari. Ali ja sam pisao o onomu što bi *trebalo* biti i što bi *moglo* biti, da imamo državu. Čulo se je i da nisam trebao Simu Dubajića nazvati „nesretnim“. Ali ta riječ u surječju ne izražava sućut, ona je ovdje tek istoznačnicom za „bijedni“, „kukavni“ ili „ubogi“. Netko je pak jednu slučajnu tipkarsku pogrješku (u Hrvata uobičajenom hiperinterpretacijom) ushtio shvatiti kao „nečiju žestoku podvalu“. Jest, podvalu vražića Titivila, na koju ću još doći. Za nekoga, knjiga je „propaganda“, „katastrofalna“. Ali kaže i: Sve si ih razgolitio. Drugi je pak pohvalio moju povijesnu rekapitulaciju, a ostalo u knjizi da je „za vječnost“. Treći veli: „odlično“ (hoće reći – izvrsno). Četvrti: genijalno. Peti: izvrsne formulacije. Šesti: Mladene, dijamante moj! Neki svjedoče kako su je „pročitali u dahu“. Jedan od naših predstavljača: Knjiga potiče na razmišljanje o tomu zašto Hrvati gube države. Jedan gospo-

din: Ne ću auktora hvaliti da se ne bi uzoholio. Drugi gospodin me ipak hvali: Točka na „i“, u pravo vrijeme, lijepo, točno, pametno itd. A jedna gospođa: Gospon Mladen piše brže nego što ja čitam. Druga međutim gospođa veli da napadam Crkvu, pa da zato knjigu ne će kupiti. Još jedan gospodin: Zašto nisam u fusnoti spomenuo da je o Bleiburgu najviše pisao Vinko Nikolić? Pa to se vidi u bibliografiji! Nisam trebao, veli još on, na jednom mjestu uz neko ime napisati „židovljev“; možda je to osjetio pogrđnim, jer, kaže, ima i dobrih židova. Pa valjda ima.

Zanimljiva je osoba spomenuti vražić Titivil (vrag je u detalju), koji je u Srednjemu Vijeku prepisivačima stvarao velike nevolje, uvaljivao im pogrješke, koje bi onda u vrećama nosio sv. arkanđelu Mihovilu da im to na Sudu upiše u grijeh, i tako im produlji boravak u Čistilištu. Danas je Titivil proširio svoje djelatnosti: on se klonira i reciklira, ima moć bilokacije i polilokacije i multiplikacije, i odgovoran je za skoro sve naše spisateljske pogrješke tipa *lapsus calami*, *lapsus mentis*, tipkarske, tiskarske i ostale, i protiv njega nema lijeka doli poštenog egzorcizma, ili tradicionalnih ceduljica *Errata – corrige*, kakvu sam jednu i ja priljepio u primjerke ove knjige da sve bude čisto i jasno.

Sada ćemo ovako: dajem riječ našim današnjim predstavljacima, ovim redom: prof. dr. Nedjeljku Kujundžiću, predsjedniku Hrvatske Čiste Stranke Prava kameradu Josipu Miljku, te napokon Marijanu Horvatu-Milekoviću, našem uglednom spisatelju i jezikoslovcu. Na kraju ću još jednom dati riječ samome sebi, i dopustiti si par dodatnih natuknica o Bleiburgu i o onome gdje smo i što smo u ovim dakle *obvrim vremenima*.

VAŽAN JE IBRIK!

Efendi Iso Ćorluka – Odabrao: **Akademik Mirko Vidović**, Pariz

Nastala velika žega na pazarnji dan u Doboju. S pazara se, stopu po stopu, vraćaju u svoje selo uz rijeku Bosnu Mujo, Haso i mali Ibro.

Kad su, nakon sat vremena, propješačili jedan omanji kilometar, ne mogoše dalje od žeđi.

Odluče da sjedu uza sam rub Bosne. Poskidaju nanule i pokvase noge u brzacu Bosne. Taze voda sve grije oko srca.

Nakon pola sata ohanjivanja, Mujo upita Hasu:

- Haso, bolan, koji je od nas dvojice stariji?

- Vala Ti, na to će Haso kad je dobro promislilo.

- Potrefio si, halal ti vjera. Daj, uzmi ibrik i zagrabi vode, da se napijem, skapao sam od žeđi.

- Haso se opet dade u veliko razmišljanje, pa, kad se dosjeti, uzvratu Muji:

- Mujaga, ba, ti vazda gledaš samo na livu stranu. A s desna ti sjedi mali Ibro, mlađi i od tebe i od mene!

Kad Mujo ništa ne reče, Haso će Ti Ibri, onako, ko stariji čojk:

- Ibro moj - moramo slušati Muju. Uzmi ibrik i zagrabi mu vode!

I Ibrica se zamislio: da uzme ibrik, ne mora se ustajati, a da zagrabi vode, valaj, morao bi. Pa odluču pokušati ne ustajati se, da se ne bi previše umorio.

I Ibrica dohvati ibrik, stade se naginjati naprijed držeći se lijevom

rukom za desno koljeno. Naginje se, naginje pa kad se okliznu, odoše za njim i lijevo i desno koljeno. Sav bućnu u vodu držeći ibrik da ne ispadne i - potonu.

Nakon jedno pola sata i oho-ho - kad vidješe da Ibro nije izronio ni ti će, Haso će Muji:

- I ode nam mali Ibro...

Mujo će na to hladnokrvno i čisto bosanski:

- Jam ba, Fata će rodit novog Ibru, a di ćeš nać naki ibrik?

I oba polegoše na zemlji i zaspasše čekajući da sunce spadne naniže pa da malo zahladi pa da opet uhvate džadu i kući se vrata...

BOŠNJAČKA ELITA BIH FINANCIRA RADIKALNI ISLAM (2) - OSVRTI ČITATELJA

Davor Kovačević, www.politika.rs, Beograd, 5. studenog 2009. – prijevod sa srpskog

VEHABIJSKA DŽIHAD DRŽAVA

Dobro jutro Kolumbo! EUREKA! Pa zar je trebalo toliko vremena proći i toliko žrtava platiti glavom, a da bi netko od Anglosaksonaca javno objavio istinu da je Federacija BiH vebabijska džihad država. Koliko je samo mudžahedina ostalom u Bosni koji su sada osnovali cijela naselja u kojima vlada šerijatski zakon i poligamija?! (S. Petrović)

Rafi Gregorian

ZAŠTO SE MILOŠEVIĆ, ŠEŠELJ I KARADŽIĆ ODRIČU ADVOKATA U HAGU?

dr. Muhamed Borogovac,
Sarajevo

Da bi odgovorili na pitanje iz naslova trebamo imati slijedeće predznanje.

Ako napravite neki ugovor, ili neku transakciju, može se dogoditi da zbog vaše nepripremljenosti ili neopreznosti ili neke greške prođete loše u tom poslu. Međutim, to je vaš problem, ugovor ostaje na snazi, tj. pravosnažan jer ste loše prošli zbog vlastite krivice. Npr. vi pogrešno procijenite vaš stari auto i prodajte ga ispod cijene, za recimo 1.000 KM manje nego se prodaju auta te starosti. Jedino što možete učiniti kada vam se tako šta dogodi je da kažete sebi: "Niko mi nije kriv što sam bez potrebe izgubio 1.000 KM, trebao sam malo proučiti cijene. Sada je gotovo."

Međutim, kada vas neko prevari za 1.000KM, onda to možda i nisu izgubljeni novci, pogotovo ako se može dokazati da ste prevareni. Onda imate pravo da poništite ugovor ili transakciju, jer ste žrtva prevare.

Upravo je to situacija sa Bosnom i Hercegovinom. Ako je rukovodstvo BiH samo zbog svoje nesposobnosti upropastilo Republiku BiH i napravilo Republiku Srpsku, tj. ako je Alija samo "budala", "nesposoban", "naivan" onda je sve gotovo, sami smo krivi za gubitak Republike BiH i "dobitak" Republike Srpske. Međutim, ako su Alija i njegovi ljudi, Silajdžić, Ganić, Tihić, Lagumdžija agenti strane države, Srbije, koji su nam podmetnuti da upravo ovo odrade, onda sve ovo što nam se

događa samo jedna velika prevara uperena protiv naroda Bosne i Hercegovine te to narod Bosne i Hercegovine ne mora priznati, a u tom slučaju ni savremeni svijet, koji se temelji na legalitetu i legitimitetu, nikad ne može priznati.

Upravo to je razlog zašto se četnici i svi četnički provokatori, bivši udbaši, a današnji vlastodršci u Bosni i Hercegovini toliko trude da dokažu da je Alija samo budala, a da nije četnički agent, i pored ubjedljivih dokaza o umiješanosti Srbije, od Srpske Akademije Nauka, do srpskih tajnih službi, koje su iskoristile odane agente UDBE i KOS-a iz redova "muslimana" i dovele ih na čelo Republike BiH.

Druga stvar koju moramo znati je da je zapadnim advokatima, koji su istinski profesionalci, odbrana njihovog klijenta svetinja, bez obzira koliki je zločinac dotični klijent. To znači da bi advokati Miloševića, Šešelja, Karadžića u Hagu na sve načine pokušali da proniknu šta se tačno dogodilo u BiH da bi bili u stanju da pruže što ubjedljiviju odbranu svojih klijenata. Međutim, tada bi ti advokati i njihovi istraživači saznali da su se mnogi zločini događali u dogovoru sa Alijom, Silajdžićem, Ganićem itd. čime bi bio ugrožen cijeli četnički projekat, jer bi se saznalo da je ovo sve samo grubo miješanje strane države, Srbije u unutrašnje stvari Bosne i Hercegovine, preko ubačenih agenata, te bi cijeli projekat stvaranja RS bio diskreditovan.

Sjetimo se da se upravo to događalo na suđenju Krajšniku. Saznalo se da je Alija dogovorio po-

Suljo! Suljo! Suljo!

djelu Sarajeva, što je značilo da okupacija lijeve obale Miljacke bila dogovorena, a ne nasilna, te je Krajšnikova krivica bila umanjena za to nedjelb. Naravno u korumpiranim i kontrolisanim BH medijima, ta činjenica je odmah sahranjena, čim je izbila u javnost, umjesto da je postala glavna vijest, što bi se dogodilo u svakoj drugoj državi, sa slobodnom štampom i sa slobodarskim narodom. Krajšnikovo suđenje je opasno poljuljalo sliku o Aliji "velikom muslimanu", pa se poljuljalo i projekat stvaranja RS.

Upravo poučeni iskustvom sa Krajšnikovog suđenja ostali ključni protagonisti četničkog projekta žrtvuju sebe, ne uzimaju advokate, da ne bi ugrozili projekat. Istina, vjerovatno bi bili i ovako i onako osuđeni, a ovako barem spašavaju četnički projekat i ispadaju "srpski heroji".

Dakle, Milošević, Šešelj, Karadžić ne žele da imaju advokate u Hagu da bi sačuvali tajnu da je Alija četnički agent, da bi tako sačuvali projekat kreiranja genocidne RS.

Na kraju spomenimo da postoje znakovi da mnogi ljudi u Evropi i

svijetu počinju da **"sumnjaju u bošnjačke političare"**, "ne razumiju šta oni rade" itd. Tako se pred "bošnjačke" političare postavljaju sve jači zahtjevi da dokažu da i narod Bosne i Hercegovine stoji iza formiranja genocidne RS, a ne samo Silajdžić, Tihić, Lagumdžija i ostali iz vlasti, da bi se projekat nastavio legalizacijom RS.

To je bio jedini razlog što su naši vlastodršci pokrenuli "Bošnjački sabor". Cilj im je da dokažu da nisu samo "bošnjački" političari prihvatili podjelu BiH, nego da to želi i bošnjački narod.

Dakle, sažet odgovor na pitanje zašto lideri četničkog projekta ne uzimaju advokate u Hagu je: Zato što ne žele da se sazna da navodni "bošnjački" političari NI-

SU legitimni predstavnici bošnjačkog naroda, jer bi takvo saznanje opasno ugrozilo Republiku Srpsku kao djelo manipulacije, a ne kao tvorevinu dobrovoljno prihvaćenu od legitimnih predstavnika bošnjačkog naroda kakvom je žele velikosrbi prikazati da bi je i Evropa prihvatila.

HRVATSKI NACIONALIZAM I BOSANSKO-HERCEGOVAČKI MUSLIMANI (4)

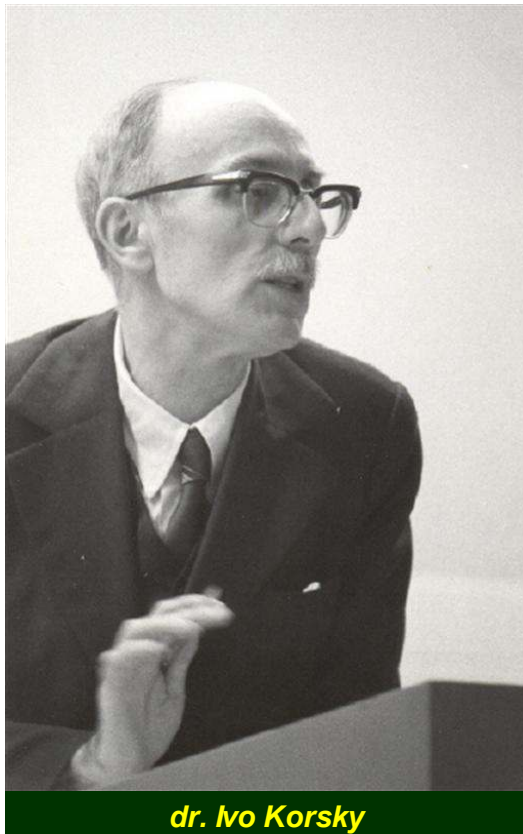
dr. Ivo Korsky

*Jer hrvatskog jezika šum
Može da goji,
Može da spoji
Istok i zapad, pjesmu i um.
Safvet-beg Bašagić*

4. Muslimani, bitni čimbenik u odnosima između Bosne i Hrvatske

Pripremajući točku 3. o odnosu buduće nezavisne Hrvatske prema Hrvatima muslimanima, shvatio sam da iznad povijesnih, pravnih i zemljopisnih argumenata **stoji ljudski čimbenik**. Taj je čimbenik dobro formuliran u spisima **dr. Ferida Karihmana koji je od 1971. bio glavni govornik Hrvata muslimana u Hrvatskoj reviji**. Karihman je taj ljudski problem sažeo u zaključku svog priloga **"Muslimani hrvatskog jezika i koljena"** (u knjizi "Hrvatski razgovori o slobodi", izvješće s drugog simpozija Hrvatske revije u srpnju 1971., München-Barcelona 1972.):

"Posebno apeliram na hrvatske nacionaliste, kako katolike tako i muslimane, da ne budu eksklu-

dr. Ivo Korsky

zivni te da imaju razumijevanja za **kompleksnost i delikatnost psihe većine Muslimana**, posebno pod postojećim okolnostima u Herceg-Bosni, gdje se mora velikosrpstva još uvijek najteže osjeća. Isto tako, vrijeme je da hrvatski emigrantski tisak **usvoji pisanje riječi Musliman s velikim početnim slovom**, kad se radi o muslimanskom življu Herceg-

Bosne i Sandžaka i da tako ne bude vremenski zaostajao za uvedenom praksom u domovini." Pišući uglavnom o kulturnim temama, i pogotovo književne prikaze, Karihman napušta hladni razumski pristup i raščlanjuje osjećaje muslimanskog pučanstva Bosne i Hercegovine, koje je unatoč vjerskoj istovjetnosti s albanskim pučanstvom politički i po svim kulturnim izražajima veoma daleko od njih.

U eseju "Hrvatski književnici muslimani" (Hrvatska revija br. 4(80), 1970.) osvrće se na jednog od najboljih bosanskih muslimanskih pisaca u razdoblju dok je SFRJ silom nametala bosanskohercegovačkim muslimanima nacionalnu neopredjeljenost, dakle politiku uništavanja nacionalne osobnosti, te kaže: "Zato uz vlastitu neopredjeljenost, Meša Selimović u svom izvrsnom romanu "Derviš i smrt" zdvaja nad **žalosnom sudbinom svih neopredjeljenih muslimana**, kojoj je uzrok upravo ta pesimistička neopredjeljenost, neopredjeljenost i zbrkanost, nepoznavanje sama sebe i vlastite prošlosti:

NAŠE ŠUME (2)

dr. Ivo Horvat, sveučilišni profesor iz Zagreba, "Hrvatski list", Zagreb, 25. prosinca 1942.

U pradavno doba bila je naša domovina pokrivena gustim šumama. U njima je predpoviestni čovjek nalazio svoje sklonište i hranu. Mnogi nalaz drvarskog oruđa iz kamena rogovine, bakra, bronce i željeza govore o tome, kako je čovjek u kameno, brončano i željezno doba prerađivao drvo za svoje potrebe. On je iz drveta gradio sebi nastambe (sojenice), izrađivao od drveta razno oruđe, dubao prve čamce i podržavao njime vatru svog ognjišta.

Prastanovnici naših krajeva bili su Tračani. Iza njih dolaze Iliri, koji su poznati zbog svoje jake mornarice (Agron, Teuta). Rimljani su pokorivši Ilire dobili u posjed Panoniju. Panonija je bila šumom najbogatija rimska provincija. Zemljište su Rimljani klasificirali u više razreda, tako su šume u Panoniji razvrstali u žirorodne šume (*silva glandifera*) i obične šume za sječju i pašu (*silva vulgaris pascuae*).

Mnogi nalazi drvarskog oruđa iz rimskog doba osobito uz riekru Savu svjedoče nam o živom iskorišćavanju šuma. Poviestno je utvrđeno, da su u cijeloj Dalmaciji i Panoniji osobito u Sisciji uz druge obrtničke kolegije postojali posebni kolegij lađara (*collegium naviculariorum*) i tesara (*collegium dendroforum*).

Dolaskom u ove krajeve Hrvati su osnovali svoju državu. Osnov moći Tomislava i njegovih nasljednika bila je velika izgrađena mornarica. I tu je drvo, osobito hrastovina iz naših šuma, omogućilo izgradnju te mornarice.

Naši primorski krajevi bili su dugo vremena pod vlašću Venecije koja je zbog svoje velike trgovačke mornarice imala znatnih potreba na drvetu, osobno na tvrdom drvetu — hrastovini. Trgovci tog gospodarstva vide se i danas na golom i pustom primorskom Kršu.

Iz toga doba potječu prvi propisi o iskorišćavanju šuma i šum-

servituti (mere i baltalici), kojima su opterećene i danas šume u Bosni.

U Hrvatskoj se stvara posebni zaštitni pojas za obranu od provala Turaka. Tako je nastala Vojna Krajina, koja je častno nosila naziv "predziđe kršćanstva". Ostali dio bila je građanska ili civilna Hrvatska. U Vojnoj Krajini bile su šume državno vlasništvo, ali su krajš-nici imali u tim šumama pravo pašje i drvarenja. U građanskoj Hrvatskoj nema državnih šuma, tu je šuma vlasništvo veleposjednika. Na te šume imali su kmetovi vlastela pravo pašje i drvarenja.

Po šumama Banovine

skom gospodarstvu. Neki hrvatski gradovi i mjesta osobito u Primorju i Dalmaciji izdavali su statute sa propisima o sječji stabala za tehničko i ogrjevno drvo, zabrani pašje, krčenja, smolarenja i t. d. Najstariji takav statut je Krčki statut iz 1214. godine.

Od osobitog je značenja za šume i šumsko gospodarstvo bila provala Turaka u Evropu. Padom Bosne (1463.) dospjele su bosanske šume pod tursku upravu. To je stanje trajalo sve do 1878. godine. Iz toga doba potječu

U drugoj polovici prošlog vieka, nakon razvojačenja Vojne Krajine i rješavanja kurdskih odnosa, tadašnje vlasti počele su rješavati i pitanje servituta u državnim šumama. Tako su segregacijom od državnih i vlastelinskih šuma nastale u bivšoj Vojnoj Krajini — imovne občine, a u građanskoj Hrvatskoj — zemljišne zajednice.

Za vrijeme Napoleona podpali su neki krajevi Hrvatske u sklop ilirskih provincija. Francuzi su u tim krajevima organizirali i šumsku upravu. Francuzi su bili naši prvi učitelji u posebnoj tehnici proizvodnje dužice — francuzke dužice. I ako francuzko gospodarstvo trajalo vrlo kratko vrijeme, ipak se je proizvodnja francuzke dužice, koja je služila za izradu vinskih bačava, zadržala sve do dvadesetog vieka. Drugom polovicom 19. vieka počela se proizvoditi njemačka dužica, koja je služila za izradu pivskih bačava.

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (4)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

Generaštab JA razrađuje operativni plan, već u veljači 1945. u Beogradu, na sastanku maršala Josipa Broza Tita i zapovjednika savezničkih snaga u Italiji feldmaršala Harolda Alexandera. Postignut je sporazum i s maršalom Viktorom Tolbuhinom, te je sve potvrđeno na sastanku održanom od 26. veljače do 2. ožujka, kada se Maršal J. Broz Tito sastaje sa zapovjednicima četiri jugoslavenskih armija¹. Pred JA Maršal J. Broz Tito je postavio zadatak da: "oslobodi jugoslavenske narode na njihovoj cjelokupnoj etničkoj teritoriji zaključno sa Istrom, Slovenačkim primorjem i **Koruškom** i okružji, prinudi na kapitulaciju ili **uništi** glavne snage okupatora i njihovih suradnika, koje su se u proleće 1945. godine zatekle na prostoru Zagreb – Maribor – Celovec (Klagenfurt) – Trst. Predviđeno je da se grupnim snagama probije front u Lici i Sremu, a zatim energičnim i smelim nadiranjem levog krila (4. armija) uz jadransku obalu ka Trstu, Soči i gornjem toku Drave i desnog krila (3. armija) dolinom Drave ka Koruškoj, uz istovremeno jake napade s fronta (ka liniji Zagreb – Karlovac i dalje ka Sloveniji) i uz maksimalno angažovanje snaga u pozadini neprijatelja, **da se zatvori обруч oko okupatorskih i kvislinških trupa u oblasti Julijskih Alpa i Karavaniki** i prisile na kapitulaciju."²

O završnim operacijama JA postoji obilna literatura u jugoslavenskoj historiografiji. Veliki dio

naslova obrađuje borbe na području Slovenije, kao "konačni obračun s narodnim neprijateljem", **dok događaje s austrijsko-slovenske granice vrlo rijetko spominje**.³ Neke interesantne podatke pružaju nam i sjećanja samih sudionika⁴, dok nam veliki broj korisnih dokumenata donose "Zbornici dokumenata i podataka o narodnooslobodilačkom ratu jugoslavenskih naroda", posebice tom XI koji opisuje završne operacije i tom VI u kojem su objavljeni njemački dokumenti.⁵

Završne operacije započela je IV. JA pod zapovjedništvom generala Petra Drapšina u pravcu Istre, preko Primorja i Like, da bi izbila na Soču i prodrla u Austriju. **Koča Popović zapovijedao je II. JA čiji je smjer bio k Uni i Kupi, s konačnim smjerom prema Zagrebu**.⁶ Prva JA Peke Dapčevića dobila je nalog da nastupa preko Save i Drave (Srijemski front), kao i III. JA pod zapovjedništvom Koste Nađa⁷, koja je nastupala od Donjeg Miholjca do Dalja, međuriječjem Save i Drave, prema Zagrebu i Mariboru, sve do Klagenfurta, gdje se trebala spojiti s IV. armijom.⁸ Ofenzivu je činilo više međusobno povezanih i usklađenih operacija (ličko-primorska, sarajevska, srijemsko-slavonska, riječko-tršćanska, karlovačka) i akcija kod Zidanog Mosta, Celja, Šoštanja, Slovenjgradeca, Dravograda, te Bleiburga.

¹ Isto, 321.-322.; Narcisa LENGEL-KRIZMAN, Zagreb u NOP-u (Zagreb 1980.), 281.; Kosta NAĐ, "Kako smo pripremali i vodili ofanzivu", u: Za pobjedu i slobodu – Završne operacije za oslobođenje Jugoslavije (učesnici govore), 99.

² M. COLIĆ, Pregled operacija na jugoslavenskom ratištu, 322. Korisne podatke pru-

ža nam i prilog Nikole ANIĆA, "Osnovni podaci o završnim operacijama za oslobođenje Jugoslavije 1945.", u: Za pobjedu i slobodu – Završne operacije za oslobođenje Jugoslavije (učesnici govore), 113.-118.

³ Vidjeti: *Završne operacije za oslobođenje Jugoslavije 1944. – 1945.* (Beograd 1957.); *Oslobodilački rat naroda Jugoslavije 1941. – 1945. (Od Drugog zasjedanja AVNOJ-a do konačne pobjede)*, gl. ur. Velimir Terzić (Beograd 1965.); Tone FERENC, "Sklepne operacije za osloboditev Slovenije", u: *Osvoboditev Slovenije 1945.* (referati z znanstvenog posvetovanja v Ljubljani 22 in 23 decembra 1975.) (Ljubljana 1977.), 110.-138.; *Konec druge svetovne vojne u Jugoslaviji*, ur. Dušan Biber (Ljubljana 1985.); *Oslobođenje Hrvatske 1945. godine*, gl. ur. Mira Kolar – Dimitrijević (Zagreb 1986.); *Za pobjedu i slobodu – Završne operacije za oslobođenje Jugoslavije (učesnici govore)* (Beograd 1986.); M. COLIĆ, *Pregled operacija na jugoslavenskom ratištu 1941.-1945.*; Zdravko KLANJŠČEK, *Pregled narodnooslobodilne vojne 1941-1945 na Slovenskem* (Ljubljana 1989.).

⁴ Vidjeti: Petar S. BRAJOVIĆ, *Konačno oslobođenje (Sjećanja i obrade)* (Zagreb 1983.); P. S. BRAJOVIĆ, *Konec druge svetovne vojne u Sloveniji* (Ljubljana 1977.); Kosta NAĐ, *Pobjeda* (Zagreb 1980.).

⁵ *Zbornik dokumenata i podataka o narodnooslobodilačkom ratu jugoslavenskih naroda*, tom XI (Završne operacije), knj. 1.-4. (Beograd 1971.-1975.); tom XII. (Dokumenti nemačkog Reicha), knj. 1.-4. (Beograd 1973.-1979.).

⁶ Koča POPOVIĆ, *Beleške uz ratovanje (Dnevnik, Beleške, Dokumenti)* (Beograd 1988.), 314.-315.

⁷ O djelovanju Treće armije vidjeti: K. NAĐ, *Pobjeda* (Zagreb 1980.); Jovo POPOVIĆ, *Druže Tito, rat je završen 15. maja 16,00 na Dravi.* (Zagreb 1985., Beograd 1986.); Sreta SAVIĆ – Žarko ATANACKOVIĆ, *Treća armija* (Novi Sad 1981.), 320.-333.; Milutin MORAČA, "Operacije Prve i Treće armije u završnoj ofenzivi oslobođenja Jugoslavije", Vukašin SUBOTIĆ, "Učešće Treće armije u završnim operacijama" i Đoko IVANOVIĆ, "Rad pozadine 3. armije u završnim operacijama", u: *Za pobjedu i slobodu – Završne operacije za oslobođenje Jugoslavije*, 123.-164., 281.-284., 303.-312.

⁸ M. COLIĆ, *Pregled operacija na jugoslavenskom ratištu 1941 – 1945*, 322.-323. Vrijedan je i prilog Petra GRAČANINA, "Završna ofenziva Jugoslavenske armije za konačno oslobođenje zemlje", u: *Za pobjedu i slobodu – Završne operacije za oslobođenje Jugoslavije*, 51.-64.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (24)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 41

(24) LOŽIONA I RADIONA. Na upit jedne državne ustanove dao je Hrvatski državni ured za jezik ovaj odgovor:

Imenice kao *kupaona*, *brusionica*, *gostionica*, pa i *radiona* i *ložiona* nisu stvorene u duhu hrvatskog jezika, nego su nastale pod utjecajem oblika nekih drugih slavenskih jezika, osobito pod utjecajem slovenskog, gdje se govori na pr. *gostilna*, od čega je u hrvatskom *gostiona*, nakon što se glas l na kraju sloga promijenio u o po hrvatskim jezičnim zakonima. **Pravilne riječi** *kupaonica*,

brusionica, *ložionica*, *radionica* i sl. krivo se smatraju umanjenicama od riječi *brusiona*, *kupaona*, *ložiona*, *radiona*. Te imenice nisu postale s pomoću nastavka *-ica* od već gotovih imenica kao *gostiona*, nego su im osnovne pridjevi na *-oni*, koji su se danas u velikoj većini izgubili, a imamo od njih još primjere kao *misaoni*, *ugaoni*.

O tom bi pitanju trebala svakako odlučiti i hrvatska književna i jezična praksa. Istina je, da se u Zagrebu, a i u drugim krajevima, gdje je kajkavski utjecaj jak, govori i piše, osobito u natpisima: *gostiona*, *brusiona*, *radiona* i si. Kada bi dakle sam govor Zagreba i njegove okolice bio mjerdavan za određivanje hrvatskog književnog jezika, i kada bi prema onome, što je naprijed spo-

menuto, svi hrvatski željezničari, a ne samo, recimo, zagrebački smatrali *ložionicu* srbizmom, a *ložionu* kroatizmom, onda bi i stručnjacima bilo lako - usvojili bi oblik *gostiona*, *ložiona*, *radiona* i si. Ali dok se među stručnjacima riječi na *-ona* osjećaju tuđicama, dok u svim hrvatskim krajevima, a osobito u Bosni, ne samo željezničari, nego i sav drugi narod, govore *gostionica*, *ložionica*, *radionica*, dok u hrvatskoj književnosti oblici na *-ona* nisu prodrli, i konačno, dok u samom Zagrebu imamo osim *gostiona* i oblik *gostionica* i od toga *gostioničar*, nemamo razloga, da propisujemo kao neke naročite hrvatske oblike *ložiona* i *radiona*. Te riječi **treba dakle pisati ložionica i radionica**, a pridjevi od njih glase radionički i ložionički.

HRVATSKI JEZIK I BIBLIJSKI STIL (9)

prof. dr. sc. Ivo Pranjković,
Zagreb

Posebnim tipom biblizma na sintaktičkoj razini mogu se smatrati brojne apsolutne konstrukcije koje su se u biblijskim i/ili uopće u nabožnim tekstovima, posebice opet starijima, uobičajile pod manjim ili većim utjecajem sintaktičkoga ustrojstva latinskoga jezika, u kojem su takve konstrukcije izrazito brojne. To osobito vrijedi za specifičan tip akuzativa s infinitivom uvedena glagolom (*u*) *činiti*, koji je u starijim tekstovima (ne samo

biblijskima) izrazito čest, npr. **Čini ga isići sikirom**, **Brodove i brodare čini ognjem sažeći**, **Čini im glave odsići** (*usp. Pranjković 2000: 30-31*), **Činimo ga obložiti kadifom**, **Čini ga svezana do mraka držati**, **Čini zaklati janje** (*nav. dj., 53-54*), **Njegove drugove učini pustiti**, **Činio bi topove puca-ti** (*nav. dj., 105*) i sl.

Među vrlo karakterističnim i uočljivim osobinama biblijskoga stila hrvatskoga jezika ističe se tzv. biblijsko *i*, tj. vezničko ili, znatno češće, isticajno *i* (intenzifikator) u polisindetskim (koordiniranim) konstrukcijama ili na počecima kontekstualno uključenih rečenica (tj. na razini teksta).

VLASTITA IMENA (28)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

13. r a z d o b l j a (odsjeci vremena) u godini: *korizma*, *advent*, *poklade*, *mesojeđe*, *mesopust*, *kvatre* (tako i dvočlani nazivi: *veliki tjedan*, *prosni dani*, *devetnica sv. Josipu*).

mr. sc. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (19)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290

Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

- egipatsko-židovska hipoteza po kojoj su Hrvati potomci drevnih sljedbenika Horusa - božanskog sina Izide i Ozirisa, koji je prikazivan kao sunce s krilima sokola, potom u liku tajanstvenog univerzalnog boga sunca Atona, zatim Amon-Ra ili boga Sunca i Bika kao drugog simbola monoteizma, ali i 13. židovskog plemena raspršenog pod teretom najvažnije spoznaje i zadaće ponovnog okupljanja svih sastavnica svijeta - o kojoj je progovarao i Đuro Vid-marović, a koju neizravno spominjem u zapisu VIII. na kraju drugog dana potrage govoreći o ikonografiji Mitre.

Posljednje dvije teze, koje imaju dosta dodirnih točaka, svoju vjerodostojnost grade na tri važna uporišta: *prvo*, dvije tisuće petsto godina starom kamenu u Iranu na kojem je upisano hrvatsko ime; *drugo*, na imenu rijeke Harvatke u Ukrajini na putu prema Perziji koja i danas pamti onodobni značaj hrvatskoga naroda; *treće*, tisuću osam-

sto godina pr-vog spominjanja hrvatskog imena na tlu Europe, u antičkoj luci Tanais na Azovskom moru na kojem se nakon zaziva "Bože Svevišnji, udijeli blagoslov" spominju nedvojbeni iransko-hrvatski etnonimi: Horoathos, Horouathos i Horouathon. Osim toga, prije dva stoljeća je Josip Mikoczy-Blumenthal obranom disertacije (Zagreb, 1797.) o podrijet-lu Hrvata od iranskih Medijaca postavio znanstvene temelje hrvatske iranologije, koju su dijelom potvrdila egzaktna ge-netska istraživanja dr. Dragana Primorca. Ovome bismo mogli nadodati tragove mitraizma - mitraičku etiku i ikonografiju, koja povijest naših ljudi i krajeva, lijepe naše domovine Hrvatske, poglavito rimske provincije Dalmacije, već od 2. st. pr. Kr. stopama, djelovanjem i djelom gastarbajtera svoga vremena - ali i selidbenim lancima, čvrsto povezuje s ljudima i krajevima Istoka i Zapada.

Novim i poticajnim svjetlom spoznaje ovo pitanje

osvjet-ljava don Jozo Ančić u knjizi *Duvanjska biskupija i Duvanjski sabor* (Mostar 1990.) koja govori o Predilirima ili Prailirima te Protoilirima iz kojih se rađaju nama svima poz-nata plemena starih Ilira, koja su ostavila svoja utvrđena obitavališta ili gradine u obliku koluta, tj. punoga kruga -sunca. U utvrdama su imali manje obiteljske naseobine u kojima su snovali i blagovali oko tradicijskog okruglog sto-la... Pozivajući se na grčkog povjesničara Apijana, potom na Ćiru Truhelku i Petra Skoka, ime grada Delminiuma - danas sačuvanog u potpuno kroatiziranom, adekvatnom i lijepom imenu Duvno, izvodi iz plemenskog imena Delmata koje dolazi od ilirske riječi *djelmat* - u značenju momci, junaci, ili *delme* - u značenju ovca. Po tome bi naziv Dalmati

u ilirskom govoru značio "junački ljudi" ili "ovčari", a njihova zemlja Dalmacija "zemlja junaka" ili "pašnjak ovaca". Delmati su zajedno s drugim ilirskim plemenima došli u srednju i južnu Europu u 12. i 11. stoljeću prije Krista, dakle oko četristo godina prije osnutka Rima. Po Ćiri Truhelki, u današnjem ilirskom (albanskom) jeziku riječ "Lirr" znači "slobodan bit", a riječ "Ilir" znači "slobodni", "Ilirija" - "zemlja slobodnih". Stari Dalmatinci - Delmati,

ostvarivali su vlast nad primorjem od Cetine do Krke, a u unutrašnjost do gornjeg Vrbasa. Imali su svoju hijerarhiju i svoju kraljeve, među kojima se vrhuni kraljica Teuta, koja je neko vrijeme stolovala i u Omišu. Delmati su imali svoj grad Delminij (Delminium), s jakim utvrdama, snažnom i moćnom vojskom, zgodnim polžajem i brojnim narodom koji je pune 154 godine, od 229. do 155. god. pr. Kr., odoljevao rimskim opsadama sve dok padom grada ne pade i država.

Na ovom mjestu pred svakog objektivnog istraživača postavka se isto pitanje: odakle ta velika i zadržavajuća moralna staga branitelja Delminija i zašto su narod i državu i pogodile tako strašne posljedice njegova pada? Snaga je nesumnjivo izrastala iz ideje slobode koju su čuvali, branili i gradili ti slobodi odani i odvažni ljudi koji su vjerovali kako nije opravdano da slobodnog čovjeka zaslužni drugi čovjek niči a on zaslužni sama sebe.

Žminj, okolica

BAZALO (19)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Malo podalje je sjedila na kaminu djevojka od dvadesetak godina, previla se, preko ruku i neprestano se naginjala napried i natrag kao da je na njihalici. Ivanov je pogled pao na nju i ustavio se nepomično. Neko ju je vrijeme motrio, niti ne slušajući, što su ga dječaći i djevojčice pitali, a tad odlučno zakorači i priđe k djevojci, koja je bila blijeda kao da joj je lice posuto brašnom. Stao je pred njom, zatim se spustio na zemlju, veoma je oprezno i suzdržljivo primio prstom izpod brade, podigao je i šanuo:

- Pogledajde u mene i ništa se ne boj. Ja ću ti, ako Bog da, pomoći.

Djevojka se je trgla i uperila pogled u njegov - preplašen pogled. Ivanu je to bilo dosta, da joj zaviri u oči i da u njima pročita sve, što ga je zanimalo. Malko se je izmaknuo, skinuo torbu s ramena, izabrao iz nje nekoliko vrsta trava, uzeo od svake nešto i sve pružio djevojci, govoreći:

- Ovo sve skupa svari u rukatićici tako - reče i pokaza rukama kao da drži omalenu posudu - sa dobrom žlicom meda i pij na tašte. To čini kroz osam da-

na i ako ne budeš jope ka drinovina, pljuni mi u brk, a bude li ti, kako ja velim, moli se Stvoritelju za moju dušu.

Kad su čobani vidjeli, što on radi, i čuli, kako govori, oni su mahom zaniemili i u čudu se okupili oko njega i djevojke, svi ćućnuli u okrug, te otvorenih usta hvatali svaku njegovu rieč.

Djevojka se nije mogla snaći od pustg čuda i od iznenađenja pa je s početka samo šutjela, a najzad progovori i reče:

- Svemogući ti platijel

- Oće! - odgovori Ivan jednostavno i priprosto.

- A koji si ti? - opet će djevojka.

- Tu edan iz Božijeg vrtla.

čiti.

- I ti ćeš mi pomoći?!

- Stvoritelj će ti pomoći, a ja ću te uputiti, kojim ćeš putom doći do Njegove pomoći - odgovori Ivan.

- Ti se samo šališ! - odgovori djevojka.

- Ne daj, Bože! I ne divani tako. Vidiš, bluno: nisam ja da ove lipe trave, man Stvoritelj, a meni je samo dano, da i' znam izabrati i sabrati. Sve j' to od Stvoritelja i Stvoriteljevo, slava mu i vala.

- A jer nisi prije s nami divaniti? - upita ga onaj momčić, koji ga je prije uzalud mučio pitanjima.

Ivan mu se prijateljski nasmieši i reče:

- A jer bi, moj brate, badava tupili zube?! Svaka rič prid licem Stvoriteljevim niš ti važe, pa jer bi i' unda bacali u vitar?! Bog zna, di će te koja sristi i udriti po obrazu?!

Dosta se je dugo zadržao. Čobani su ga ponudili, da s njima jede i nije se mogao obraniti, a niti je bio veoma opor, jer su ga nudili samo suhim kruhom. To je redovna čobanska užna, pa je pristao i s njima jeo. Poslije tog je nastavio put, ostavivši iza sebe začuđena mladenačka lica, koja su sievala pitanjima i nerazumievanjem, jer nikako nisu mogli razumjeti i pojmiti, što su čuli i vidjeli. Djevojci je bilo mnogo bolje, jer ju je Ivan

Sveti Rok

- Ne šali se, jadan, man mi reci, da znam kazati ćaci i materi, koji mi pomože.

- Ako bi još kad što tribala, samo javi plovani u Sveti Rok, a un će već znati, kome će poru-

posve smirio i ulio u nju savršenu vjeru, da će je izliječiti, te ju je ta vjera već sad uzdigla i osovila na noge.

Stupao je nešto brže nego prije tog upočivanja i zadržavanja s čobanima, jer je svakako želio, da prije noći prođe kroz Papuču. On nije bio strašiv ni kad je bio malen, a sad uobće nije poznavao ni osjećao pojma straha, al ipak nije želio po noći prolaziti kroz onaj tjesnac, izmjeđu dviju guštara, o kojim je kolalo toliko strašnih priča. Na to su mjesto smještene sve uspomene na napadaje na poštanska kola baš kao i na razna ukazanja vukodlaka, vještice i vila. Ništa se on toga nije bojavao, al ipak - nije želio stavljati na kušnju svoje živce ni svoju smionost. On se je osjećao dielkom svemira, što je značilo po njegovom uvjerenju - dielkom Stvoritelja, jer je On svugdje i na svakom mjestu, pa se s tog ne može, ne smije i ne treba ništa bojati. Tako je on to i znao i osjećao, ali ipak - požurio je korake i prošao kroz Papuču nešto prije nego je sunce zavagnulo za Sveto Brdo.

Kroz Raduč je za vida prošao. Sreo je nekoliko ljudi, što žena, što mužkaraca, no nije se ni s kim zadražao, jer ga nije nitko prepoznao, a ni on tu nije nikog znao ni u glavu ni po imenu, pa je samo pozdravljao i prolazio. Odmah iza Raduča okrenu desno u polje vrlo lošim i izrovanim putom prema Lipaču, jer je odlučio, da će se tamo svratiti u koju kuću i prenoćiti na kom

sjeniku, da ne treba lupati po mraku kući. Stigao bi, doduše, još zarana Nad Vodu, al se nije htio žuriti i onda ipak po noći baniti među kuće, pa uzbuniti i pse i čeljad. Svakako bi se svakoanimalo, što su psi uzavrili, a da bi se to dogodilo, sigurno je, jer s večera još nisu ni umorni ni pospani, pa se javljaju lavežom na svaki šuštaj i noćne ptice, a kamoli ne bi, kad čuju, da netko dolazi. Dok bi oni razabrali, da je domaći, u svim bi se kućama već otvarala vrata i netko bi povirivao, da čuje i vidi, tko je.

Vidikovac na Raduču

Noć je spuštala svoje velo mira i počinka na dolinice i brežuljke, a zvona su s ovnova odjekivala kratko i odrezano, kako je koje blažče gdje naletjelo na domaćicu, koja je s dižvicom u ruci hvatala jednu ovcu za drugom i muzla ih, a odbijala ovno ve i tako izazivala udaranje zvona. Ivan je to sve slušao, upijao u sebe i ujedno se opijao mirisima njiva, gajeva i torova proljetnog predvečerja. To su drugačiji mirisi neg su jutarnji i drugačiji neg su ljetnji il zimski, a nisu ni slični mirisima šu-

ma il polja bez naselja il zgusnutih gradova.

Još prije neg je stupio u selo među kuće, namjerio se na Jurlinu Vidakovića, koji se veoma iznenadio, kad ga je vidio u to doba dana i s te strane. Raztumačio mu je veoma kratko i jednostavno, zbog česa dolazi s radučke strane i zašto je okasnio, no nije mu rekao istine. Nešto je izmislio.

- Nego, ja to tebi samo tako pripovidam, da ti rečem, al nije to sve ovako - rekao je najzad i nasmijao se.

- A jer to?!

- Jer ne bi?!

- A nu! - pomiri se Jurlina s tim, pa se i sam nasmije. - nego uprav te je poslao sam Svemogući. Na Peravu mi je nametnuto i ne da se u štalu ka pomamna. Razširi sve četiri izpod sebe i ne bi je man kocom ugna, a ni tako se ne da ugoniti, man da bi je ubije.

Ivan je mirno slušao i nije ni progovorio, a Jurlina je dalje pripoviedao:

- I ne da se muzti. Čim žena dođe s dižvicom pod nju, una ka bisna udara nogami izpod sebe i rita se ka paripče, a prije je vaik bila mirna ka janje, ka dite. I svako bi je dite prije bilo moglo pomuzti, a sad ne bi kumpanija soldata.

Poslije tih riječi se Jurlina nekoliko puta obazre oko sebe na sve strane, pa nastavi i šaptom

prihvativši Ivana za rukav:

- Nek mi Svemogući oprost, ako se grišim, al ja sve kontam, da tu ima vražije i svoje prste una vištica Pavlakova, prokleta Martēja. Una je izpala vragu iz torbe i na koga una baci svoje oko, ne triba mu se više ni Bogu moliti, ja tebi velim!

- Ne divani, jadan, tako! - progovori Ivan tiho, al odlučno.

- Ništa, ništa! Nisam ja prvi, koji tako divani. To znadu svi u Lipaču i redom izpod Velebita gori do Medka i dalje, a dolji do Lotića i još dokle ti drago! Ja tebi velim, a ti, kome očeš! - govorio je Jurlina s najvećim mirom i uvjerenjem, te nije moglo biti ni tračka sumnje, da čvrsto vjeruje u svaku rieč, koju izgovara. Ivan ga je mirno slušao i kimao glavom u znak nevjerovanja i poricanja.

- Nego, molim te - govorio je Jurlina toplo i umolno - uprav te je Svemogući nanije, da mi to, s Božjom pomoći, urediš.

- A nu - odgovori on i obori pogled preda se. To je bio njegov običaj u svakom takom slučaju, jer je osjećao potrebu, da se posve sabere i skruši, da skupi svu svoju duševnu snagu i da se okriepi vjerom i pouzdanjem u pomoć Svemogućeg.

- Očeš li, molim te, ka se dragi Bog moli?!

- S Božjom pomoći - odgovori Ivan.

- Moreš li mam sad?

- Di ti je krava?

Buša

- Eno je u toru, jer je niko ne more ugnati u štalu već dva dana. Bojim se, da nije dobro ni pomužena u ova dva dana.

- Ajmo, da je vidimo - reče Ivan i sam pođe prvi prema kući. Jurlina ga preteče i pođe pred njim, govoreći kao navijeno kolo:

- Ja sam, mam reka, da se j' na blažče nametnila nika vištica, sve joj prokleta bilo i deveto kolino, a moja stara veli, da j' ništo drugo.

- Sad i una vidi, da j' nametnuto. Nego, s Božjom pomoći i tvojom molitvom, sve će to proći, kako j' i došlo. Nek sve zlo pane na unog, ko ga je nametnije na moju kuću i na moje blažče.

Krava mu je bila privezana pod naslonom. Stajala je mirno, al nije preživjela. Ivan ju je pozorno razgledao, pipkajući je po bokovima, po vimenu i po hrbetnici, a najzad ju je uhvatio objeručke za rogove, nagnuo joj

glavu natrag i zagleda joj se u oči.

- Šteta, što se ne vidi - reče, zavirujući uzalud u krupne oči, u kojima nije mogao ništa vidjeti, jer je već bio mrak.

- Donit će ti dite luč - reče Jurlina i vikne, da mu donese iz kuće zapaljenu luč, a poslje toga nastavi Ivanu: - Što veliš?!

- A nu! - odgovori Ivan posve neodlučeno, jer još ni sam nije bio na čistu, o čemu se radi. On je i sam vjerovao, da su čarolije moguće, ali je osim toga svim ovakvim pojavama, kao što je ova s Jurlinovom kravom, tražio uzrok i u naravnim razlozima.

- Nude, nude, Bog ti dava?!

- Dajde, da ti vidim štalu - reče Ivan puštajući kravu iz ruku. Jurlina ga je poveo, te Ivan već na desetak koračaja vidje, da je prag visok za dobru nogu.

- A ko je vidi je, da se gradi ovako visko prag na štali?!

- To je još od pradida tako ostalo!

- Ne valja.

- Za uroke je svedno bije visok il nizak prag!

- More bit za uroke, al za bolesti nije svedno! Kad je blažče bolestno, unda ga more vriđati, kad mora visoko dizati noge, dok prag prikorači - tumačio je Ivan.

- Ti, unda, veliš, kun da ode ni nisu uroci, man bolest?!

- Ništa ja još ne velim, man divanimo, što ne valja, a ovaki prag ne valja nikad. Nego metni

još koliko j' sutra ode sprida debelu kamenu ploču, a isto tako metni iznutra, pa ne će biti ni za pola ovako visoko i mam će biti bolje. Nek ploče budu široke za dobar korak, da blago brez stra na nji staje. I dobro i' učvrsti.

Dok su njih dvojica tu pregledavali ulaz u staju, Jurlinova žena Janja donese zapaljenu luč, držeći u ruci još nekolike nezapaljene.

- Vele mi dica: "Doša naš vridni Ivan Kresojić", pa i ja poletila, da ga vidim. I Bogu mome vala, da si doša, da nam pomogneš, gospodin ti Bog pomoga na ovom i unom svitu. A kako si, moj po Bogu brate, odkad se toliko zlo survalo na vašu poštnu kuću?!

- Dobro, dobro, nešo Janjo - odgovori Ivan, prihvatajući i opet Peravu za roge, da joj može pogledati u oči. - Amo mi, nešo, posvitli, da vidim.

- Nude, nude, moj brate. Dela, ti zapovijadaj, a ja ću, kako god ti rečeš. E l' dobro ovako? Vidiš li? Zlatna moja Perava, zlato mi je ručalo ---

Ivan je promatrao, šuteći kao zaliven, a kad je vidio, što ga je zanimalo, pusti rogove iz ruku, odmakne se i pođe prema kući, a Jurlina i Janja za njim. Ušao je u kuću i pri svjetlu oslabe vatru izvadio iz torbe nekolke vrste trava, pružio ih Janji i rekao joj, da to skuha u prilič-

no dosta vode. Zatim je tražio blagoslovljene trokraljske vode i blagoslovljena tamljana. Najprije je s blagoslovljenom vodom poškopio kravu, a zatim ulaz u staju, pa staju iznutra, a zatim je istim redom sve okadio tamljanom. Kad je i to obavio, krsteći se po nekoliko puta i šapćući neke molitve, koje nisu čuli oni, koji su ga pratili, jer je molio u sebi, sjeo je na prag staje i govorio poluglasno tako, da su ga svi mogli čuti:

Lički čobani oko Crnopca

Urok sidi pod pragom,

Odrek sidi na pragu,.

U uroka dva oka:

Edno oko vodeno,

Drugo oko ognjeno.

Puče oko vodeno

I ugasi ognjeno!

Ni na moru ---

Ni u kamenu mozga,

Ni na gavranu biliga,

Ni na Peravi uroka!

Tri puta je to ponovio, tri se puta prekrstio, a onda još jednom poškopio i okadio prag, pa ponovno i Peravu i poškopio i pokadio.

- Dajte kakvu staru biljčinu na kravu.

- Mora li biti stara? - upita Janja.

- Još bolje, ako je nov biljac, jer je topliji, al ti je šteta. Stog sam reka starog da dadeš - raztumači Ivan. Triba blažčetu biti toplo.

Kad su trave bile skuhane, ociedio je i malko razhladio taj čaj, a zatim kravu s njim oprezno zalio tako, da je sve i kap progutala. Međutim je dao Janji, da prokuha neke druge trave, pa je s tom tekućinom, kad se je prohladila sam svojom rukom nakvasio i oprezno natrljao kravi vime. Bila je malko nemirna, al je ipak pustila, da joj Ivan gladi sise i umiva vime. Toplo joj je očito godilo.

- Oćemo li je sad ugoniti u štalu? - upita Janja.

- Ne ćemo, dok ne metne Jure ploču prid prag i drugu u štalu iza praga, da ne bude previsoko. To ćemo ujutro zorom načiniti. Imaš li blizu ploča?!

- Da je kod naše kuće za sve lako ka za kamenje, puste sriće i veselja! - odgovori Jurlina i nasmije se. - A, veliš, da će sad biti dobro?!

- S Božjom pomoći, ja se uzdam! - odgovori Ivan. - Nego, tribalo bi blažče nigdi ugnati priko noći pod krov. Ledena je noć, a još pusto duga!

- Moremo među ovce! - odgovori Janja.

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

TKO SI TI DA MI SUDIŠ (3)

"Mi, kršćani, izgubili smo sposobnost suditi ovome svijetu, jer smo izgubili sposobnost suditi nama samima!"

PRVI DIO

"ZAŠTO SE BOJIMO SUDITI?" (3)

Biblijska (Božja) perspektiva razumijevanja i gledanja

Mi se moramo naučiti da je ponekad mudro ne suditi odmah. Ne smijemo suditi svakog svećenika, svaku knjigu ili svaki film! Moramo biti veoma opreznici ako nemamo dovoljno informacija. Činjenice, a ne pretpostavke moraju nam biti vodiči. Motive naših srca zna samo dragi Bog! Nama je dozvoljeno kritizirati doktrinu, postupke ili način življenja muškarca ili žene, ali nismo kvalificirani suditi tajne njihovih duša! Nama je dozvoljeno suditi učenje i ponašanje. Dozvoljeno nam je suditi grješno ponašanje i navike, ali motivi su Božji i oni su izvan našeg područja znanja i suđenja.

Neke stvari su uvijek pravilne. Pravilno je voljeti jedni druge, a uvijek moramo mrziti Vražje. Činiti dobro moramo uvijek svim ljudima. Neke su stvari uvijek nepravilne. Mrziti je uvijek krivo, kao što je uvijek krivo voljeti Vražje ili činiti brakolomstvo.

Ispunjenje Isusove molitve

Uvijek će biti napeto stanje između doktrine poštenja i jedinstva. Isus je pridodavao naročiti značaj tome u Njegovoj molitvi, a naša je odgovornost da nađemo ravnotežu između doktrine poštenja i jedinstva. U Evanđelju po Ivanu Isus se moli za one koji ga slijede da budu složni:

"Ja više ne ostajem u svijetu. A oni ostaju u svijetu, dok ja

idem k tebi. Sveti Oče, čuvaj u svome imenu one koje si mi dao, da budu jedno kao mi!" (Ivan 17:11)

U drugoj molitvi Isus se moli za slogu koja će zbiti svijet:

"da svi budu jedno. Kao što si ti, Oče, u meni, i ja u tebi, tako neka i oni u nama budu jedno, da svijet vjeruje da si me ti poslao!" (Ivan 17:21)

Isusova molitva za slogu toliko je snažna da svijet jednostavno mora obratiti pažnju na nju i vjerovati u Njega!

Ta sloga mora biti vidljiva, dostojna povjerenja i nadnaravna!

Zapamtimo dobro! Prvo, Isus se ovdje moli samo za Njegove odane sljedbenike.

To su oni kojima je Isus otkrio svoga Oca (Ivan 17:6) To su oni koji slušaju Njegovu riječ (Ivan 17:6). Njegova molitva upućena je onima koji razumiju Njegovu jedinstvenost. Isus se moli za one koji ga priznaju za proroka, ali i mnogo više od proroka! Njegova je molitva za one koji vjeruju u Njegovu ime za njihovo Spasenje i životnom žudnjom. "Ja molim za njih", kaže Isus i nastavlja:

"Ne molim za svijet, već za one koje si mi dao, jer su tvoji!" (Ivan 17:9)

Isus se ne moli za izdajnika Juda, jer on nije dar od Oca Njegovu Sinu. Izdajnik Juda nije nikada pripadao Njemu. (Ivan 17:12)

Isus se moli za Njegove sljedbenike da ih snažna Vražja sila, sa kojom će se susresti, ne rascijepi njihovu slogu.

Bez obzira što mislimo i kažemo o današnjem rimokatolicizmu, činjenica stoji, da se u vrijeme Reformacije crkva okrenula daleko od biblijskog učenja, naročito po pitanju Spasenja! Kazati da su Reformatori trebali održavati organizacijsku slogu bez obzira na ozbiljnu grješku doktrine, znači ne prepoznati ili ne željeti prihvatiti Isusov pogled o tome! Sloga među vjernicima, da, sloga s onima koji krivo uče Evanđelje, ne!

Sudac

Odgovor na Isusovu molitvu počeo je dolaskom Duha Svetoga Pedesetog dana i tada je ujedinio sve vjernike u tijelo Kristovo. Ta molitva nastavila se kada su novi vjernici prihvatili poklon Duha Svetoga i bili kršteni u isto tijelo.

"Uistinu, mi smo svi - bilo Židovi bilo Grci, bilo robovi bilo slobodnjaci - kršteni jednim Duhom u jedno tijelo. I svi smo napojeni jednim Duhom." (Prva poslanica Korinćanima 12:13)

Ova molitva nadmašuje sve vjerske pripadnosti i skupine. To je molitva koja nadmašuje sve rase, kulture i rodove.

To je molitva za sve koji su istinski rođeni u Duhu u svakoj zemlji na svijetu! Isus se moli također da ovo ujedinjenje bude ujedinjenje pomognuto istinom:

"Posveti ih istinom; tvoja je riječ istina!" (Ivan 17:17)

Ovdje se Isus moli za čistoću crkve. On se moli za Svoje vjernike da budu odvojeni za Očev blagoslov i upotrebu. Isus ovdje zahtijeva da crkva bude čista, odvojena od svijeta i odgovorna za svoje poslanstvo.

"Kao što ti mene posla u svijet, i ja njih poslah u svijet!" (Ivan 17:18)

Nekoliko sati prije ove molitve, Isus je rekao svojim apostolima:

"Ako imadnete ljubavi jedan prema drugome, po tom će svi upoznati da ste moji učenici!" (Ivan 13:35)

Crkva mora biti "čista od grijeha", zajednica vjernika koji prihvaćaju poštenje, čistoću i čežnju za Bogom. Svjetske vrijednosti moraju se odbaciti. U Evandjelju po Ivanu piše:

"Nemojte ljubiti ni svijeta ni onoga što je u svijetu! Ako tko ljubi svijet, u njemu nema ljubavi Očeve!" (Prva Ivanova poslanica 2:15)

Zaključak prvog djela

Mi imamo ovlaštenje suditi, ali nemamo ovlaštenje osuditi. Mi imamo pravo upozoriti, ali nemamo pravo kleti. Vratimo se natrag na Isusove riječi:

"Nemojte suditi, da ne budete suđeni! Jer kako budete sudili onako će se i vama suditi; kako budete mjerili, onako će se i vama mjeriti." (Matej 7:1-2)

Koja je veza između našeg suđenja i kako će se nama suditi?

Isus kaže da će nama biti suđeno istom mjerom kako mi sudimo druge. Drugim riječima, ako mi sudimo drugog, drugi će suditi nas istom mjerom. Ima mnogo istine u tome.

Grub čovjek koji voli osuđivati druge, obično je suđen puno grublje od drugih. Ljudi koji sude na brzinu, Bog će ih strože suditi!

Sposobnost suđenja leži u srcu života kršćana. Ukoliko nismo sposobni suditi doktrinu, način življenja i

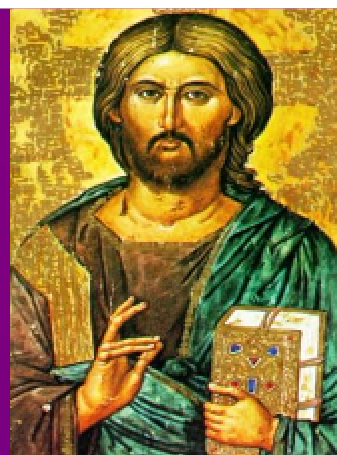
zabavu, ili ukoliko nismo sposobni razlikovati između vanjske i unutarnje naravi, najvjerojatnije smo propustili svrhu zašto nas je Bog stvorio da živimo na ovoj planeti. Na kraju prihvatit ćemo kamen za kruh, a zmiju za ribu! Ja ne tvrdim da sam savršen. Ne zahtijevam da imam zadnju riječ. Ne zahtijevam da sam iznad onoga koga sudim. Međutim, želim još jednom reći. Preporučeno mi je da čitam Božju riječ kako bi našao istinu na dva jednostavna pitanja:

"Što želi Bog da vjerujem i kako On želi da živim?"

Tvrdim da sam odgovoran živjeti u traženju ovih istina, i hrabriti druge da čine isto.

XXII^a NEDJELJA KROZ GOSINU B

Marko 7,1-8.14-15.
21.23

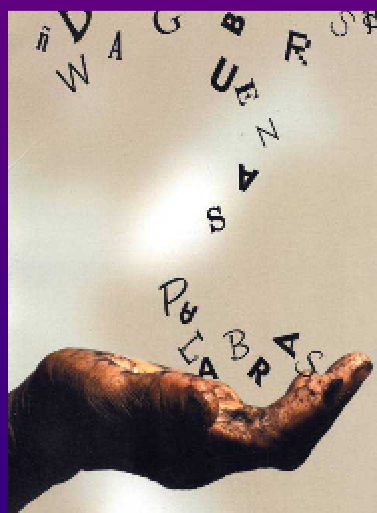
U ono vrijeme: Skupe se oko Isusa farizeji i neki od pismoznanaca koji dođoše iz Jeruzalema. I opaze da neki njegovi učenici jedu kruh nečistih, to jest neopranih ruku.

A farizeji i svi Židovi ne jedu ako prije temeljito ne operu ruke; drže se predaje starih. Niti s trga što jedu ako prije ne operu. Mnogo toga još ima što zbog predaje drže: pranje čaša, vrčeva i lonaca.

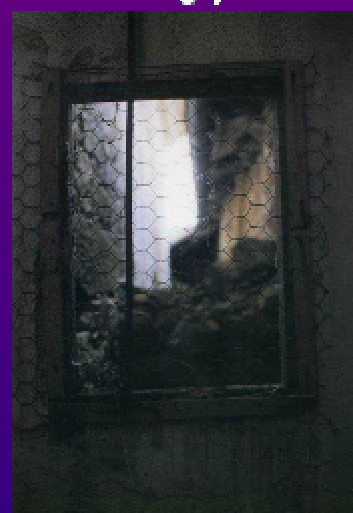

Zato farizeji i pismoznanci upitaju Isusa: »Zašto tvoji učenici ne postupaju po predaji starih, nego nečistih ruku blaguju?«

A on im reče:
»Dobro prorokova Izaija o vama, licemjeri, kad napisa: Ovaj me narod usnama časti, a srce mu je daleko od mene.

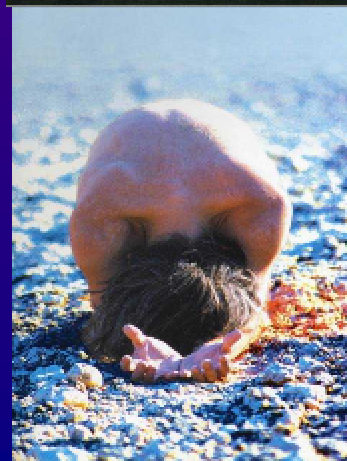

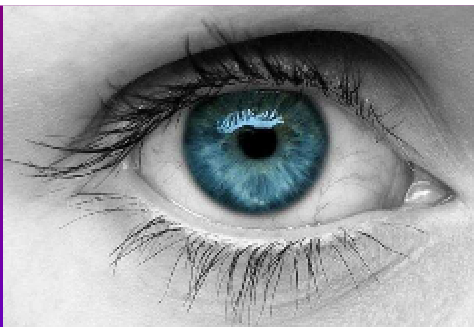
Uzalud me štujete naučavajući nauke -uredbe ljudske. Napustili ste zapovijed Božju, a držite se predaje ljudske.«

Tada ponovno dozove mnoštvo i stane govoriti: »Poslušajte me svi i razumijte! Ništa što izvana ulazi u čovjeka ne može ga onečistiti,

nego što iz čovjeka izlazi - to ga onečišćuje.

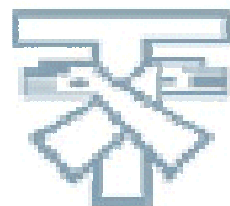

Ta iznutra, iz srca čovječjega, izlaze zle namisli, bludništva, krađe, ubojstva, preljubi, lakomstva, opakosti, prijevara, razuzdanost, zlo oko, psovka, uznositost, bezumlje.

Sva ta zla iznutra izlaze i onečišćuju čovjeka.»

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv. Nikole Tavelića
 Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA
 Tel. 051/ 641-449
 Fax: 051/ 648-697
 E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (39)

Mieczysław Malinski

DOĐITE K MENI SVI

Susresti Boga. Ponekad u crkvi, u osami, u tišini, u pobožnosti, u molitvi, u zvjezdanom času rasvjetljenja, u dubini svog srca. Ponekad u doživljaju nepravde, u gržnji savjesti, u svijesti vlastite krivice. Ponekad u pruženoj ruci, u praštanju, u smiješku koji nismo očekivali, u do-broti na koju nismo uopće računali, u pomoći koju smo nenadano primili. Ponekad kad srce zakuca otkrivši ljepotu, ugledavši patnju — Bog ti prilazi kao svjetlo u tami.

14. nedjelja kroz godinu A,
Mt 11, 25—30

PREZREN

Tvoje dostojanstvo. Bez obzira što smo slabi, maleni, kratka vijeka; bez obzira što nas pritište naša materijalnost, naša tjelesnost; bez obzira što smo grješnici, što često padamo — u velikoj smo cijeni: pred Bogom, pred sobom i pred našim bližnjima.

Radi tog dostojanstva obvezan si izbjegavati sve što bi te obeščastilo: svaku laž, svaku dvoličnost, svaku spletku, svaku prijevaru — svaku vrstu računice. Dužan si tu najveću obvezu neprestano obnavljati, stalno i što je moguće bolje ostvarivati. To je cjeloživotni poziv.

Dostojanstvo bližnjega. Prema drugim ljudima tvoja je prva dužnost i obveza svakog poštivati, nikoga ne prezirati, nikoga ponižavati; dapače poma-gati, otkrivati njihove vrednote i zadatke.

Dostojanstvo naroda. Izgubimo li ga — gubimo sebe. Steknemo li ga — stekli smo sebe. Samo ljudi koji sebe poštuju i međusobno se cijene čine istinsku zajednicu.

14. nedjelja kroz godinu B,
Mk 6, 1—6

SODOMCIMA ĆE U ONAJ DAN BITI LAKŠE

Leži li krivica samo na slušateljima evanđelja? A što je s navjestiteljima? S onim svećenicima, teolozima, vjeroučiteljima, laicima, čije pouke i osude unose razdor?

Je li krivica samo na onima koji traže primjere kršćanskog života? A što je s onima koji moraju davati primjer, a vladaju se sablažnjivo? Sa svećenicima, redovnicima, laicima čiji neuredni život, sebičnost, gramzljivost, bezobzirnost, hinjena poniznost svakog odbija?

Zar ne treba reći, da će takvim "navjestiteljima" evanđelja biti teže nego Sodom i Gomori?

14. nedjelja kroz godinu C,
Lk 10, 1 — 12. 17—20

CRVENI KONJ

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Ja malo na kavu.

B: Neka. Neka.

A: Rado jutrom popijem kavu.

B: Meho, je li Anica stigla?

Meho: Stigla je šefe! Uvijek je točna.

B: Neka. Neka.

Meho: Nešto ste trebali?

B: Neka skuha tri kave.

Meho: Već sam popio svoju.

B: Što će ti smetati još jedna.

Meho: Pa, i ne će.

Zvrn. Zvrn. Zvrn.

Meho: Ćaća ga njegov ... Što nas baš sad smeta.

B: Otvori mu.

Milan Bandić: Faljen Isus i Marija!

B: Ti si Milane. Treniraš?

Milan Bandić: Oduvijek ja tako pozdravljam.

B: Nisam mislio na to, nego na kondiciju.

Milan Bandić: Sve je u redu. Tri puta od Maksimira do Sljemena i Stubičkih Toplica i nazad. Uzas-

topce.

A: Autom?

Milan Bandić: Cipelugom.

B: Dobro izdržiš!

Milan Bandić: Samo me malo leđa bole.

B: Ne reče li ti da ćeš za Hrvatsku raditi sve što i konj.

Milan Bandić: I hoću!

B: Onda te moraju i jahati.

Milan Bandić: Tu sam.

B: Hajde Meho. Uzjaši gospodina Predsjednika.

Meho: Hoću, ali ga onda sleduje i ONO.

B: Neka. Neka. Metni mu crvene žvale. Sa zvijezdom. Bit će mu slađe.

Odjašiš niz dvorište. Zamakoše za kuću. Vratiš se nakon pola sata.

Milan Bandić: Izvrsno. Lijevo je rame za pet. Desno još malo trza.

B: Ibrahime!

A: Odoh ljudi.

B: Neka. Neka. Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanjski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

Neka, neka, Ibrahime. Oporavit će se Milan. Žilav je on. Izdržao bi i Juru.

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun
rođ. Takšić

Kava šnite

Sastojine za biskvit:

4 cijela jaja, 1 bjelanjak,
18 dag šećera,
14 dag mljevenih oraha,
1/2 praška za pecivo,
naribana korica 1/2 limuna i
2 žlice krušnih mrvica.

Sastojine za nadjev:

20 dag margarina,
15 dag mljevenog šećera,
1 žumanjak,
7 dag mljevenih oraha,
0,5 dl ruma i
1 žlica mljevene kave.

Podloga 1 list oblatne.

Izrada

Izrada biskvita: Izmiješati, kao za tortu, 4 cijela jaja, 1 bjelanjak i 18 dag šećera. Kad je dobro izmiksano dodati 1/2 praška za pecivo i naribanu koricu 1/2 limuna, te mikserom izmiješati. Na kraju umiješati 14 dag mljevenih oraha i 2 žlice krušnih mrvica.

Tepsiju malo pomastiti. Oblatnu izrezati na veličinu tepsije i staviti ju na dno tepsije. Smjesu istresti na oblatnu i peći u ugrijanoj pećnici na 200°C oko 15-20 minuta.

Izrada nadjeva: Margarin držati na sobnoj temperaturi, dok ne omekani. Mikserom izmiješati 20 dag margarina s 15 dag mljevenog šećera i 1 žumanjkom. Dodati 0,5 dl ruma i 1 žlicu mljevene kave. Promiješati mikserom. Na kraju umiješati 7 dag mljevenih oraha.

Nadjev namazati odozgor po ohlađenom biskvitu i posuti mljevenim orasima.

Dobar tek!

SRBI U SAVI

"Moj politički život počeo je 25. kolovoza 1941., na srušenome mostu u Slavonskom Brodu, kad sam gledao kolonu od nekoliko tisuća Srba koje su ustaše vodili na pontonski most. Ubili su bar 300-400 ljudi, čija su tijela otplovila niza Savu. Moj otac je bio HSS-ovac i predratni gradonačelnik Bosanskog Broda, i tog dana mi je rekao: 'Moramo braniti ovaj narod, moramo braniti Srbe.' I tako sam sa 17 godina postao skojevac, odmah drugi dan nakon pokolja", kaže Svete.

Glavni mehanizam psihopatskog ponašanja (i djelovanja) je da svoje kriminalne postupke i djela pripišu drugima, i **onda da se sudi "drugima" za ono što su oni počinili.** Taj komunistički faćuk, Svete, bezbeli je čuo za pokolje koje su izvršili njegovi "prirodni" saveznici, četnici (pripadnici jugoslovenske vojske u Otadžbini, četnici, koji su se – u početku - zajedno s gerilkama Z. Svete-a borili za Veliku Srbiju/Jugoslaviju, a kasnije se međusobno pobili) nad muslimanima (i nešto katolika) na drinskim mostovima (Višegrad, Foča itd. u jesen 1941.) i nesretne poluzaklane žrtve bacali su u Drinu. Kada su ta trupla niz Drinu, te kroz Savu doplivala do Beograda, njemačka obavještajna služba je ta trupla slikala i **pokazivala kao žrtve ustaških zločina.** Te slike tzv. HRT često pokazuje u tom smislu (Latin, Stanković i slični).

I sada to Svete preslikava u Brod!

Ludo!

Ne, psihopati nisu duševni bolesnici, oni se – eventualno – mogu praviti ludima, ali ljudi nisu i vrlo su opasni.

Jusuf Hećimović
jusuf.h@mail.inet.hr

JADNA NAŠA DOMOVINO

Nova (realna) hrvatska himna

Jadna naša domovino,
Oj propala zemljo mila,
Sad bankrotom ovjenčana,
Da bi vazda dužna bila!

Sistematski opljačkana,
Uboga is, nemaš krila,
HDZ-om pokopana,
Za navijeke na dnu bila!

Nikad nećeš biti sila,
Nikad nećeš biti svoja,
Do korupcije sva is gnjila,
Rasprodana zemljo moja.

Tko nas vodi, taj nas krade,
Laže, pljačka i izdaje,
Vjeruj onom TKO to tvrdi,
Da do glave riba smrdi!

Ante Došen, Zadar
ante.dosen@zd.t-com.hr

**Preporučio novu hrvatsku himnu:
Zvonimir R. Došen**

KROATOLOGIJA

Štovani!

Upućujemo pitanje kad će se u škole uvesti predmet KROATOLOGIJA?

Možete li nam javiti gdje/kome se roditelji mogu javiti u svezi potpisivanja peticije (uvođenje predmeta kroatologija)?

Srdačan pozdrav!!

Šumarska knjižnica
knjznica@sumfak.hr

PORUKA

INTERLIBER

Raspored događanja u subotu,
14. studenoga 2009.
na Zagrebačkom velesajmu,
6. paviljon, mjesto 4 G

11-13 sati - Zvonimir Despot potpisuje knjigu
"Tito - tajne vladara"

17-19 sati - Pero Simić potpisuje knjigu
"Tito - fenomen stoljeća"

19.30 tribina o Titu - sudjeluju
Pero Simić i Zvonimir Despot

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković